ANNA TODD

DE LA AUTOAREA SERIEI AFTER,
#1 BESTSELLER INTERNAȚIONAL
ȘI BESTSELLER NEW YORK TIMES

Cea mai întunecată LUNĂ

AL DOILEA VOLUM
DIN SERIA STARS

1,5 MILIARDE DE
LECTURI PE
wattpad

TREI

Playlist

What We Had — Sody

Falling — Harry Styles

Possibility — Lykke Li

Little Did You Know — Alex & Sierra

July — Noah Cyrus

Little Bit of You — Kevin Garrett

Idfc — blackbear

Poser — Grace VanderWaal

Lost On You — Lewis Capaldi

Before You Go — Lewis Capaldi

Hollow — James Smith

Lost Without You — Freya Ridings

The Light — The Album Leaf

Lie — NF

LOVE IN THE DARK — Jessie Reyez

when the party's over — Billie Eilish

watch — Billie Eilish

Rest — Minke

The Other (Stripped) — Lauv

Unspoken — Aaron Smith

Can We Kiss Forever? — Kina, Adriana Proenza

Capitolul unu

Kael, 2019

Ochii mă dor din cauza mării de veșminte întunecate. A trecut ceva vreme de când m-am aflat ultima oară în preajma unei mulțimi îmbrăcate în uniformă. Eram atât de obișnuit cu hainele de camuflaj pe care le-am purtat zi de zi, ani la rând, încât chiar și acum, când nu mai sunt în Armată, mai caut din priviri uniformele în lumea civilă. Uneori mi-era dor de lipsa acestei responsabilități, de a-mi alege hainele în fiecare zi. Când am luat una dintre jachetele mele proaspăt curățate de pe umeraș, mi-am amintit de haina de la uniforma de luptă, al cărei material era foarte țeapăn din pricina nisipului și a prafului care se adunau pe ea în timpul marșurilor noastre prin arșița Georgiei, ce durau ore întregi. Îmi vâr mâna pe sub cămașă și ating plăcuțele de identificare care-mi atârnă de gât.

Nu sunt unul dintre *acei* soldați care le poartă ca pe o decorație cu care să se împăuneze sau pentru a se căpătui cu niște băuturi gratuite la barurile locale, ci le port fiindcă greutatea metalului pe piept mă ține cu picioarele pe pământ. Probabil că nu mi le voi scoate niciodată.

— E puțin cam frig aici, spune mama când dau drumul plăcuței și-mi cobor mâinile în poală.

— Vrei haina mea? O întreb, dar ea scutură din cap.

— Trebuie să păstreze cadavrul rece, spune un glas familiar.

— Văd că tot un nenorocit ai rămas.

Mă ridic și-l îmbrățișez pe Silvin. E mai subțirel decât ultima oară când l-am ținut în brațe.

— Și nici n-am de gând să mă schimb, zice el, lovindu-mă peste braț.

Mama mă privește dezaprobator.

— Terminați.

Îl pocnește mai tare decât m-a pocnit el pe mine.

— De câte ori am auzit oare asta? spune Silvin, îmbrățișând-o pe mama, iar ea zâmbește larg.

S-a simțit bine cu el de câte ori s-au întâlnit, în ciuda faptului că era un bou agresiv cu un simț al umorului de căcat. Glumele lui deplasate ne-au făcut să râdem în cele mai negre perioade ale vieților noastre, așa că și eu m-am simțit întotdeauna bine cu el.

— Ce mai faci, frate? îl întreb pe un ton relaxat, deși știu că probabil suferă cel mai mult dintre toți oamenii adunați acum în biserică.

Așa cum am suferit eu ultima oară.

Își drege glasul și clipește din ochii injectați. Umflându-și obrajii, suflă aerul cu putere și răspunde:

— Sunt bine. Ăăă... Sunt bine. Aș prefera să fiu în Vegas jucând la păcănele cu o actriță porno și cu banii ei.

Râde jenat.

— Ca noi toți, glumesc și eu, încercând să nu-l împovărez și mai tare.

Uneori e mai bine să abordezi lucrurile lejer când ai sufletul amorțit.

— Vino și stai lângă noi. Sau ai deja alt loc? îl întreb.

— Nu e un nenorocit de concert, Martin, zice el și râde, așezându-se lângă mama.

Râsul ciudat al lui Silvin e singura rază de fericire, chiar dacă ascunde o tristețe profundă, din toată biserica. De fiecare dată, tavanul se prăbușea practic peste noi de durere. Genul de tristețe care îți pătrunde în suflet și nu-ți mai trece niciodată. Ți se arată pe chip. Toată greutatea pe care ai dus-o în sângele tău și care ți s-a așezat drept pe umeri.

Silvin oftează și se sprijină de bancă. Se reazemă greoi de scaunul de lemn, încercând să-i transfere un strop din povara lui. Are ochii ațintiți în față, pierduți în nu știu ce amintiri care refuză să plece, alungându-i orice șansă de a avea parte de liniște. E prea tânăr ca să arate atât de bătrân. A îmbătrânit vizibil de când îi spuneam „Baby Face”, cu cele mai convingătoare accente sudiste ale noastre. E din Mississippi și părea că are vreo 15 ani în timpul primei noastre misiuni, dar acum arată mai bătrân decât mine. Baby Face, așa cum îi spunea tot plutonul, se maturizase mult de când niște chestii ce semănau cu carnea crudă de ton îi aterizaseră pe față, căzând din cer. Mintea mea a procesat o clipă mai târziu oroarea care se petrecea – molima de bucăți căzute din cer erau hălci de came umană, nu de pește. Eram atât de aproape că un deget cu o verighetă pe el mi-a aterizat pe vârful bocancului. Johnson s-a schimbat la față când s-a răsucit și și-a dat seama că tovarășul lui de luptă, Cox, nu mai era acolo. Am zărit ceva în ochii lui, o sclipire minusculă care s-a stins când și-a scos arma de la brâu și a mers mai departe. Nu l-a mai pomenit niciodată și a luat loc în tăcere, pe fundalul sonor al plânsetelor soției gravide a lui Cox, la înmormântarea acestuia.

Dacă mă gândesc mai bine, și înmormântarea de acum pare la fel de stranie.

Mă uit în jur după un ceas. Nu e aproape ora la care trebuie să înceapă? Vreau să se termine totul înainte să fiu nevoit să mă gândesc ce căutăm aici. Toate înmormântările sunt la fel. Cel puțin în Armată; în afara ei, n-am mai fost la o înmormântare de când eram copil. De când am plecat la pregătirea de bază, am fost la cel puțin zece înmormântări. Adică de cel puțin zece ori am stat în tăcere pe băncuță de lemn și am cercetat chipurile soldaților care

priveau drept înainte, cu buzele strânse într-o poză îndelung exersată. De zece ori niște copii șovăitori care nu înțelegeau viața, cu atât mai puțin moartea, s-au târât la picioarele părinților lor. De zece ori suspinele au izbucnit în mijlocul mulțimii. Din fericire, doar jumătate dintre ei erau însurați și aveau copii, așa că fuseseră numai cinci soții îndurerate, cu viețile distruse și schimbate pentru totdeauna.

Deseori mă întrebam când vom înceta să fim chemați laolaltă. După câți ani vom înceta să ne mai adunăm în felul acesta? Va continua până când vom îmbătrâni? Oare Silvin va veni la înmormântarea mea sau eu mă voi duce primul la a lui? M-am dus la toate, la fel ca Johnson, pe care-l zăresc cu coada ochiului. Și pe Stanson, care-și ține în brațe fiul nou-născut. E încă în Armată, dar chiar și aceia dintre noi care nu mai suntem activi am venit. Am zburat odată până în statul Washington pentru un tip pe care de-abia îl cunoșteam, dar pe care Mendoza îl adora.

Astăzi sunt mai mulți oameni decât de obicei. Dar acest soldat mort era mai apreciat decât majoritatea dintre noi. Nici nu mă pot gândi la numele lui, nici nu-l pot rosti în mintea mea. Nu vreau să-mi fac singur una ca asta, și nici mamei pe care am luat-o cu mașina din Riverdale și care a venit cu mine. I-a plăcut întotdeauna de el. Tuturor le-a plăcut.

— Cine e doamna de-acolo? întreabă mama, apoi tușește.

Arată cu degetul spre o femeie pe care nu o recunosc.

— Habar n-am, mamă, îi șoptesc.

Ochii bântuiți ai lui Silvin sunt acum închiși. Îmi desprind privirea de la el.

— Sunt convinsă că o cunosc, insistă ea.

Un bărbat la costum urcă pe scenă. Cred că a venit momentul. O întrerup:

— Mamă. Începe.

Studiez din priviri băncuțele, căutând-o pe Karina; trebuie să fi ajuns până acum. Mama tușește din nou lângă mine. În ultima vreme, tușește din ce în ce mai mult. Are tusea asta de vreo doi ani deja, poate mai mult. Uneori îi trece și mama primește un premiu pentru că s-a lăsat de fumat. Alteori tușea e productivă, iar mama se tânguie că ar putea aprinde un Marlboro. M-am certat cu ea jumătate din viață de când aveam 10 ani și l-am auzit pe doctor spunându-i că va pierde un plămân dacă nu-și ia medicamentele în fiecare zi. Mă uit cum își trece batista peste buze, tușind mai profund. Ochii osteniți i se închid timp de o secundă, apoi privesc din nou fix spre scena acoperită de flori. Coșciugul e închis, desigur. Nimeni nu vrea ca puștii ăștia să vadă un cadavru de nerecunoscut.

La naiba, trebuie să mă opresc. Am petrecut Dumnezeu știe câte ore cu medici care aveau ca sarcină să mă repare, așa că ai crede că mă pricep mai bine să stau departe de gândurile astea. Nu funcționează niciodată tehnicile pe care ni le predau. Întunericul e

încă acolo, imposibil de clintit. Poate ar trebui să transmit guvernului să returneze banii cheltuiți pe terapie? Ei au plătit-o, așa cum era și cazul dar oare a funcționat? În mod evident, nu. Nici pentru Silvin nici pentru mine, nici pentru cadavrul din sicriul de pe podium.

„Numără invers”, îmi recomandau când mintea îmi rătăcea.

„Numără invers și gândește-te la ceva care îți aduce bucurie și pace interioară. Pune picioarele pe pământ, conștientizează că acum ești în siguranță”, îmi spuneau.

Când am nevoie de pace interioară, mă gândesc la ea. Asta am făcut de când am cunoscut-o. Durează până când mă trezesc din nou la realitate și-mi doresc să mă pedepsesc pentru faptul că nu mai e în viața mea, așa că pătrund și mai adânc în întuneric.

Nu apuc să-mi termin ședința de terapie cu mine însumi.

— O să începem, dacă toată lumea dorește acum să ia loc, se aude glasul organizatorului funeraliilor, blând și neafectat.

Probabil că face lucrul acesta de câteva ori pe săptămână.

Încăperea amuțește și începe slujba de înmormântare.

După slujbă rămânem așezați, în timp ce unii se aliniază pentru a-și lua un ultim adio. Silvin îmi face semn, ca și cum ar încerca să-mi spună ceva. Ridic privirea și exact atunci cineva mă bate pe umăr. Aș minți dacă n-aș recunoaște că, preț de o clipă, sper să fie Karina. Deși sunt sigur că nu este ea.

Și, firește, nu e ea. Este Gloria, stând în spatele meu, într-o rochie neagră cu flori albe brodate pe partea de sus. Cred c-am mai văzut-o îmbrăcată așa de cel puțin zece ori. Zece înmormântări. Azi a fost deja o nebunie întreagă, de la întâlnirea cu Karina, cu Silvin până la faptul că am pierdut o afacere bună cu o casă cu patru camere aflată lângă Fort Benning. Iar acum o văd pe Gloria care-mi amintește mereu de soțul ei.

— Hei, Gloria, spun, ridicându-mă de pe băncuță și îmbrățișând-o.

Gloria mă strânge și ea în brațe, se dă înapoi, apoi mă îmbrățișează din nou.

— Ce mai faci? Am fost îngrijorată din cauza ta Nu mai răspunzi la telefon, spune ea, strâmbându-se. Răule, șoptește apoi, privindu-mă în ochi.

— M-am luat cu munca și știi bine că urăsc telefonul.

Își dă ochii negri peste cap.

— Copiilor le lipsești, da? Și întreabă tot timpul de tine.

Copiii. Gustul amar pe care mi-l lasă sentimentul de vinovăție îmi arde gâtul.

— Și mie mi-e dor de ei.

Mă uit în jos, unde de obicei cel mai mic dintre ei stă agățat de picioarele mamei sale.

— O să te sun mai des, sunt un nenorocit.

Îi zâmbesc, iar ea dă din cap, ceea ce mă face să mă simt puțin mai bine.

În jurul gâtului, lanțul îmi atârnă greoi. O plăcuță e a mea, alta e a lui. Îi datorez asta: să nu dau bir cu fugiții în fața durerii de a-l fi pierdut și să am grijă de copiii lui, așa cum i-am promis.

— Ești un mare nenorocit, mă aprobă ea, cu un surâs. Unchiul Nenorocit tot trebuie să dea un semn de viață din an în Paște.

Îmi măsoară chipul din priviri, de sus până jos.

— Nici n-am știut că ești tu din cauza chestiei ăsteia, spune ea, atingându-mi barba crescută pe obraz.

— Mda. Sunt un om liber acum și am decis să încep să mă comport ca atare.

— Mă bucur. E o plăcere să te văd. Chiar dacă în împrejurările astea…

Se uită la mama, care o îmbrățișează și o sărută pe obraz, fără să întrerupă conversația cu femeia pe care a recunoscut-o mai devreme.

— Karina arată minunat, spune Gloria, strângând din buze și uitându-se fix în ochii mei. Întotdeauna arată așa, dar acum...

Privesc în altă parte.

— Pare fericită. Asta trebuie să fie, adaugă ea, zâmbind.

Gloriei i-a plăcut întotdeauna de Karina și am auzit că au continuat să se vadă, chiar și după ce am fost transferat din garnizoană.

Cercetez iute biserica, încercând să-i zăresc părul Karinei. E din nou șaten. Culoarea aceea aflată între „castaniu și ciocolatiu”, așa cum mi-a spus ea odată. Era nuanța ei preferată când simțea că-i merge bine. Era unul dintre ritualurile sale să controleze și să-și schimbe culoarea părului. Avea atât de multe mecanisme prin care-și exersa controlul pe care-l camufla, numindu-l noroc.

— Da. Mă bucur că e fericită, îi spun. Am văzut-o azi de dimineață.

Nu trebuie să-mi spună ceea ce știu deja E ușor să-ți dai seama cât este de neafectată.

— În fine, copiii sunt cu tine? Schimb eu subiectul.

Clatină din cap.

— Nu. Mama a rămas la Benning cu ei. M-am gândit că au trecut prin multe lucruri de genul acesta în ultima vreme.

— Ca noi toți, nu-i așa?

— Cu siguranță.

De noi se apropie o femeie și o îmbrățișează pe Gloria. Pare s-o cunoască și încep să vorbească. Mama e cufundată în conversația ei, așa că eu mă uit din nou după Karina. Cum e posibil să n-o fi văzut până acum? Biserica nu e atât de mare. Dar ea se pricepe foarte bine la a se pierde în mulțime. E unul dintre „talentele” ei.

Aud numele lui Mendoza în discuția care se desfășoară lângă mine și încerc să nu fiu atent la Gloria care e obligată să suporte toate replicile alea. Am auzit-o spunând *mulțumesc* și *sunt bine* de multe, multe ori. Îmi pare rău pentru ea, fiindcă e mereu obligată să trăiască în trecut. E un loc în care e greu să trăiești și pe care e și mai greu să-l abandonezi. Înțeleg asta mai bine decât majoritatea oamenilor.

Glasul mamei întrerupe saluturile și condoleanțele șoptite în jurul meu, în timp ce eu sunt cufundat în gânduri.

— Mikael, la ce facultate vrea să meargă sora ta? întreabă ea, iar confuzia i se citește în privire, în ciuda sutelor de discuții pe care le-am purtat pe tema aceasta.

— La MIT, îi spun femeii cu care discută și-mi dau seama că e mama lui Lawson.

Știu că e o persoană mai bună decât fiul ei, dar ăsta nu e tocmai un lucru greu de înfăptuit. După ce am petrecut ultimii patru ani alături de el în pluton și două misiuni în Afghanistan, îl cunosc mai bine decât pe maică-mea. Războiul apropie oamenii mai mult decât orice altceva, cu excepția morții. Iar astea două merg, în lumea mea, mână în mână.

— Asta e. MIT. E cea mai deșteaptă din clasă și anul acesta, și a fost și anul trecut. Mai are doi ani de așteptat, dar ar fi nebuni daca n-ar accepta-o.

Părul negru i se desprinde de sub clama pe care o poartă mereu. Mă întind să-i dau șuvițele la o parte de pe chip. Văd că buclele pe care am ajutat-o să și le aranjeze de dimineață i s-au încurcat acum.

Amintirea Karinei râzând de mine când mi-am ars vârful degetelor cu un ondulator de păr îmi vine în minte. Știam că e cea mai atentă și mai altruistă persoană pe care o voi cunoaște vreodată pentru că s-a oferit să mă învețe să ondulez părul mamei când i-a observat arsurile de pe mâini. În unele dimineți, mâinile îi tremurau atât de tare încât nu se putea descurca singură, dar era prea căpoasă ca să-mi ceară ajutorul.

Nu merg acasă pe cât de des ar trebui, dar mamei îi place să-i ondulez părul când ajung pe-acolo. Spune că, într-o zi, voi fi un tată foarte bun. Karina a spus același lucru, cu o expresie care parcă voia să sugereze că vede în viitor. S-a dovedit că n-a văzut nimic, și nici mama, pentru că încă speră să aibă de la mine nepoți care să ducă mai departe numele familiei. Puțin probabil.

Oftez și-mi scot telefonul din buzunar, verificându-l din obișnuință și uitându-mă în jur. Încăperea s-a mai golit, o s-o dibui mai ușor. În cele din urmă, o să mă conving că ea nu e aici ori că va apărea din vreun cotlon al camerei în care se ascunde. Asta dacă nu cumva a ieșit pe furiș și, cunoscând-o, e o șansă destul de mare…

— Sunt chiar aici, Dory.

Glasul blând al Karinei mă face să mă simt deopotrivă șocat și ușurat.

— Aici erai. Toată lumea vorbește despre tine, și tu erai aici, zice mama.

Karina se încruntă mirată și clatină din cap.

— Bârfe, ca de obicei.

Zâmbește ușor, apoi o cuprinde pe mama cu brațul pe după umăr, strângând-o încet.

Degetele Kannei se mută în părul mamei, desfăcându-i clama. Mâinile ei delicate îi răsucesc părul, apoi prind clama la loc, exact așa cum îi place mamei și mult mai bine decât o pot face eu. Frate, au evoluat mult de la început. Îmi ies din minți de cât de vinovat mă simt pentru că, din cauza tuturor celor întâmplate, mama nu o mai are în viața ei pe Karina. Nu e ca în cazul Gloriei, care putea ajunge acasă la mama cu mașina în zece minute, căci mama nu prea mai era în stare să conducă.

— Vrei să ieși de-aici? o întreabă Karina pe mama. Mă cam înăbuș înăuntru.

Vitraliile de pe ferestrele bisericii i se reflectă în ochii verzi. Mama o urmează și amândouă se întorc spre mine dar eu nu mă clintesc.

— Deci? întreabă ele la unison.

— O să merg cu tine?

Mă uit la Karina. Ea mă privește fix, cu buzele ușor întredeschise, dar nu spune nimic.

Telefonul îmi vibrează în mână și, când răspund, surprind privirea Karinei. Se uită cu furie la telefonul meu, unul dintre cei mai mari rivali ai săi. Se așteaptă să răspund, așa cum fac mereu, dar eu ignor apelul. Cu ochii la mine, își trece limba peste buze și se dă de gol, din priviri, că e plăcut surprinsă. Oricum, era doar unul dintre antreprenorii cu care lucrez.

— Mergem? o întreb, încercând să-i mențin viu interesul față de mine.

Dă din cap și ne conduce afară din biserică, iar clopotele din turn încep să bată zgomotos.

Capitolul doi

Karina, 2017

Ding-dong. S-a auzit soneria de la ușa salonului, iar eu am sărit din scaunul confortabil în care leneveam. Nu mai avusesem un client de aproape o oră și niciuna dintre noi nu avea vreo programare, așa că eram singură la salon. Ştersesem praful, dădusem cu aspiratorul și umplusem recipientele cu uleiuri din camerele tuturor. Nu era nimic altceva de făcut decât să stau pe telefon, şi voiam să evit chestia asta cu orice preţ. Dar acum aveam un potenţial client care să-mi alunge plictiseala. Bărbatul care s-a apropiat de pupitru avea un maxilar pătrat, ascuţit, ca de pitbull, iar o şapcă pe care scria Alabama îi acoperea părul închis la culoare şi-i ascundea ochii misterioşi. Era înalt, incredibil de înalt.

— Bună,cu ce te pot ajuta? l-am întrebat, privind ceasul de pe perete, apoi afară,dincolo de uşa de sticlă din spatele lui.

Era beznă și asta mi-a dat fiori. Uram să fiu singură la salon în ultima vreme, nu puteam să spun de ce, dar de câteva săptămâni aveam această cumplită senzație de neliniște în capul pieptului și nu puteam să scap de ea. Sentimentul irațional de a fi pândită de ceva rău plutea deasupra mea, făcându-mă să fiu paranoică și să-mi simt mintea cuprinsă de haos mai ceva decât înainte.

Până când bărbatul a deschis gura să vorbească, mi-l imaginasem omorându-mă de două ori.

— Aveți vreun loc liber acum? m-a întrebat el, cu un glas răgușit.

Am simțit un ghem în stomac pentru a treia oară.

— Ăăă...

M-am gândit să-i spun nu, că erau făcute programări pentru restul serii, dar chiar aveam nevoie de bani și factura la electricitate trebuia plătită săptămâna viitoare.

Și probabil că n-avea să încerce să mă ucidă. Nu știa că sunt singură și asta era bine.

Mi-aș dori să nu fi fost nevoită să gândesc așa și, deși știu că sunt mai paranoică decât majoritatea oamenilor, mai știu și că, femeie fiind, pericolele mă pasc tot timpul.

— Mda... ce tip de tratament dorești? l-am întrebat, arătând spre oferta de pe perete.

Afişele laminate erau toate îndoite la colțuri, iar unele prețuri abia se vedeau din cauza scrisului mâzgălit al lui Mali care se ștersese în timp. Uneori foloseam un marker ca să reîmprospătez panoul de care Mali nu se sinchisea. Își dădea ochii peste cap exasperată de câte ori îi spuneam că aș fi bucuroasă să fac unul nou, de vreme ce numai pe mine părea să mă deranjeze.

— Vreo oră, așa? Am nevoie teribilă de un masaj. Mă doare spatele îngrozitor, chiar aici.

Și-a frecat cu mâna partea de sus a șoldului, răsucindu-și încet trupul.

— Pot să-ți fac un tratament de o ora. Ești aici pentru prima dată, nu-i așa?

Știam chipul fiecărui client, și nu doar de-al meu.

A dat din cap, iar eu i-am oferit clipboardul cu formularele pentru noii clienți. Avea unghiile murdare și mâinile îi erau atât de uscate, încât încheieturile îi erau crăpate ş avea cercuri albe în jurul lor. Chipul îi arăta mai tânăr decât mâinile, dar, chiar dacă mă uitam drept în ochii lui aproape negri, nu puteam estima câți ani are în realitate. Îmi dădeam seama că muncește din greu și că fie e din Alabama, fie susține echipa din acest stat.

În timp ce el a completat formularul, mi-am scos încet telefonul din buzunar și l-am verificat discret. De cum am deblocat ecranul, mi-a apărut o notificare. Era de pe Instagram, aveam doi noi followeri și trei like-uri la ultima postare, o poză cu o păpădie răsărită printre firele de iarbă. Doi followeri, ha? Eram practic un „influencer" cu cei 12 followeri și 20 de like-uri la unele postări. Mâna mea cu unghii elegante strângea totuși sute de like-uri, așa că, în mod clar, oamenilor de pe internet nu le trebuia mult ca să fie impresionați.

— Poftim, a spus bărbatul, întrerupându-mi visul cu ochii deschiși, în care îmi imaginam că eram plătită cu mii de dolari pentru a posta fotografii frumoase pe o aplicație.

— Mulțumesc…

M-am uitat după numele lui.

— Brady. Când ești gata, eu sunt pregătită.

A dat din cap și l-am condus în spate, în cămăruța mea. Când am intrat în încăperea mică, mi s-a părut și mai impunător. Atât de impunător încât trebuia să-mi dau capul pe spate când îi vorbeam. Am pornit muzica și am dat ocol mesei ca să aprind o altă lumânare de pe policioară.

— În afară de zona lombară, mai ai și alte zone asupra cărora vrei să insist?

— Capul, a spus, iar eu am așteptat să văd dacă glumește sau nu.

Mi-a zâmbit vag și păream mai puțin fioros când făcea gropițe în obraji.

— Nu sunt plătită destul de bine pentru asta, deci altceva?

I-am zâmbit și eu, iar el a scuturat din cap. La urma urmelor, nu era atât de înfricoșător.

— Și la presopunctură? Vrei mai degrabă stilul suedez sau thailandez? Ușor, mediu, profund?

A părut derutat.

— Nu cunosc diferența, deci mediu? Nu mi s-a mai făcut niciodată masaj.

Am mârâit în sinea mea. Fie mi-l transformam în client fidel, fie îi stricam prima experiență. Uram presopunctura. Autoaplicată da, dar tot mă făcea să mă simt neliniștită. De ce trebuia să fiu mereu așa? Era epuizant.

— OK, am zis și am zâmbit forțat. Te las câteva minute să te dezbraci cât să te simți confortabil. Pune-ți obiectele personale în coș. Apoi întinde-te sub cearșaf și pătură, iar eu mă întorc în două minute. Nu te grăbi.

Am ieșit din încăpere și am tras draperia. M-am trezit uitându-mă din nou în telefon, de data asta recitind ultima mea conversație cu Austin. De trei ori „unde ești?” și o dată „dacă ar trebui să fie cineva supărat și să nu răspundă, aceea sunt eu” mai târziu și tot nimic. Fratele meu geamăn și cu mine nu ne vorbiserăm săptămâni întregi, dar de data asta, ceva era diferit.

De data asta, era un mincinos nenorocit – nu mai era un băiețel care născocea verzi și uscate ca să obțină ceea ce voia de la părinții noștri sau de la fete. Era ditamai bărbatul acum, unul care mă mințise și care se înrolase în Armată cu ajutorul lui Kael, în care aș fi făcut bine să nu am atâta încredere de la bun început. Dar, desigur, mă vrăjise, exact așa cum plănuise, și m-am lăsat folosită în acest joc pe care el îl juca împotriva tatei. Un joc mai profund și mai complicat decât mă puteam gândi în clipa aceea. Am revăzut conversația până sus, la punctul în care Austin se întorcea din scurtul său stagiu în Carolina de Sud, cu unchiul nostru cel ciudat, și eram amândoi foarte entuziasmați.

— Ăă, doamnă?

La auzul acelui glas, m-am speriat și am sărit în sus, revenind la realitate.

De cât timp eram pe coridor? Habar n-aveam.

— Vin imediat!

Am tras cu ochiul la ceas, în loc să mă port ca și când aș fi lipsit exact cât trebuia.

Am dat draperia la o parte și m-am grăbit spre masă, ca să mă ocup de noul meu client neglijat, care cu siguranță nu avea să se întoarcă, nici măcar ca să mă omoare, darămite să solicite un alt tratament.

— Stai comod?

El a încuviințat, iar eu am i-am dat la o parte cearșaful de pe spate, ca să pot începe. Mâinile mi-au alunecat peste omoplații săi, iar mintea mea a început să zboare dincolo de pereții încăperii de-a lungul coridorului, ieșind pe ușă și ducându-se în acelasi loc în care hoinărea în ultima vreme.

—

Capitolul trei

Aseară am ajuns acasă cu puțin timp înainte de ora 10. Brady, noul meu client, a fost ultimul pe ziua de ieri. S-a reprogramat la mine peste două săptămâni și i-am fost recunoscătoare Cerului că nu a plecat nemulțumit. Ședința a trecut atât de repede pentru că mintea mea a rememorat o existență întreagă, dar când am ajuns acasă, timpul a început să se scurgă lent, ca mierea păstrată la temperatura camerei. Elodie dormea pe canapea când am ajuns, așa că am oprit televizorul, m-am așezat pe fotoliu și m-am zgâit în bezna din living. Înainte îmi era tare frică de întuneric și uneori încă o luam la fugă și săream peste marginea patului ca să mă feresc de ceea ce s-ar fi putut ascunde sub el. Nu-mi mai era teamă de fantome sau de omul care se pitește sub patul din camera fetiței din acel film, Urban Legend, ce mă speriase de moarte în adolescență, dar acea senzație stranie nu dispăruse cu totul. Mi-am petrecut întreaga viață alături de niște fantome, vii sau nu.

Elodie zăcea acolo, dormind profund. M-am întrebat cum mergeau lucrurile cu soțul ei Phillip, și de dimensiunea cărui fruct mai era bebelușul ei săptămâna aceasta. În ultima săptămână, nu prea stătusem pe-aici, doar venisem frântă de oboseală și căzusem lată pe pat. Îmi făcusem planuri să merg la magazinul meu preferat de decorațiuni cu două sâmbete în urmă și îmi petrecusem ambele seri de vineri să nu mă duc a doua zi de dimineață.

Ceasul de pe perete a bătut. Era zece și eram, în același timp, obosită și energică. Trupul îmi era extenuat, dar mintea îmi umbla neostenită. M-am lăsat pe spate pe fotoliu și mi-am simțit capul zvâcnind. Casa părea pustie, deși Elodie stătea pe canapea.

Poate că eu eram cea pustie? În ultima vreme mi se întâmplaseră multe lucruri, inclusiv acesta. Și faptul că nu aveam prea mulți prieteni. Cea mai apropiată prietenă era gravidă și își petrecea din ce în ce mai mult timp cu amicele ei soții de militari, lucru pe care l-am înțeles, dar care nu făcea altceva decât să alimenteze sentimentul de singurătate care mă copleșea deja. La momentul acela, nu aveam nici familie. Mda, frate-meu și cu mine suntem gemeni, deci ar trebui să fim legați pe viață, totuși e de negăsit, ca de obicei atunci când o ia razna.

În privința timpului, era o altă poveste. Cu două luni în urmă, viața mea arăta complet diferit. Austin era în Kansas. Tata și cu mine aveam o relație care stagna, total lipsită de dramatism. Kael era un străin pentru mine. Și totul era mai ușor, mai simplu. Nu-mi venea să cred că-l cunoșteam pe Kael de atât de puțin timp și că totuși îmi dăduse viața peste cap în halul ăla. Chiar și acum, când stăteam de una singură în livingul cufundat în beznă, mă gândeam la el. Nu-mi ieșea din minte și cu siguranță asta nu-mi aducea niciun avantaj. De-abia îl cunoșteam și se dovedise că era un mincinos nenorocit. De ce nu putea să-mi intre odată în cap chestia asta? Toate orele pe care le irosisem.

Trecuseră doar două săptămâni de când aflasem cum Kael îl ajutase în secret pe Austin să se înroleze în Armată – literalmente cel mai nasol scenariu pentru mine, iar Kael *știa* asta. Pur și simplu nu i-a păsat.
Genunchii au început să-mi tremure și mi-am trecut degetele prin păr. Limbile ceasului de-abia se mișcaseră, dar eu derulasem în minte întreaga perioadă pe care o petrecuserăm împreună de la prima la ultima întâlnire. N-o sa dau uitării niciodată felul în care ploaia îmi biciuia pielea în ziua aceea, indiferent cât de tare mă străduiam să uit.

Înainte mă pricepeam sa uit chestii – să uit chiar că am o mamă care ne-a părăsit fără să privească nicio clipă în urmă. Atât de bine mă pricep la uitare. Dar Kael avea ceva care pur și simplu nu-mi dădea pace, iar eu mă torturam cu asta. Înainte nu mai numărasem în felul ăsta zilele și nici nu mă holbasem așa la ceas, implorându-l să se miște. Devenisem obsedată de timp, îl puteam simți. Mă îngrijoram că făcusem o fixație, încercând să nu devin obsedată mama, dar cumva asta doar înrăutățea lucrurile.

Povestea respectivă dura deja de zile întregi. Abia mă fixam pe încercarea de a nu mă fixa, că inevitabil ajungeam înapoi la masa de la bucătărie, unde mă așezam și mă holbam din nou la ceas, întrebându-mă dacă timpul se va mișca vreodată mai repede. Voiam să ajung la următoarea fază a suferinței, aceea despre care toată lumea de pe Instagram susținea că mă va convinge să ies cu prietenii și să beau vin și să râdem până mă bușește plânsul. De vreme ce nu prea eram o plângăcioasă și nici nu prea aveam prieteni, toate acestea păreau improbabile. Dacă aș fi putut să ajung pur și simplu în punctul în care să nu mă mai uit la pagina lui de Facebook sau să nu mă mai gândesc la gustul transpirației de pe buzele lui atunci când mă săruta…

M-am ridicat de pe fotoliu și m-am dus la bucătărie. Stomacul mi-a chiorăit când m-am uitat la frigider. Nici nu mai țineam minte când mâncasem ultima dată. Am înșfăcat o pungă cu pâine de pe blat și m-am așezat la masă. Era atât de uscată, dar, cum nu aveam poftă de mâncare, nu-mi păsa prea mult.

O oră mai târziu sau cel puțin așa mi s-a părut, mintea mi-a zburat la momentul în care Kael era pe veranda mea, vorbindu-mi în versuri în timp ce ne uitam la stele. Mi-a prins bine să-mi amintesc astfel de clipe fiindcă sunt foarte puține momente în întreaga mea viață pe care le-aș retrăi cu bucurie.

Mi-am ridicat privirea în tavan, uitându-mă spre cer prin acoperiș. Crăpătura de sus, care se transformase într-o formă asemănătoare unui fulger, se întinsese, în ultima săptămână, cât toată bucătăria. Oare de ce universul nu fusese îndeajuns de milostiv încât să crape tavanul luna care urma, când poate n-ar mai fi plouat non-stop, așa cum se întâmplase în ultimele câteva zile? Ținând cont de câtă baftă avusesem de curând, nu m-ar fi mirat să apară o gaură în tavan pe care n-aș fi avut bani s-o repar.

Mi-am jupuit pielița din jurul unghiilor. Oja se dusese. Am încercat să mă abțin să-mi rod pielița și chiar am făcut ce m-a învățat mama când m-am îndrăgostit pentru prima oară de un băiat, adică să mă așez pe mâini de câte ori simțeam nevoia aceea. Nu mi-a ieșit, dar cel puțin amintirea sfatului ei era încă acolo.

Îmi amintesc și că în ziua în care spusese asta, zâmbise larg când văzuse ce primise în cutia poștală. Strânsese plicul la piept când îl deschisese, iar Austin și cu mine o urmăream de pe scări. S-a uitat spre cer și s-a înveselit dintr-odată. Din cauza luminii din ziua aceea, din cauza felului în care mama zâmbea, Austin și cu mine ne-am uitat unul la celălalt, în loc să ne uităm la mama.

Capitolul patru

M-am speriat de moarte când m-am trezit cu obrazul lipt de masa din bucătărie. Mă durea gâtul din cauza poziției în care dormisem, practic atârnată pe jumătate din masă. Mi-am trosnit gâtul și mi l-am dezmorțit, apoi mi-am amintit ce visasem: *Austin și cu mine pe marginea treptelor, mama făcând lasagna cu noi și dansând în bucătărie pe muzica lui Alanis Morisette*… și apoi alt vis despre o fată care plângea.

Era ora patru când m-am trezit cu o franzelă înfășurată în folie de plastic lipită de față. Am sigilat punga cu pâine și m-am târât în dormitor, trântindu-mă direct în pat, fără să mă mai obosesc să-mi scot hainele de lucru.

Acum era o dimineață târzie, iar eu făcusem, în cele din urmă, duș și mă simțeam oarecum om. Elodie se pregătea să plece undeva, mi-a spus de două ori unde, dar eu nu-mi aminteam nici în ruptul capului. Glumim mereu că sarcina i-a mâncat creierul. Am pus o capsulă de cafea în vechiul meu Keurig și am așteptat ca lichidul vital să se scurgă în cană.

Dincolo de fereastra bucătăriei, soarele încă se ascundea și ploua în continuare, iar eu îmi sorbeam cafeaua și ciuguleam din pâinea rămasă din seara trecută.

— Mă întorc repede. Mă duc doar să iau ceva de la magazin, mi-a zis Elodie, cuprinzându-mi umerii.

Mirosea a fructe și a rufe curate.

— Ai dormit bine? Am întrebat, privindu-i chipul delicat.

Era rozalie și radiantă, dar avea ochii umflați. Avea nevoie de odihnă.

— Kare, îmi pare rău dacă ne-ai auzit certându-ne azi-noapte, a zis ea, stând în fața mea, cu părul ei blond, tuns bob, legănându-se ușor.

M-am uitat în ochii ei mari, albaștrii și injectați. Și-a mușcat buza.

— Doar că Phillip… e stresat pentru că nu e aici. Așa că ne cam certăm. Dar e-n regulă. Totul e bine, m-a asigurat ea, frângându-și mâinile.

Nu credeam o iotă din ce îmi spunea, dar voiam să se simtă bine să discute cu mine atunci când avea nevoie s-o facă.

— N-am auzit nimic, am zis eu, ridicând din umeri. Am adormit cu capul pe masa din bucătărie.

Am râs puțin ca să alung sunetul scos de fata care plângea azi-noapte în visul meu. A zâmbit și ea, cu fața luminată de ușurare.

— OK. Revin imediat. Am ceva de făcut.

M-a sărutat pe amândoi obrajii și a ieșit valvârtej pe ușă.

— Pa! am strigat în timp ce ușa de plasă s-a trântit în urma ei.

Uram să știu că se ceartă și speram din tot sufletul s-o scoată la capăt, dar, dacă n-avea să se întâmple așa, aveam să fiu acolo ca s-o sprijin, pe ea și pe bebelușul care urma să se nască.

Bleah, asta e o frază care mă sperie al naibii de tare.

Dar, în orice caz, Elodie avea nevoie de liniște pentru restul sarcinii pentru ca bebelușul să vină pe lume cat mai cuminte cu putință, iar eu eram hotărâtă s-o ajut cum pot astfel încât lucrul acesta să devină realitate.

Am pus o mașină de rufe la spălat și m-am întors în dormitor. Arăta atât de diferit cu salteaua goală, atât de mare fără pernele din vârful patului. M-am învârtit în jurul comodei. Mi-am trecut degetele peste suprafața acesteia, prin praful cenușiu, și am mâzgălit un K și o inimă. Așa făceam întotdeauna când aveam la îndemână o bucată de hârtie, de la jurnalul din școala generală. Praful se aduna foarte repede în căsuța mea. Niciodată nu puteam ține pasul cu el. Nici cu praful, nici cu cactusul de pe comodă. Murise.

Doamne, nici măcar un cactus nu eram în stare să țin în viață.

M-am așezat pe pat și mi-am scos telefonul. Nu mă suna nimeni niciodată, dar eu insistam să-mi verific constant telefonul. Am șters ecranul de bluza de pijama și l-am așezat pe comodă cât timp m-am îmbrăcat. Eram leoarcă de transpirație când am terminat să-mi pun hainele pe mine, căci umiditatea ploii matinale se strecurase prin crăpăturile din jurul geamurilor. Camera mea era ca o saună. Am pornit aerul condiționat din colț, apoi l-am oprit repede, știind ce facturi mari aveam. Trebuia să ies din camera mea înainte de a-mi petrece dimineața redecorând-o complet inutil.

Vase. Aș fi putut spăla vasele. Trebuia să ajung la muncă peste o
jumătate de oră și eram oricum deja îmbrăcată în uniformă. Aveam timp de pierdut și știam că le va spăla Elodie dacă n-o voi face eu – și de ce ar trebui să frece ea tigaia, când eu sunt cea care aseară a dat rateuri cu lasagna?

Am pornit apa exact când numele ei mi-a apărut pe blatul telefonului aflat pe blat.

Vrei cafea? Aproape am ajuns acasă.

M-am uitat spre cana goală și am răspuns. Cu cât aveam mai multă cafeina la bord, cu atât ziua avea să-mi fie mai bună. În jurul prânzului o să tremur din toate încheieturile, dar ăsta e programul meu obișnuit zilele astea.

M-am gândit s-o invit pe Elodie să-și petreacă timpul cu mine diseară, după ce ne întoarcem de la muncă. Aș fi putut să fac o rezervare la singurul restaurant din oraș care acceptă rezervări. Știam că-i place friptura de la ei. Ne-ar fi prins bine să ieșim măcar o dată din casă. Cred că era potrivit ca Elodie să știe că încercam realmente să petrec timp împreună cu ea, nu doar să zăcem pe

canapea, străduindu-ne amândouă să nu adormim cu telefoanele în mână. Fusese atât de ocupată cu prietenele ei în ultima vreme, iar asta mă făcuse să mă întreb dacă nu cumva âi plăcea de ele mai mult decât de mine. Probabil că acesta era adevărul.

Dar era oare un lucru rău? De ce mi-ar fi păsat? Avea, oricum, mai multe în comun cu ele. Eu nu prea le cunoșteam, dar știam cum pot fi găștile formate din neveste de militari. Puteau fi foarte drăguțe sau foarte răutăcioase. Îmi amintesc că mama era tratată ca o proscrisă și că această respingere o făcuse să se revolte față de felul în care ar fi trebuit să se comporte o soție tipică de ofițer – tata și-ar fi dorit ca ea să fie doar purtătoarea numelui de familie și să aibă grijă de gospodărie.

Elodie și mama erau doi oameni cât se poate de diferiți și poate vremurile se schimbaseră, dar, având în vedere regulile în spiritul cărora crescusem, era greu să-mi schimb felul în care vedeam lucrurile. Elodie părea a fi o țintă foarte ușoară pentru fetele răutăcioase. Așa că lucrul acesta nu ajuta. Era bună și delicată într-un fel atât de natural, iar accentul ei drăgălaș făcea totul să sune mai blând, dar din pricina tuturor acestor lucruri, părea, într-un fel, o intrusă. N-ar trebui, dar hai să fim serioși, oamenii pot fi al dracului de ignoranți. Ultimul ei grup de prietene făceau mișto de accentul ei și încercau să pretindă că totul e în joacă. Una dintre ele a acuzat-o chiar că s-a dat la soțul ei, pe care Elodie doar îl pupase de două ori pe obraz, obiceiul ei nevinovat. S-au întors rapid împotriva ei, ba chiar au scris o postare pe Facebook descriind-o în amănunt, dar, nu știu din ce motiv, nu i-au pomenit numele. Acele vechi prietene erau tot proaspete neveste de militari și era destul de firesc să presupui că noul grup de amice-neveste de militari va face, în cele din urmă, același lucru.

Am învățat că oamenii sunt previzibili. Așa cum Maya Angelou i-a transmis lui Oprah, care mi-a transmis mie, când oamenii îți spun cine ești, ai face bine să-i asculți. Chiar și Estelle, soția lui tata, desprinsă parcă din *Nevestele din Stepford*, a avut probleme cu bârfele acestea copilărești, iar tata era extrem de bine văzut aici, la Fort Benning. Locuiau în cel mai mare tip de casă pe care-l putea oferi garnizoana, iar tata îi cumpăra cele mai drăguțe poșete, scutite de taxe, de la Post Exchange. Estelle se întrecea pe sine în ceea ce le privea pe celelalte soții, cu vânzările lor de fursecuri și excursiile lor în grup la Savannah când venea sezonul taxelor. Cu toate acestea, orice ar fi făcut, unele dintre soții tot bârfeau despre ea și despre tata. Spuneau cum fosta nevastă a tatei, „nebună” și „curvă”, a plecat și nu s-a mai întors niciodată. Unele dintre ele o plăceau, de fapt, pe mama și șușoteau probabil pe la colțuri că Estelle fusese cu tata înainte ca mama să dispară. Copiii lor auzeau și repetau totul în fața mea și a fratelui meu la școală. Austin intra într-o grămadă de conflicte, uneori chiar bătăi cu ceilalți puști din cauza mamei și a misterului dispariției ei. Destul însă despre propriile traume, povestea asta era despre Elodie și despre încercarea de a o ține departe de femeile acelea enervante.

Elodie primea lovituri din ambele părți; soțul ei, Phillip, suna din ce în ce mai des din Afghanistan și se certau tot mai mult, din câte se părea. Dormea mai puțin în comparație cu săptămânile anterioare, când numai asta făcea. În ultima vreme, era atât de obosită încât, atunci când ajungea acasă de la cutare amică sau de la vreo ședință de grup pentru sprijinirea familiei, își punea un serial pe Netflix și adormea pe canapea înainte ca episodul să se termine. Însă era cât se poate de trează și călare pe telefon la 3 dimineața. Dormea în continuare pe canapea, spunând că se simte mai puțin singură decât în pat, dar lua îm brațe o pernă imensă. M-am întrebat daca nu cumva nu m-aș mai fi simțit atât de singură cu o pernă ca aia în brațe.

În ultima vreme aveam o nouă filosofie de viață: fiecare oră de somn însemna mai puțin timp pe care să-l petrec trează și confruntându-mă cu viața mea de rahat. Mai puține ocazii de a mă certa cu fratele meu. Mai puține ocazii să dau nas în nas cu Kael. Mai puține ocazii de a-mi bate capul cu ceva de care n-aveam chef. Până la ora la care scăpam de la serviciu sau terminam de plivit buruienile din curte sau făceam curat prin casă sau mă uitam în gol prin crăpătura din acoperiș, trebuia să o iau din nou de la capăt. Problema era că toate aceste sarcini menite să-mi amorțească mintea aveau asupra mea efectul opus – mintea mea era oricum, numai amorțită nu. Gândurile mele alergau constant în toate direcțiile în timp ce încercam să-mi dau seama de lucrurile care merseseră prost.

Cum de trecuseră doar două săptămâni? În cazul lui Brien, singurul meu fost iubit cu care avusesem o relație serioasă, despărțirile nu mă supăraseră niciodată în felul acesta. Eu eram întotdeauna cea mai puțin sentimentală, cea care nu plângea și nu-și schimba hotărârea când credea că are dreptate. El era cel care își cerea întotdeauna scuze. Cel puțin la început.

De-a lungul relației noastre însă m-am săturat de el și, când a ieși complet din viața mea, am știut că relația noastă mi s-a părut atât de importantă pentru că a fost cea mai apropiată pe care am avut-o vreodată cu un bărbat. În cazul lui, un băiat care se pretindea a fi bărbat, dar, hei, majoritatea bărbaților pe care i-am cunoscut par să se încadreze în această categorie. Ţtiți voi teoria, problemele cu tăticul și așa mai departe.

Nu era și cazul lui Kael, totuși. Kael era excepția care confirma aproape fiecare regulă. El a reușit să demonteze toate noțiunile preconcepute pe care le aveam despre bărbați și despre relații.

Până când n-a mai făcut-o.

Ce mi s-a confirmat a fost că obiceiul de a avea încredere în oamenii pe care de-abia îi cunosc nu mă va duce niciodată nicăieri. De fapt, obiceiul de a avea încredere în oricine, de vreme ce nu mă pot baza nici pe Austin sau pe tata sau pe mine însămi în ultima vreme. Nici nu mă puteam gândi la Austin sau la felul în care își irosea viața. Sau la Kael. Și cum îl ajuta el pe frate-meu să facă

lucrul ăsta. Ah, mintea îmi alerga în toate direcțiile, iar inima îmi bubuia în piept.

Mi-a sărit apă pe picioare și m-am uitat în jos, văzând cum chiuveta dădea pe dinafară. Singura mea pereche de încălțăminte de lucru era udă leoarcă. Uitasem că deschisesem robinetul.

Ce mama dracului era cu mine?

Repede, am închis apa și am lăsat-o să se scurgă. Am luat un prosop și l-am aruncat pe podea, folosindu-mă de propriile picioare ca să usuc mica inundație. Am adăugat o cantitate considerabilă de detergent violet de vase, încercând să alung mirosul de pe restul farfuriilor. Tigaia de noaptea trecută era atât de înnegrită încât puteam simți încă izul de brânză arsă. Din chestia asta, amestecată cu umiditatea de afară, n-avea deloc cum sa iasă o combinație bună.

Am pipăit o farfurie plată, de ceramică. În apa plină de spumă, am simțit o dată inscripționată: ziua în care Estelle și tata își juraseră dragoste reciprocă până când moartea îi va desparți.

Am rămas surprinsă să văd că fragilul dar de nunta rezistase atât de mult în căsuța mea cuprinsă de haos.

Capitolul cinci

Ușa bucătăriei s-a deschis, iar sunetul limbii materne a lui Elodie s-a strecurat înăuntru. Părea supărată, dar nu reușeam să-mi dau seama ce spunea. Învățasem de la ea câteva cuvinte în franceză, nu puteam pretinde însă că înțeleg.

Când m-am uitat la ea, a șoptit *Scuze* și s-a îndreptat spre blat. Avea brațele pline de sacoșe de la magazin și căra și o tăviță cu cafele pe care era gata s-o scape. Purta uniforma de serviciu la fel ca mine, dar avea pe deasupra o jachetă impermeabilă; își dăduse gluga jos. Părul ei blond era uscat, ridicat într-un coc în vârful capului. Am luat un prosop ca să-mi șterg detergentul de pe mâini și m-am întins s-o ajut.

Pungile erau mai grele decât păreau. Una dintre ele era plină cu hârtie de lucru, lipici, foarfece. N-ar fi trebuit să care atât de mult deodată. Vocea de femeie de la celălalt capăt al liniei se auzea mai tare, aproape lătrând în difuzor, iar Elodie și-a dezlipit telefonul de ureche.

— Părinții mei, mi-a zis ea, lăsând sacoșele pe masă.

Nu știam prea multe despre părinții ei; doar că nu erau tocmai încântați de faptul că fiica lor plecase din Franța ca să se mărite cu un soldat american. Nu era un lucru obișnuit să cunoști cetățeni francezi în comunitățile militare ca aceasta. Întâlnisem o mulțime de neveste din America de Sud și Mexic, ba chiar una din Germania, dar niciodată din Franța.

Elodie avea aici, în Georgia, o viață total diferită de cea pe care o cunoscuse în Franța. Europa era foarte, foarte diferită de sudul Statelor Unite. Când Phillip avea să se întoarcă din misiunea din Afghanistan, speram că avea să-i fie mai bine și lucrurile urmau să decurgă mai lin. Dar furia din glasul lui din timpul discuțiilor de pe Skype pe care le surprinsesem zilele trecute și expresia ei înfrântă pe care i-o văzusem dimineață pentru că se certaseră noaptea trecută mă întristau. Speram că tensiunile dintre ei reprezentau doar o fază și că erau doar certurile obișnuite prin care trec cuplurile la început de drum, formate dintr-un soldat aflat în misiune și o nevastă gravidă.

Știam că optimismul meu era mai degrabă simulat.

Vorbind în continuare la telefon, Elodie s-a îndreptat spre ușă, iar eu am oprit-o.

— Mă ocup eu de restul. Poți să le așezi tu pe astea la locul lor? am întrebat.

A zâmbit vag, dar cine era la telefon spusese ceva care o făcuse să se oprească pe loc și să se sprijine de blatul din bucătărie. A pus telefonul pe difuzor și l-a lăsat pe masă. Vorbea tare, tăindu-i mamei sale din elanul zgomotos. Am ieșit din bucătărie ca să aduc restul cumpărăturilor din mașină, sperând că lucrurile nu erau atât

de rele pe cât păreau și că mă voi mișca suficient de repede ca să nu mă ude ciuciulete. Nu aveam niciodată o umbrelă sau o jachetă de ploaie când îmi trebuia, iar cizme de cauciuc n-am avut în toată viața mea. De obicei, eram total nepregătită pentru viața de zi cu zi și ultrapregătită pentru situațiile improbabile. Aveam, de exemplu, un set de urgență pentru cutremure, taman aici, în sudul Georgiei. Dar nu mă gândisem să mă echipez cu o haină impermeabilă pentru ploaia excesivă care aici era ceva obișnuit.

Am deschis ușa de plasă exact când Elodie se holba la telefon, cu limba printre dinți. M-am repezit din nou afară și am scos un mic țipăt când am simțit ploaia. Am alergat și mai iute, încercând să nu alunec pe noroiul de lângă trotuar. În portbagajul deschis, lângă cele câteva pungi rămase, era un cărucior de bebeluș. Elodie îl pliase, însă nu-l pusese într-o cutie. Căruciorul era verde și părea aproape nou. Uneori uitam că peste câteva luni în căsuța mea va mai fi un sufet de om.

Am atins căruciorul, oprindu-mă o clipă înainte de a înșfăca și restul cumpărăturilor și de a fugi cu ele pe ușa din spate a casei. Mirosul pregnant al solului se propaga în aer, un alt proiect de-al meu nedus la capăt fiind terminarea curții. Micile reparații pe care le tot amânam de atâta timp se desfășurau totuși în ritm de melc. Aproape că terminasem de emailat cada. Și toate astea într-o nenorocită de săptămână.

Nevrotică sau responsabilă? Poate puțin din amândouă.

Un camion a trecut pe la semafor și mi s-a strâns stomacul. Nu era Kael, nu era camionul lui, dar m-a făcut să mă gândesc la el și la zgomotul scos de Fordul său Bronco și la felul în care căsuța mea se zgâlțâia din temelii când ambala motorul, afară. Șoferul camionului s-a îndreptat spre aleea de vizavi, iar cauciucurile mari au împrăștiat apa în toate direcțiile. Ce nemernic.

Acum eram udă leoarcă, stând în ploaie ca un cățel rătăcit. Am intrat repede în casă și am trântit ușa. Elodie terminase convorbirea și stătea la masa din bucătărie.

Avea un ton iritat, iar accentul îi marca fiecare cuvânt mai mult decât în mod obișnuit.

— Îmi cer scuze pentru chestia asta.

A oftat adânc, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Vor să vin acasă.

— Poftim? Cine vrea?

M-am așezat pe scaunul de vizavi de ea și mi-am șters stropii de ploaie de pe față. Părea puțin uimită și avea vârful nasului înroșit. Avea cel mai palid și mai curat ten și niște obraji rozalii.

— Ce s-a întâmplat, El? Te simți bine?

— Cineva... cineva le-a scris părinților mei o minciună tâmpită, iar ei cred un străin în loc să mă creadă pe mine...

— Ce vrei să spui? Cine le-a scris? am întrebat, derutată.

— Cineva de pe Facebook i-a scris mamei un mesaj, spunând că Phillip m-a înșelat și alte nebunii de genul ăsta.

— Cine? Cunoști persoana?

A clătinat din cap și nici măcar nu s-a uitat la mine când a răspuns:

— Era un cont fals. Totul e o mare tâmpenie și nu e nimic adevărat. Nu știu de ce ar face cineva lucrul ăsta sau cum de i-a găsit pe părinții mei.

Nu știam ce să mai spun. Aveam atât de multe întrebări.

— De ce mama naibii ar face cineva una ca asta? am întrebat, aproape retoric.

— Urăsc povestea asta, a zis ea, iar umerii au început să-i tremure. Și când mă întorceam acasă, m-a sunat doctorul meu și mi-a spus că am nivelul de glicemie foarte scăzut. Din cauza stresului.

Telefonul i-a vibrat din nou, iar pe ecran a apărut *Papa.* Elodie și-a răsucit telefonul și l-a împins cât colo.

— Nu mai suport. Nu mai pot.

Și-a dus degetele la tâmple, apăsând. Pieptul i se ridica și îi cobora spasmodic în timp ce telefonul vibra pe masă.

— Părinții mei nu cred că pot face asta. Nimic din toate astea. Să fiu soție, să fiu mamă. Totul e atât de solicitant și bebelușul nici măcar nu a venit pe lume.

A început să plângă.

— Nici măcar nu am un loc în care sa stau cu copilașul, nu am un cămin al meu. Nimic. Habar n-am ce-o să fac.

M-am apropiat de ea.

— Îmi pare rău, El. Dar o să fii o mamă perfectă. Știu asta. Nu spun doar așa, ca să mă aflu în treabă. Te cunosc pe tine, îți cunosc inima bună, totul va fi bine.

Am încercat să par cât am putut de convingătoare. Copilașul era pe drum și Elodie avea nevoie de un plus de încredere. Dar eu vorbisem serios. Cunoșteam tot felul de mame, unele bune, altele rele și altele din cale afară de rele.

— Karina, vorbesc serios. Sunt complet singură aici. Dacă nasc copilul și Phillip nu e acasă sau e rănit…

Tremura din tot corpul. M-am întins peste masă și am luat-o de mână. Era rece ca gheața.

— Ai înghețat, i-am zis.

A ridicat din umeri.

— Sunt în regulă. Nu-mi pasă dacă mi-e frig acum, a spus ea, străbătută de un fior.

Părinții mei cred că nu mă pot descurca deloc, cu nimic din toate acestea. Tata mi-a dat de înțeles asta la telefon, iar mama a fost de acord cu el. Au spus că le e frică. *Frică*!

Încercam să procesez tot ce spunea ea.

— Frică e un pic cam mult, am zis, oarecum revoltată că părinții ei îi spuseseră așa ceva.

Era puțin cam târziu pentru această discuție.

— Îmi pare rău că ți-au zis asta. N-au dreptate.

De-abia s-a uitat la mine.

— Acum îl urăsc și pe soțul meu. Cred că e un mincinos și că are o aventură în timp ce eu sunt aici, *singură*.

A accentuat cuvântul *singură,* iar eu mi-am zis că sunt o ratată pentru că n-am fost în stare s-o fac să se simtă mai puțin singură. M-a durut sufletul când i-am auzit cuvintele neînduplecate. Mi-am adus aminte de ceva ce spusese Kael: „Chiar dacă oamenii simt că au dreptate într-o anumită privință, ține de responsabilitatea lor să-și cunoască interlocutorii și să știe să vorbească adecvat cu fiecare în parte". Alte cuvinte înțelepte din partea poetului Mickael Martin.

— Nu ești singură, i-am spus, alungând amintirea lui Kael.

Habar n-aveam câte secunde trecuseră de când Elodie vorbise ultima oară. S-a uitat la mine și mi-am dat seama că ochii triști ai acestei fete n-au mințit niciodată. Ceda psihic, chiar atunci, și simțeam asta în aerul din jurul meu, o citeam în limbajul său corporal.

— Te am pe tine. Și apreciez lucrul acesta și te iubesc, dar sunt obișnuită cu familia mea mare și cu prietenii mei și cu viața mea de-acasă. A fost mai bine în ultima vreme, când am avut câteva prietene.

A făcut o pauză, părând că-și spune că e cazul să-și îndrepte spusele. Vinovăția i se citea pe chip.

— Dar copilul meu nu va avea familie aici. Și cum voi putea munci? Nu pot plăti creșa cu norma de ore pe care o am acum.

— El. Locuim aici amândouă, voi avea eu grijă de copil cât timp muncești și o să mă asigur că orarele noastre nu se suprapun.

Dar în clipa aceea mi-am adus aminte că aranjamentul nostru nu era unul permanent.

— Karina, o să locuiesc mai departe de serviciu când se va întoarce Phillip.

— Dar tot poți lăsa copilașul aici, i-am propus, încercând să mă gândesc la o altă

soluție pentru problema ei.

— Kare, nu poți rezolva tu asta în locul meu. Știu că vrei și nu te poți abține, dar chiar nu mă poți ajuta cu asta. Poate c-ar fi trebuit să mă mărit deloc? M-am grăbit să vin aici, fără să știu cu adevărat cum e în State și cât de mult timp voi petrece de una singură. Mama are dreptate că nu prea îl cunoșteam înainte de a mă urca în avion, apoi am rămas însărcinată aproape imediat. Ce-oi fi avut în cap?

Vocea i s-a frânt și Elodie a ridicat mâinile în aer, de parcă ar fi implorat cerul. Apoi a început să plângă și mai tare. Îmi dădeam seama că încercase să țină totul în ea, dar nu se mai putea stăpâni. Trupul ei părea să aibă nevoie de această descărcare, așa că s-a cufundat într-un scaun și a dat frâu liber suspinelor.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji și fața i se înroșise și mai tare. Și-a dus mâna la burtă și a respirat adânc. Nu știam ce să-i mai spun ca s-o fac să se simtă mai bine și poate că avea dreptate, nu eram în stare să rezolv situația asta. Mă depășea.

— Nici măcar nu-mi permit să mă întorc acasă. Doamne, ce-o să mă fac? Toți sunt foarte supărați și acum mă fac să mă îndoiesc de orice.

S-a oprit puțin, apoi a continuat panicată:

— Mi-e atât de frică.

Suspina de ți se rupea inima, sufocându-se pradă unui acces violent de tuse. I-am adus un pahar cu apă cât am putut de repede și am privit-o cum îi dă tot conținutul peste cap. Apoi s-a bătut ușor pe piept.

— Mă doare pieptul atât de rău și mi se pare că-mi explodează capul. Eu…

Lacrimile încetaseră să-i mai curgă, dar trupul ei reacționa de parcă ar fi plâns în continuare isteric. Umerii i se zguduiau din cauza suspinelor fără lacrimi. În câteva secunde, o cuprinsese panica, iar eu am privit-o cum intră în pielea mamei îngrijorate. Și-a dus din nou mâna la burtă, iar eu am încercat să-i mai dau niște apă. A clătinat din cap, inspirând profund.

Suspina atât de zgomotos, încât a acoperit sunetul scos de ușa din spate care s-a deschis. Austin și-a făcut intrarea de parcă am fi fost în niște relații excelente.

M-a luat cu amețeală când l-am văzut.

Capitolul șase

Fratele meu arăta de parcă nu dormise de o săptămână. Și semăna cu un porc spinos, cu părul lui blond care i se ridica în vârful capului și în părți, cu stropi de sudoare picurându-i pe frunte.

Stătea acolo, îmbrăcat într-un tricou albastru și jeanși negri, sfâșiați în genunchi, cu o expresie confuză.

Văzându-l cum arată, mi-a crescut și mai mult enervarea pe care o simțeam față de el. Tenișii lui negri au scârțâit pe podeaua bucătăriei. M-am apropiat de el.

— De ce *mama dracului* ai venit aici?

— Kare, haide…

Ochii lui obosiți se plimbau de la mine la Elodie, care stătea la masă. S-a dus glonț spre ea.

— Ce naiba? Te simți bine? a strigat el, apoi s-a răsucit spre mine. Se simte bine?

Inima mi-o luase la galop și mă simțeam cuprinsă de o furie nebună.

— *Ieși de la mine din casă, Austin!* Am de rezolvat o problemă *reală* aici. De ale noastre ne putem ocupa mai târziu.

Nu-mi venea să cred ce tupeu avea! Avea tupeul mamei noastre.

Și al tatei, de fapt – era o demență.

În acele momente, părea mult mai tânăr decat era m realitate. Nu fusese niciodată genul de băiat care-și putea controla emoțiile, fiind gemeni, ne asemănăm în multe privințe, dar aceasta nu era una dintre ele. Felul în care se uita la Elodie îmi amintea de băiețelul cu ochi verzi care plângea când ordinele de revenire acasă ale tatălui său erau amânate cu șase luni. Plângea de fiecare dată când tata pleca într-o misiune. Opusul meu, pentru că, pe măsură ce am crescut, mă simțeam ușurată de plecările tatei, deși nu voiam să recunosc asta în fața nimănui.

— Te simți bine? A întrebat-o Austin pe Elodie, care s-a chircit în față.

Trupul i se zgâlțâia violent, iar ea își cuprinsese stomacul cu brațele.

— Burta… burta mea, simt ceva ciudat. Copilul...

A scuturat din cap.

— Nu vreau să fiu prea dramatică dacă nu e ceva grav.

— E clar că nu te simți bine. Hai să-l sunăm pe doctorul tău sau poate pe altcineva?

Am încercat să mă gândesc la o persoană pe care aș fi putut-o suna ca să ne ajute. N-o puteam suna pe mama ca s-o întreb ce trebuie făcut. Nici pe Estelle.

— Trebuie s-o ducem la Martin imediat, a zis fratele meu.

— Ce... am dat să spun, dar m-am oprit.

Pe bune? Fratele meu vorbea despre spitalul din Fort Benning care avea același nume precum Kael.

— La spital, a precizat el, iar eu am dat din cap.

— Știu! Mă gândeam la altceva, m-am răstit.

Mă apucase paranoia la gândul că Austin credea că mă gândisem la Kael.

— Pe o scară de la 1 la 10, care e …, a început Austin să spună cu un glas care trebuia să-l imite pe al unui medic.

— Asta era personalitatea ta de doctor? A întrebat Elodie, printre gâfâieli.

— Mda. Scuze că nu sunt doctor Stewart sau cum naiba îl cheamă pe Patrick Dempsey în nu știu ce serial cu medici.

Austin a făcut-o pe Elodie să zâmbească, deși devenea din ce în ce mai stăvezie la față. Am râs cu toții.

Pe dinăuntru mă panicam, dar încercam să par calmă la suprafață. Râdeam, și era un râs autentic. Mă simțeam pustiită și îngrijorată și trebuia să mă port ca și cum totul era sub control. Emoțiile sunt un lucru ciudat, putem simți atâtea în același timp. Mă uimește puterea omului de a fi toate aceste lucruri deodată, greutatea pură a atâtor stări care-ți apasă pieptul, care par a fi o pedeapsă veche și grea din partea unui Dumnezeu deloc empatic și foarte crud. Când simți prea multe ajunge, să te doară, iar asta duce la probleme, traume, iubire neîmpărtășită și pierdere a controlului, toate în aceeași persoană. La fel de real era și faptul că Elodie putea intra în travaliu timpuriu la mine-n bucătărie.

Mintea mea lucra în toate direcțiile, iar ea râdea de *Anatomia lui Grey?*

— Sunt mai degrabă genul de fată care-l place pe Doug Ross, i-a răspuns Elodie printre gâfâieli.

Cu mâna pe burtă, și-a arcuit dintr-odată spatele.

— Nu știu cine-i ăsta, dar...

Elodie s-a holbat la Austin.

— Cum adică, nu știi? E un serial american cu George Clooney și tu nu-l știi?

Prietena mea s-a arcuit din nou.

— Oameni buni?

Am spus asta de trei ori în minte înainte s-o rostesc cu voce tare. Amândoi s-au uitat spre mine. Elodie arăta deja ca o stafie. M-a aprobat înainte să fiu constrânsă s-o forțez.

— OK. OK, a zis ea. Hai să mergem.

— Elodie pot să te ridic? Ar trebui oare să mergem la camera de gardă? Lăsați-mă să caut pe Google. Doar să verific…

Știam că avea un soi de atac de panică ce probabil urma să treacă în curând sau să se înrăutățească, nu se știa niciodată, dar cu un copil care-i creștea în pântec, nu puteam risca. Mai ales că primise cu mai puțin de o oră în urmă un telefon din partea medicului ei, care-i spusese că avea probleme cu glicemia. Am căutat pe Google și în câteva secunde am aflat că, dată fiind situația, cel mai bine era să mergem la camera de gardă.

— Mda. Trebuie s-o luăm din loc. Hai să mergem, El.

Telefonul i-a sunat din nou, aceeași fotografie a tatălui ei acoperind din nou întregul ecran. Am tras cu ochiul să fiu sigură că Elodie nu se uită la mine și am ignorat apelul, întorcând telefonul invers.

— Trebuie să ne asigurăm că bebelușul e bine. Nu va dura mult. Te duc acolo chiar acum.

— N-o să fie prea mare aglomerația acum la camera de gardă. Vin și eu, a adăugat Austin.

Elodie a oftat din nou, iar pieptul i s-a ridicat și a coborât la loc. Părea că respiră mai bine decât în urmă cu un minut, dar era evident că nu se simte bine.

— OK. OK, a zis ea. Sper că nu e.

Camera de gardă din garnizoană era *întotdeauna* aglomerată, dar n-am spus nimic, pentru că Elodie trebuia să audă numai lucruri care s-o facă să se simtă mai bine. Nu cred că mai conta dacă e minciună sau purul adevăr. Elodie a dat din cap, iar Austin s-a aplecat și a luat-o în brațe de parcă ar fi fost o sacoșă de cumpărături.

— Pot să merg, a protestat Elodie, dar n-a încercat să coboare.

I aș fi spus să-l lase s-o ducă în brațe dacă ar fi făcut asta.

Austin a scuturat din cap și i-a ridicat gluga jachetei ca să-i ferească părul de ploaie, iar ea a oftat. Cât a cărat-o el prin curte, la mașină, eu mi-am căutat cheile, care s-au dovedit a fi în buzunarul uniformei mele în tot acest timp. Mâinile îmi tremurau, deși totul părea să fie destul de normal, în fine, nu normal de tot, dar nici ca în filme, când toată lumea țipă și se precipită, și cineva plânge și lucrurile o iau razna.

Cu mâinile în buzunare, mi-am amintit că trebuia să muncesc. Cum ar veni, chiar acum.

Fir-ar să fie.

Am trecut în fugă pe lângă ei, am deschis portiera din spate a mașinii, iar Austin a așezat-o cu blândețe pe Elodie pe banchetă. Apoi m-am asigurat că stă comod și m-am abținut din răsputeri să nu-i spun fratelui meu să se așeze tot în spate sau – mai bine – să se întoarcă acolo de unde venise. Era clar că o ajuta pe Elodie să se

simtă mai bine, poate pentru că ea credea, pe bună dreptate, că eu habar n-aveam ce era de făcut. Dar nici Austin nu știa. Oricare i-ar fi fost motivele, părea să fie mai calmă acum, după sosirea lui, și își îngropase fața în mâini, sprijinindu-și capul de umărul lui.

Când el a deschis portiera din dreapta, am oftat dramatic, sperând c-o să mă audă și o să urce în mașină. Imediat am pornit muzica și am verificat-o din nou pe Elodie. Fratele meu se holba afară pe geam, iar ea plângea pe bancheta din spate. Piciorul lui Austin tremura, ca de fiecare dată când era îngrijorat. Mi s-a părut că-i văd buzele mișcându-se, dar n-am auzit nimic, în afară de vocea lui Ryan Seacrest la radio. Nu știam ce să spun niciunuia dintre ei, așa că m-am mulțumit să conduc mai departe.

Exact când am ieșit pe autostradă, mi s-a aprins și beculețul de urgență pentru motor.

Un necaz nu vine niciodată singur. Fără nicio exagerare.

— El, ai permisul militar?

Am ridicat glasul ca să acopăr scârțâitul ștergătoarelor de parbriz. Speram să aibă, pentru că uneori depindeai de dispoziția gardianului, chiar dacă erai o femeie gravidă, și asta nu-ți garanta faptul că nu vei fi întoarsă din drum. Putea să nu-l emoționeze nici fața ei pătată de lacrimi, nici burta umflată.

— L-am luat eu de la centrul de recreere, a zis Austin. Kare, fii atentă…, m-a prevenit el când am schimbat benzile ca să depășesc o camionetă.

— *Să nu-ndrăznești*, m-am răstit.

Austin și-a adunat mâinile în poală, iar eu am adăugat:

— Nu acum.

Am aruncat o privire spre Elodie în oglinda retrovizoare ca să-mi subliniez punctul de vedere. Se uita în jos la burta ei mare, iar lacrimile îi brăzdau chipul. M-a surprins că o privesc.

— Nu aveam atacurile astea de panică până când nu m-am mutat aici. În ultima vreme totul e un mare haos.

— Viața ta era complet diferită înainte. Nu aveai un soț plecat la război și nici un bebeluș de mărimea unui ananas în burtică.

Ochii i s-au luminat preț de o clipă și a zâmbit vag, din colțul gurii, aproape imperceptibil.

— Da. E adevărat. Îmi pare rău că am stricat seara tuturor.

Mi-a surprins ochii în oglindă. S-a oprit din plâns, dar umerii îi tremurau în continuare.

— O să ajungem acolo în zece minute, am zis.

Austin s-a întins și a încercat să-mi atingă mâna, așa cum făcea atunci când părinții noștri se ciorovăiau în mașină. Asta se întâmpla de obicei când reveneam dintr-un week-end „distractiv” în familie pe care mama ne obliga să-l petrecem împreună. Nu suporta să stea

prea mult în casă, așa cum tata n-o suporta pe ea. De parcă părinții noștri pur și simplu nu suportau să stea unul în preajma celuilalt preț de două zile și jumătate, cât dura un week-end, așa că, atunci când ne întorceam acasă duminica din aventurile puse la cale de mama, cu care-l convingea și pe tata, țipau unul la celălalt în mașină. Începea întotdeauna cu o „glumă" din partea tatei și se termina cu o ușă trântită sau cu mama care dormea pe leagănul de pe verandă. Pot să jur că-i plăcea acolo mai mult decât înăuntru, în casa de ofițer a tatei, pe care n-a considerat-o niciodată și casa ei.

Uneori, părinții noștri erau motivul pentru care Austin și cu mine ne aliam și ne agățam unul de celălalt; alteori, tot ei ne făceau să ne îndepărtăm unul de altul. De data asta, când mi-am smuls mâna dintr-a lui, Austin era în întregime personajul negativ. Se transformase în tata. Chiar dacă eram convinsă că tata își băgase coada în povestea cu înrolarea lui Austin, nici el, nici mama nu puteau fi învinovățiți pentru asta. Austin mă trădase și nu voiam să mă atingă. Nici măcar nu vroiam să-l știu în mașina mea.

S-a rezemat de geamul din dreapta și se uita fix înainte. Cunoșteam acea expresie. Acea devastare și dorință de a fi iertat și aprobat. Dar nu-i puteam ceda. Nu-mi spărsese un cauciuc de la bicicletă și nici nu rupsese capul vreunei păpuși, ca atunci când eram copii. Era o diferență ca între soare și lună. Noapte și zi. Și îmi prindea bine să-l rănesc în felul acesta, să nu cedez în fața lui și să-l iert doar pentru că nu-mi plăcea deloc când era trist.

Alesese un drum, în ciuda promisiunii pe care ne-o făcuserăm când eram copii. Urma să plece spre pregătirea de bază. Apoi spre Irak sau Afghanistan sau spre altă țară pe care urma s-o invadăm la momentul respectiv. Era clar că pentru el avea să devină ceva toxic așa cum fusese mereu experiența mea în legătură cu Armata, și nu eram pregătită să discut cu el despre asta. Indiferent de câte ori îmi priveam telefonul și reciteam ultima noastră conversație, nu eram deloc pregătită să iau parte la această ceartă.

Ne-am continuat toți trei drumul în tăcere, fiecare suferind în felul său.

Capitolul șapte

A trecut aproape o oră până când Elodie și-a auzit numele strigat de o asistentă.

S-a ridicat în picioare și eu am urmat-o, trecând pe lângă niște copii cu fețe roșii și nasuri pline de muci, pe lângă soldații în uniformă ce se holbau în telefoane, pe lângă toți ceilalți oameni cu telefoanele lipite de palme, inclusiv mulți, mulți părinți epuizați şi copii hiperactivi. Încăperea era uriașă și ne făcuse să ne cufundăm în tăcere un ceas întreg.

Austin stătuse tot timpul cu noi, arătându-i lui Elodie poze cu „bebeluși urâți" de pe Facebook. A făcut-o să râdă, dar asta nu însemna că se transformase brusc într-un sfânt. Când m-am dus după ea, Austin m-a strigat.

M-am răsucit și i-am aruncat o privire deschisă oricărei interpretări. Putea să însemne *Du-te dracului* sau *Sunt ocupată, te rog, ai răbdare...*

Nu-mi păsa deloc ce variantă alege.

Dincolo de ușă, era undeva un copil care tușea – un zgomot răgușit ce părea scos dintr-un film de groază. Am trecut de multe așa-zise încăperi delimitate de niște draperii străvezii, ce răpeau orice urmă de intimitate. Uram spitalele sau oricare alt spațiu care mă făcea să simt că nu am libertate. Am simțit că stomacul mi se strânge când am auzit copilul tușind în continuare și începând să plângă.

După ce am ajuns la „camera" lui Elodie, asistenta a cântărit-o și i-a luat tensiunea, apoi m-a rugat să ies. M-am uitat la Elodie, iar ea a dat din cap.

Trebuia s-o sun pe Mali și începusem oricum să mă panichez. Când mi-am scos telefonul, am văzut că mă sunase de trei ori. Cred că era un pachet de nervi. Aveam și un mesaj vocal, dar fiindcă oricum mă pregăteam s-o sun ca să mă mănânce de vie, nu mai era nevoie să-l ascult. Avea să fie furioasă. Întârziasem deja 40 de minute.

M-am sprijinit de singurul perete pe care l-am găsit, am sunat-o pe Mali, dar n-am primit niciun răspuns. Am oftat și m-am simțit de-a dreptul ușurată când a intrat mesageria vocală. Dar exact atunci am auzit semnalul care îmi indica faptul că Mali mă suna pe cealaltă linie. Am inspirat profund, am răspuns și i-am povestit ce s-a întâmplat. I-am explicat că puteam ajunge într-o oră, dar cu siguranță Elodie nu mai putea veni la muncă în ziua respectivă. Mi-a zis că amândouă am costat-o doi noi clienți, dar exact când eram pe punctul de a închide, mi-a spus să-i transmit lui Elodie că spera să se simtă mai bine. Am zâmbit la replica ei.

M-am gândit să nu-i mai dau niciun mesaj fratelui meu și să mă strecor pe ușa din spate a spitalului, în loc să port o conversație cu el în sala de așteptare. Nu eram pregătită să vorbesc cu el despre motivele pentru care făcuse ce făcuse și de ce nu-mi spusese. Eram

deja suficient de obosită și nu știam ce mama dracului să-i spun. Aveam nevoie de răspunsuri, dar nu eram convinsă că sunt pregătită să le aud. Aș fi putut încerca să ignor toată povestea, dar asta era realitatea și, oarecum, trebuia să știu tot, chiar și în circumstanțele date. Dacă aș fi știut că se implicase și Kael în povestea cu înrolarea lui Austin și mi s-ar fi confirmat că era un soi de joc bolnav ca să se răzbune pe mine pentru ce le făcuse tata lui și prietenilor lui, m-aș fi simțit mai bine. Sau așa speram.

Vroiam să aflu aceste detalii? Nu chiar. M-ar fi făcut să mă simt mai bine? Probabil că nu, de fapt. Aș fi putut să-i evit pe amândoi pentru totdeauna? Din păcate, nu. Dar azi puteam.

De parcă mi-ar fi auzit gândurile, fratele meu a dat buzna pe coridor. Din fericire, exact atunci asistenta cea ursuză a ieșit din separeul lui Elodie și m-a rugat s-o urmez în spatele draperiei.

Întreabă de amândoi, a spus, făcând semne și spre Austin, lucru care era în regulă pentru că măcar nu eram obligată să discut cu el despre problema noastră.

Elodie părea atât de tânără, stând pe pat cu tricoul ridicat până la nivelul pieptului și cu burta dezgolită. Avea niște fire lipite de abdomen și conectate la un monitor. Nu mai plângea și părea liniștită. Obosită, dar liniștită.

M-am așezat pe marginea patului și am luat-o de mână. Albastrul intens al venelor ei răzbătea prin paloarea pielii, făcând-o să capete o nuanță gri-albăstruie. Când m-am uitat mai bine, mi s-a făcut greață de cât de bolnavă părea sub lumina neoanelor. Eram obișnuită cu obrajii ei rozalii și sănătoși și cu strălucirea din ochii ei, care acum nu mai era acolo. Și-a dus mâna la burtă.

Copilul e bine. Trebuie doar să am grijă la stres. Copilul e foarte bine.

A arătat spre perfuzia care atârna lângă pat.

— Sunt deshidratată, așa c-o să-mi administreze de-astea.

Am dat aerul afară din plămâni, eliberând puțin din tensiunea acumulată.

— Tu ești băiatul ăla, Fischer? a întrebat doctorul, pe care nici nu-l observasem acolo.

M-am întors spre el și am remarcat că se uita la Austin, care stătea într-un colț, cu brațele împreunate la piept. Austin a spus *nu* atât de nonșalant și părea atât de sincer, încât aproape că l-am crezut și eu. Ce mincinos bun era.

Elodie a privit în jos, evitând minciuna. Am cercetat chipul medicului, dar nu mi-era cunoscut. Austin se uita în telefon, prefăcându-se că acest schimb de replici nu avusese loc. Omul părea suspicios, însă s-a mulțumit să dea din cap.

— De ce? am întrebat eu.

Austin și-a îndreptat brusc privirea spre mine, evident nemulțumit că mă băgasem în discuție, deși el ocolise întrebarea de la bun început. O asistentă și-a vârât capul printre draperii.

— Avem nevoie de dumneavoastră. O mână ruptă, i-a spus ea doctorului.

Acesta ne-a privit pe amândoi câteva clipe, apoi a ieșit din încăpere. M-am uitat urât la fratele meu.

— Îl cunoșteai? Ce-a fost faza asta?

— Cred că e prietenul tatei.

— Atunci de ce-ai mințit?

A ridicat din umeri.

— Cum spuneam, cred că e prietenul tatei.

Austin s-a uitat la mine de parcă acea scurtă afirmație era tot ce trebuia să știu.

— Se vede clar că ești obișnuit să minți. Mă întreb de unde ai moștenit asta, a fost tot ce-am putut spune.

Austin s-a apropiat de mine și a ridicat brațele.

— Nu pe tine te-am mințit! a șoptit el, cu disperare.

— Te-ai înrolat în nenorocita aia de Armată fără să-mi spui!

Am încercat să-mi controlez glasul, dar mă exprimam mult mai agresiv decât mi-aș fi dorit. Simțeam acel vuiet. Era temperamentul meu vulcanic care dădea să iasă la suprafață. Fratele meu și-a lăsat capul pe spare și a oftat:

— Karina. Știam că, dacă ți-aș fi spus, ai fi intrat în panică, așa cum ai intrat acum. Mă întreb de unde ai moștenit tu asta.

Vorbele lui m-au lovit direct în capul pieptului. Simțeam cum furia crește din pricina acuzațiilor lui, cum că aș fi ca tata. Făceam asta adeseori, încercam să ne comparăm cu părinții noștri ca să ne rănim între noi.

Elodie se uita răbdătoare ba la fratele meu, ba la mine. Am strâns-o ușor de mână. Ultimul lucru de care avea nevoie era și mai multă dramă.

— Naiba să te ia, Austin. Nu e momentul, m-am răstit și m-am întors spre ea. Mă bucur mult că bebelușul e bine. Îmi făceam griji pentru tine. Amândoi ne făceam.

Ea a dat din cap, strângându-mă ușor.

— Și eu. Îmi pare rău pentru toate problemele astea. Mi-au făcut niște teste și monitorizează inima copilului.

Și-a ridicat privirea spre aparatele care țiuiau și spre echipamentul de pe peretele din spatele patului ei.

— N-are pentru ce să-ți pară rău. N-ai greșit cu nimic, i-am spus eu.

De ce femeile își cer mereu scuze pentru lucrurile pe care nu le pot controla? Am făcut asta și eu, și Elodie, și mama…

— Cred că e vorba de tot. Părinții mei. Phillip… El…

Elodie și-a luat ochii de la mine, uitându-se spre micul ecran al televizorului agățat în colț. Draperia subțire nu ne separa cu aderat de restul pacienților și sunt sigură că vecinii noștri auziseră tot ce vorbiserăm. Am deslușit agitația asistentelor și din nou acea tuse îngrozitoare. Toate astea mă făceau să fiu neliniștită, dar trebuia să fiu acolo ca s-o sprijin. M-am uitat iarăși la trupul ei fragil.

— Ce s-a întâmplat cu Phillip?

I-am văzut privirea rătăcită și m-am gândit la fratele meu care era acolo, la ceilalți pacienți și la lipsa de intimitate din astfel de spații.

— Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei să vorbești despre asta.

— M-ai ții minte mesajele de pe Facebook pe care i le-a trimis cineva mamei? Scria în ele că femeia cu care m-a înșelat soțul meu e acolo cu el în misiune. Și e măritată. Iar părinții mei le cred și vor să vin acasă înainte de nașterea copilului. Cum să fac asta? a zis uitându-se mai întâi la Austin, apoi la mine.

Și-a dus mâna la burtă și și-a frecat umflătura peste halatul subțire, de spital, care-i acoperea trupul ca o floare ieftină de hârtie.

— Știi cumva cine a trimis astea? Numele din mesaje?

— E cineva din plutonul lui Phillip. Spunea că e soțul femeii. Contul e fals, dar a fost ușor să găsesc pagina tipei, pentru că e singurul prieten al contului respectiv.

Am ridicat ochii la Austin, însă el se holba la podea. Mi-am închipuit că încerca să o facă pe Elodie să uite că el era acolo, pentru ca prietena mea să poată vorbi nestingherită. Acest gen de povești erau foarte frecvente într-un loc unde oamenii se puteau căsători înainte de a avea voie, din punct de vedere legal, să bea alcool. Însurat și plecat în misiune, apoi un copil, apoi din nou plecat în misiune. Prost plătit, muncit peste măsură și subapreciat, misiune după misiune. Era un ciclu, iar Elodie părea captivă în propria versiune a acestei închisori. Și era de-abia la început.

— Vrei să fiu sinceră cu tine? Sau vrei să te fac să te simți mai bine? am întrebat-o.

— Adevărul.

A zâmbit, mușcându-și ușor buza de jos.

— Dar cu blândețe.

— Bine, am aprobat, deși habar n-aveam să spun cu blândețe ceea ce credeam.

Vocea mi-a urcat o octavă și a scăzut apoi în volum. Am încercat să-mi îndulcesc vorbele dureroase.

— Faptul că soțul femeii îți scrie e-mailuri e o chestie importantă, corect? Și aiurea. Ca și cum n-ai putea crede că există un

sâmbure de adevăr în ceea ce spune? Sau că există un motiv pentru care te-a luat la țintă, pe tine și pe părinții tăi?

Elodie a tresărit, iar eu am continuat. Eram sinceră și încercam să fiu și blândă.

— Fii atentă. Eu nu spun deloc că el te înșală, dar genul acesta de lucruri se întâmplă foarte des. Am cunoscut pe cineva a cărui nevastă a rămas gravidă cât timp a fost trimisă în misiune în Irak. Soțul era civil, exact invers față de cum e de obicei în lumea garnizoanei de la Fort Benning. Cât timp el creștea copiii acasă, ea și-o trăgea cu superiorul ei și rămânea însărcinată. Se întâmplă frecvent. Înșelatul înseamnă o parte importantă a vieții militare. Mă rog, a vieții în general, dar, fii atentă. El, îmi place de Phillip și nu-l acuz și nici nu spun că sunt de acord cu părinții tăi. Dar ce-ar fi să investighezi puțin?

— Pe bune, Karina? m-a întrerupt fratele meu.

— Cum să investighez? m-a întrebat Elodie, iar eu m-am simțit ușurată că nu părea supărată, ci doar curioasă.

— Ai putea să-i scrii tipului un mesaj? Sau să-l întrebi pe Phillip. Dar dacă-l întrebi pe Phillip, e posibil să-ți pricinuiești mai multe necazuri decât merită înainte de a ști dacă ai sau nu motive de îngrijorare. În plus, ar putea să te mintă.

M-am uitat la fratele meu.

— Iar dacă tipul cu mesajele minte, la urma urmelor, și tu ajungi la camera de gardă pentru că te-ai stresat din cauza lui, o să-i scriu chiar eu, am zis, vorbind extrem de serios. Și nevesti-sii.

Elodie n-a râs, dar nici nu mă așteptam s-o facă. Și-a scos bărbia înainte, ridicând-o puțin.

— Am încredere în soțul meu, deși acum mă scoate din sărite.

Austin și cu mine am zâmbit. Fratele meu a clătinat din cap, iar Elodie a adăugat:

— Cel puțin deocamdată.

Capitolul opt

Condorul camerei de gardă era și mai aglomerat decât fusese cu două ore mai devreme. Medicul voia s-o monitorizeze încă puțin pe Elodie, iar eu trebuia să merg la serviciu, așa că una dintre prietenele ei din Grupul de Sprijin pentru Familie urma s-o ducă acasă după ce aveau s-o externeze. Părea fericită, ba chiar puțin radioasă, după ce i-au pompat în vene nu știu ce vitamine o fi avut în perfuzie.

Austin s-a oferit s-o ducă acasă mai târziu, cu mașina mea, și s-o aștepte. Devenise un adevărat gentleman în ultima vreme și i-am apreciat amândouă inițiativa, dar nu știam de cât timp nu condusese și nici nu voiam să-i las mașina, mai ales că trebuia să ajung la muncă așa că l-am refuzat politicos. Elodie a dat un mesaj grupului de prietene să vadă care dintre ele va veni după ea, de vreme ce tot schimbaseră replici sau ce naiba schimbaseră în ultima jumătate de oră, în care telefonul îi zbârnâise non-stop și mâinile ei nu stătuseră o clipă locului, deși se afla pe un pat de spital.

Nevestele din grupul cu care vorbea au părut încântate și nerăbdătoare s-o recupereze mai târziu. Elodie a primit imediat numeroase oferte. Femeia care se oferise prima se numea Toni. Cred că-mi aminteam numele ei de familie, Tharpe, scris odată pe un tricou, și faptul că Elodie vorbea destul de des despre ea. În mod egoist, m-am întrebat preț de o clipă cine m-ar lua pe mine dacă aș fi la spital și ar trebui să depind de altcineva. În unele momente, ca acum, mi se părea că înaintam singură prin viață, înconjurată de oameni cărora le păsa de orice altceva, dar nu de mine.

În timp ce mergeam alături de Austin, trecând de rândurile nesfârșite de scaune verzi tapițate, dornică să scap de mirosul de spital și de copiii din sala de așteptare, care tușeau, el m-a întrebat:

— Pot să vin cu tine sau ești atât de furioasă că mă pui să merg acasă pe jos?

— Nu m-am hotărât. În plus, tu nu ai casă, i-am reamintit cu o replică răutăcioasă, pe care o merita și pe care nu știa s-o gestioneze.

— Vezi, încă un motiv să mă compătimești, a comentat el jucăuș.

Mi-am dat ochii peste cap, iar el m-a lovit ușor peste umăr.

— Putem discuta despre asta pe drum. Pot să iau un taxi de la tine. Va trebui să am mașina mea după pregătirea de bază…

Și-a dat seama ce spusese și mi-a aruncat o privire.

— Kare, eu...

— Să nu-ndrăznești.

Ne-am oprit din mers. L-am privit drept în ochi.

— E-n regulă. O să te duci oricum, nu-i așa? Deci ce sens are să fiu supărată

acum?

Chiar și glasul meu cedase în fața crudei realități. Nu puteam să numai vorbesc cu fratele meu niciodată. Mai ales că urma sa plece în naiba știe ce stat, unde-l trimitea Armata. Nu aveai cum s-o dai la întors, ăsta e adevărul crud cu viața de militar. După ce te înrolezi, libertatea ta de a face alegeri dispare.

Nici nu mă gândisem ce și-ar fi ales ca slujbă în Armată, iar când l-am întrebat, speram să spună ceva de genul asistent dentar, mecanic sau orice altă meserie pe care ar fi putut-o practica și în viața de civil.

— Ce specializare militară ți-ai ales? Te rog spune-mi că împingi niște hârtii de colo colo.

Tata numea pe oricine care nu era combatant direct împingător de hârtii, iar eu mă rugam ca și Austin să facă parte din această categorie. Era la fel de probabil să-și găsească o slujbă după ce-și îndeplinea perioada obligatorie în cadrul Armatei. Știam de la tata care vorbea singur deasupra unei farfurii pline ochi cu oase de pui că infanteriștii munceau mult și pe bani puțini și erau tratați ca naiba în cea mai mare parte a timpului. Această cultură abuzivă era un lucru despre care nimeni nu voia să vorbească.

S-a bâlbâit puțin.

— Mi-am ales infanteria.

Cea mai primejdioasă misiune.

Exact ca Phillip, Kael, Mendoza…

— Austin…

Am mers încet mai departe. Nu-mi dădeam seama ce altceva puteam să fac.

— Nu sunt la fel de deștept ca tine, bine? Nu am casa mea, nici mașină, nici măcar o slujbă. Asta era singura mea opțiune. La Forțele Aeriene nu m-ar fi primit, și chiar la Armată am picat naibii testul de aptitudini prima oară când l-am dat. Am avut noroc că am intrat.

— *Noroc*? m-am strâmbat eu, împingând ușa lată de la intrare.

Ploaia aproape se oprise. Am simțit o durere în inimă când mi-am dat seama că dăduse încă o dată testul de înrolare. Nu fusese o decizie luată pe moment. Încercase să se înroleze de mai multă vreme și evident nu simțise nevoia să discute cu mine pe tema asta.

— Când s-a întâmplat? Când a început totul? l-am întrebat.

A grăbit pasul odată cu mine, ca să nu mă lase să-l evit.

— Acum vreo șase luni. M-am tot sucit. Știu că ar fi trebuit să-ți spun. Știam c-o să te înfurii. Dar nu voiam să-ți ascund asta la nesfârșit. Pur și simplu s-a întâmplat, nu

vroiam să le spun deocamdată tatei sau lui Estelle.

Am scuturat din cap.

— Nu sunt furioasă. Bine, sunt. Dar e ceva mai complicat decât furia mea. Cu toate astea, nu înțeleg mai ales de ce ai simțit că e bine să nu mă implici deloc într-o decizie atât de importantă din viața ta. Deci numai Kael a știut?

Cred că am supărat rău ceva din universul ăsta pentru că, tocmai în clipa în care i-am rostit numele, Kael a apărut de după colț și a intrat în sala de așteptare. Ne-a zărit imediat pe Austin și pe mine. M-ai întâi s-a uita la fratele meu, apoi, repede, la mine, iar confuzia i-a cuprins tot chipul concentrat. Avea mereu o expresie care arăta că știe exact unde trebuie să se afle și când dă ajungă în locul respectiv. Era mai mult decât un detaliu legat de Armată, era un detaliu care-l caracteriza pe Kael. Eram la o distanță de doi metri și jumătate unul de celălalt și deja simțeam cum energia lui îmi invadează spațiul. Am încercat să mă împotrivesc, să alung toate lucrurile care se întâmplau cu mintea și trupul meu când el s-a apropiat și mi-am dat seama că nu aveam nici un plan de ieșire. Trebuia să nu par deloc surprinsă că-l văd, deși eram la camera de gardă li eram foarte uimită să-l întâlnesc acolo.

Cu calm, mi-am îndreptat spatele și am făcut un pas înapoi, șocată pe dinăuntru, dar fără să mă dau de gol, de faptul că era acolo, exact în fața mea. Mi-a luat câteva clipe să observ că în spatele lui Kael era Mendoza, amândoi îmbrăcați în haine civile. Kael părea atât de diferit în îmbrăcăminte obișnuită față de cum arăta în uniformă. Dr. Jekyll și Mr. Hyde. Cu excepția faptului că ambele fețe ale lui Kael erau bune, în cea mai mare parte a timpului. Și în afară de faptul că era un mincinos și un actor extrem de talentat. Semăna foarte mult cu Damon Salvatore, care avea două fețe total diferite când era îndrăgostit. Asta fără să însemne că el, Kael, era îndrăgostit de mine… în nici un caz așa cum Damon o iubea pe Elena Gilbert[1]. Nici măcar nu eram sigură dacă o astfel de dragoste mai exista în realitate.

Mi-aș fi dorit să poarte uniforma în locul hainelor civile, pentru că mi-ar fi fost puțin mai ușor să pretind că era un soldat oarecare, nu al meu.

Și nici al meu nu era…

În cele din urmă, m-am uitat la Mendoza care, era clar ca lumina zilei, mă privea țintă. Avea o cămașă la fel de roșie ca ochii lui injectați și toate se asortau de minune cu dâra de sânge care străpungea tricoul alb pe care-l avea înfășurat pe mână.

— Ce mama dracului s-a întâmplat? i-a întrebat Austin.

Kael s-a uitat la Mendoza, apoi la mâna acestuia, apoi în ochii fratelui meu. Era foarte calm, având în vedere unde ne aflam și cantitatea de sânge.

— Are nevoie de niște copci la mână.
— Asta spune el, a zis Mendoza, cu un zâmbet vag în colțul gurii.
— Ce mama dracului, frate?
Austin și-a arătat îngrijorarea față de prietenul lui apropiindu-se mai mult de el.
— Nu-i mare scofală. Se mai întâmplă. Oamenii dau cu pumnul în obiecte.
A ridicat din umeri, iar Austin a chicotit.
— Da… sigur. Mie mi se pare mare scofală.
A arătat spre mâna lui Mendoza. Kael și-a lăsat capul pe spate, uitându-se în tavan.
— Avem tot timpul din lume, a mârâit el sarcastic.
— Stai…
Kael și-a ridicat brusc capul la loc.
— Voi ce căutați aici?
S-a uitat la Austin. Ochii is-au transformat în două fante iscoditoare, măsurându-l de sus până jos. Apoi a întins mâna spre buzunarul de la jacheta fratelui meu. Am încremenit. Austin și-a răsucit trupul înainte, ca să-l poată atinge Kael. Eram extrem de derutată.
— Frate, i-a zis el. Suntem aici din cauza lui Elodie, nu a mea.
Și-a ridicat mâinile la piept și s-a lovit ușor peste piept.
— Mă simt bine. La naiba.
Austin părea jignit, dar nu era atât de defensiv pe cât mă așteptam să fie. Kael s-a uitat la mine, apoi din nou la fratele meu.
— Bine. Scuze, a zis el încet, ridicând mâinile.
Când și-a dat seama ce spusese Austin, a înălțat din nou brusc capul. Se mișca repede, exact ca un soldat.
— Stai așa: Elodie? Ce-a pățit Elodie? Phillip știe?
Și-a scos telefonul și s-a uitat la ecran preț de o secundă, ca și cum avea de gând să-l sune pe Phillip, apoi și-a dat seama că nu poate, pentru că nu așa funcționează războiul.
După care s-a uitat atât de repede la mine încât, dacă ai fi clipit, ai fi ratat gestul. Era clar că încerca să evite să mă privească. Asta mă scotea din sărite. Eu ar fi trebuit să fiu cea care să-l evite. Din partea lui nu primeam nimic. Un simplu spectator ar fi crezut că suntem doi străini. Iar asta mă scotea și mai tare din minți.

Credeam, speram că, dacă vorbeam cu el, dacă foloseam tonul care amintea de nopțile pe care le petrecuserăm întinși la mine în pat, când ventilatorul de pe comoda mea sufla ușor, în același timp cu vorbele și sunetele pe care numai Kael le auzise vreodată ieșind de pe buzele mele, ar fi înțeles. Dacă ar fi auzit acea voce, vocea mea și și-ar fi amintit acele momente așa cum mi le aminteam eu,

știam, pur și simplu, că voi vedea acea tristețe, acel regret pe care doream să i-l zăresc pe chip. La fel, speram să nu mă fi auzit rostindu-i numele, atunci când apăruse, cu câteva secunde mai devreme. Voiam să fiu stăpână pe situație la prima noastră întâlnire de când aflasem că era un manipulator… mi-am alungat gândurile și mi-am păstrat tonul cât am putut de normal, deși unghiile îmi săpau adânc în palmă.

E-n regulă. Am venit să verificăm starea bebelușului pentru că…, am început eu să spun, dar mi-am dat seama că n-ar trebui să vorbesc de Elodie cât timp ea nu era acolo.

Nu era treaba mea să-i spun lui Kael nimic despre atacul ei de panică, despre dureri sau despre orice altceva. Ar fi trebuit să-i spun că nu era momentul să discutăm, pentru că, în mod clar, eram ocupați să avem grijă de prietenii noștri cei mai buni. Dar, din nu știu ce motiv, stăteam acolo, ca în Vestul Sălbatic, fiecare așteptându-l pe celălalt să se îndepărteze primul.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Kael, luându-i-o înainte lui Mendoza, care voia să întrebe același lucru.

— Nu știm nimic, deocamdată. Și Elodie încă nu a vorbit cu soțul ei, așa că ar trebui să aștepți până când o face.

I-am sous asta pe un ton care sugera că repetasem aceste fraze timp de o săptămână. Parcă eram o idioată enervantă, dar nu mă puteam abține. Kael a dat pur și simplu din cap și și-a mutat privirea de la mine la Austin.

— Desigur. Elodie se simte bine? a întrebat el, rostindu-i numele cu afecțiune.

Austin a început să-i spună ce se întâmplase, iar pe mine mă durea pieptul și totul mi se topea pe dinăuntru când mă uitam la chipul lui lipsit de orice fel de emoție, în timp ce asculta. Era clar că-i păsa de Elodie și de bebelușul ei, dar era ciudat de rece. Austin a lăsat deoparte, așa cum sperasem c-o va face, detaliile despre telenovela cu Facebook și cu părinții ei.

— A fost cam înfricoșător, dar e OK. Cred, a zis Austin în cele din urmă. Sper, a adăugat el, ștergându-și fruntea.

Kael a dat din cap. Chipul unui soldat la datorie. De ce nici măcar nu se uita la mine? Mi-am simțit gura uscată când Austin l-a întrebat ceva, dar nu am auzit ce, pentru că aveam gândurile împrăștiate în toate direcțiile, vibrându-mi zgomotos în cap.

Privirea mi s-a concentrat asupra gurii sale, asupra expresiei severe a maxilarului său ascuțit. Era proaspăt bărbierit și părea tânăr în comparație cu mine. Fața mi se umpluse de bube și mă machiasem foarte puțin, sperând să se vindece mai repede. El arăta ca și cum dormise cel puțin opt ore, își băuse cafeaua și nu-și făcea nicio grijă pentru nimc. Ar fi trebuit să mă machiez, nu mă așteptasem să-l văd pe Kael. Și nici să mă întâlnesc cu altcineva și nici să mă duc în altă parte decât în cămăruța mea de masaj, în

lumina discretă a lumânărilor. Aveam părul prins pe jumătate într-un coc, iar creștetul capului era încă plin de praf de la șamponul uscat cu care mă spălasem. Aveam ochii umflați din cauza lipsei de somn și a stării de rău de care nu mai scăpam, iar el arăta ca și cum n-ar fi dus-o în viața lui mai bine ca acum.

Chiar și în lumina agresivă de spital, tenul închis la culoare al lui Kael strălucea. Hanoracul verde pe care-l purta i se potrivea perfect, la fel ca pantalonii negri de trening. Îi veneau foarte bine pe corp, scoțându-i în evidență coapsele zdravene și lăsându-i-se perfect pe șolduri. Îmi plăcea la nebunie felul în care-i stăteau hainele de stradă.

Degetele mi s-au încleștat când am văzut cicatricea de deasupra sprâncenei sale groase și m-am gândit cum era când o atingeam cu vârful degetelor. Mi se părea că nu-l mai văzusem de luni întregi, nu doar de câteva săptămâni. Tenișii lui albi, erau, cred, noi-nouți. Pantofii mei de lucru erau murdari și cu șireturile prost legate. Mă simțeam neîngrijită în comparație cu aspectul lui relaxat, dar impecabil. Deși mă simțeam și arătam ca naiba, voiam din partea lui un semn care să-mi arate că mă bagă măcar în seamă.

În cele din urmă, s-a întors spre mine, iar eu am încercat să rămân calmă. Dar apoi s-a răsucit repede spre fratele meu – totul a fost atât de rapid, încât am jurat că m-a ignorat cu bună-știință acolo, în lumina tăioasă din încăperea aceea îngrozitoare. Naiba să-l ia.

În minte mi se bulversau un milion de replici. Niciuna dintre ele nu era însă potrivită, dar m-aș fi simțit atât de bine să le rostesc cu glas tare. Mendoza mă urmărise cum îl măsuram disperată pe Kael din priviri, de sus până jos. Expresia lui mă făcea să mă simt și mai demnă de milă.

— Ce mai faci, Karina? m-a întrebat el, cu ochii lui căprui pe jumătate închiși.

Am înghițit în sec și am încercat să-mi umezesc buzele.

— Ăă, bine, Mendoza. Muncesc. Tu?

Kael s-a uitat din nou la mine, dar, de data asta, am găsit forța de a nu-l privi.

— Asta-i bine. Eu am avut și zile mai bune, a spus Mendoza, râzând misterios.

Privirea lui nu era ațintită asupra ceva anume, ca și cum n-ar fi putut să se uite direct la mine nici dacă ar fi încercat. Era o priveliște tulburătoare.

— Spune-i Gloriei că o salut, da?

N-o cunoșteam foarte bine, dar aveam sentimentul că mi-ar fi plăcut foarte mult de ea.

Mendoza era mai în vârstă decât noi și avea mult mai multe obligații, dar nu era nici pe departe la fel de responsabil cum era Kael. Mai ales acum, când își ținea tricoul însângerat înfășurat pe mână și mirosea a limetă și alcool, și avea în continuare un zâmbet tâmp pe față.

— Ce-ai pățit la mână? l-am întrebat.

Kael l-a întrerupt chiar când era gata să-mi răspundă.

Trebuie să plecăm. O să-ți scriu, i-a spus Kael lui Austin, bătând palma cu el.

Kael s-a îndepărtat fără să-mi arunce nicio privire. Mendoza l-a urmat la recepție, ținându-și brațul rănit cu cealaltă mână. Ochii lui erau injectați și părea că nu are nici cea mai vagă idee unde se află. L-am văzut cum se holba aiurea în gol cât timp Kael vorbea cu asistenta și asta mi-a dat niște fiori pe șina spinării de care pur și simplu nu puteam scăpa.

Capitolul nouă

— Cât de bine îl cunoști pe Mendoza? l-am întrebat pe Austin în timp ce străbăteam parcarea.

Ploaia se oprise, dar eram sigură că va începe din nou. Cerul avea culoarea unor pietre de râu. Nuanța aceea m-a alinat, șocul revederii cu Kael trecuse, iar acum se transforma în furie. Am deschis portiera șoferului și m-am cufundat în scaun. Țineam în mână cheile reci, dar nu eram gat încă să plec. Aveam nevoie de o clipă ca să respir. Oricât de mult îmi plăcea să evit lucrurile și să mă prefac că ele nu există, de data asta voiam nişte răspunsuri.

— Destul de bine, cred, a zis el, ridicând din umeri. Nu-l știu așa cum îl știe Martin, evident, dar suntem destul de apropiați.

Austin a coborât geamul puțin ca să intre răcoarea. În ciuda umidității, aerul de după ploaie, care a pătruns în mașină, era plăcut.

— Ce crezi că i s-a întâmplat?

Am făcut o scurtă pauză.

— Lui Mendoza?

— În general, vrei să spui? Sau acum? a întrebat el.

— Și una, și alta.

— Păi, acum nu sunt sigur. Pare că s-a bătut cu cineva. Și, în general, e… are un nenorocit de PTSD[2]. Au trecut prin multe chestii nasoale acolo.

Știam că folosește pluralul pentru că-l includea și pe Kael. M-am bucurat că nu i-a rostit numele, ar fi fost ceva mai rău decât fiorul care mi-a străbătut pielea.

Austin și-a trecut degetele prin părul castaniu-deschis, care aproape îi ajungea la urechi. Lung pentru el. în curând avea să fie tuns în stil militar.

Mendoza a dat-o rău de tot în bară în ultima vreme. Se poartă așa de când am ajuns eu aici, dar Martin spune că lucrurile s-au înrăutățit de când m-am întors eu din Carolina de Sud. Are necazuri mari în ultima vreme. Lumea spune că nevastă-sa o să-l părăsească dacă nu se potolește. Dar e greu. Se chinuie rău și ce-are de făcut în privința asta? Dacă spune cuiva, o să-l închidă undeva... și dacă nu-l închid, va continua să facă mizerii ca să reziste.

Austin părea mai matur decât fusese în toată viața lui. Poate că, la urma urmelor, era pregătit să devină soldat?

— Câte misiuni a avut? S-a întors odată cu Kael de data asta nu-i așa? am întrebat.

Fratele meu părea că știe mult mai multe detalii decât mine despre gașca asta. Uneori cronologia misiunilor tuturor și toate numele lor de familie, și toate dramele lor mă derutau, iar scurta

mea relație cu Kael nu mi-a adus deloc revelații. Nu vorbea deloc despre Armată, despre ce făcuse sau văzuse acolo. Dacă mă gândeam la asta, scrisesem și publicasem un roman întreg pentru el și doar pentru el. Ar fi fost drăguț să primesc un fluturaș cu instrucțiuni de folosire ca dar de despărțire. În schimb, el nu și-a putut aținti privirea asupra mea mai mult de o secundă acolo, la spital.

— Mda, Mendoza și Martin au fost trimiși la vatră împreună din cauza rănilor. Ale lui Phillip nu erau atât de nasoale, cred, dar am auzit că Humveeu-l lor a luat foc…

Austin s-a întrerupt și a început să tușească.

— Fumezi în continuare? l-am întrebat.

— Sst. În orice caz, pe Phillip nu-l cunosc atât de bine, dar el a fost camaradul de luptă al lui Kael.

Am oftat. Austin își intra deja în rolul de soldat. Am pornit motorul și am intrat pe șosea, pornind radioul.

— „Camarad de luptă”? Deja folosești jargonul… și stai așa. Deci Phillips e numele de familie sau numele mic e Phillip?

Nici nu-mi trecuse prin cap că în tot acest timp Elodie îi spunea Phillip, la fel ca soldații. Austin a râs.

— Folosim jargonul din copilărie. La fel ca tine. Și îl cheamă Phillip Phillips, a spus el, distrându-se puțin. Ca pe fata aia din liceu, Kristy Kristie.

Am zâmbit și eu. Austin a dat radioul atât de încet încât nici nu-l mai auzeam.

— Îmi pare rău pentru Elodie, l-am tachinat eu. Și Mendoza? A fost și rănit sau are *doa*r PTSD?

— N-aș spune că e *doar* PTSD. Știi și tu că traumele mentale pot fi mult, mult mai rele decât cele fizice…

A scos un mic cartuș din buzunar și a tras un fum. Aburul mi-a invadat mașina.

— Hei! am spus, rulând geamul până jos.

— M-am lăsat de țigări, ar trebui să fii mândră.

Am oftat, iar el a mai tras un fum.

— Sunt, dar tu tot fumezi.

— De ce vrei să afli atâtea amănunte despre Mendoza, mă rog? m-a întrebat.

— Eu doar…

Am încercat să aleg un răspuns între adevăr și minciună.

— Vreau doar să știu. Mai ales că ei sunt acum prietenii tăi.

— Kare, o grămadă de lucruri merg pe dos în Armată, da. Și dacă le cauți, sigur le vei găsi. Dar, una peste alta, viața este mai ușoară acolo. Cu disciplină și mese calde în fiecare zi. Mi-aș dori să te gândești la lucrurile bune și să nu faci o obsesie pentru cele rele.

Iar asta avea să fie noua noastră dinamică: eu sfâșiată în durere și neștiind ce să simt. Pentru ca Austin să fie deschis cu mine, trebuia să-i accept decizia și să sper că totul avea să fie bine. Dar nu-mi puteam stăpâni furia, oricât de mult aș fi încercat s-o alung.

— Te întreb pentru că vreau să știu dacă e OK. Îmi fac griji pentru Mendoza. Kael este mereu cu el, ajutându-l să treacă de un anume episod sau convingându-l să nu facă vreo prostie. Dacă-l părăsește soția...

Am făcut o pauză și am înghițit cu greutate.

— Ar fi ceva îngrozitor.

— Mda. O s-o ia razna de tot dacă Gloria o să-l părăsească. Sper să nu se întâmple asta. Au trei copii și nimeni nu-l poate controla așa cum o face ea. Cu excepția lui Martin.

Am simțit că Austin mă privește, dar m-am uitat în față, la autostradă.

— Poate fi al naibii de greu. Stilul ăsta de viață. Am crescut cu el, îl cunoaștem mai bine decât majoritatea, a zis el. Dar eu sunt obligat să rămân doar trei ani și o să strâng banii de facultate și o să am un loc unde să stau. Pot să-mi iau mașină. Așa că nu-ți mai face griji pentru mine. Uite, îmi pare rău că am făcut-o așa cum am făcut-o și, dacă ar fi s-o iau de la început, ți-aș spune imediat. Dar asta nu schimbă faptul că oricum voi pleca.

Nu știam cum să-l mai contrazic. Eram tristă, frustrată și încă mă gândeam la Mendoza și la cât era Kael de implicat în viața acestuia.

— Știu ce sentimente ai față de Armată. La fel simțeam și eu, știi asta. Dar nu am bani să merg la școală.

— Amândoi am avut burse de meserii, i-am reamintit. Eu am folosit-o pe a mea.

Austin și-a dat ochii peste cap și s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Mda. Știu. Tu ești oricum mai deșteaptă ca mine. Mie nu-mi place să învăț și sunt un ratat. Eu am fost arestat o dată și…

— Aproape de două ori. Din cauza ta, Kael a fost arestat și bătut.

— N-a fost vina mea!

— N-a fost vina ta că ei l-au judecat în mod greșit, nu. Dar *a fost* vina ta că eram acolo din capul locului. Ca să-ți salvăm ție pielea.

Austin a ridicat mâinile exasperat.

— Îmi pare rău, OK? Nu voiam ca fata aia să fie amenințată și hărțuită de iubitul ei și nu știam ce altceva să fac.

Îmi aminteam ca prin vis fețele încețoșate ale tinerilor polițiști militari din acea seară, dar țineam minte foarte limpede cum și-au scos bastoanele negre înainte de a pune vreo întrebare. Glasul lui Kael îmi răsuna în cap: *Asta se întâmplă când antrenezi tinerii să omoare, nu să facă ordine.*

Kael încercase să-l ajute pe Austin să scape dintr-o situație complicată, dar fusese imediat luat la ochi.

— Am spus că-mi pare rău pentru asta. Uite, Kare, fac tot ce pot și eu, OK? Și da, am tot dat-o în bară, dar sunt mult mai bine acum decât atunci când locuiam cu unchiul Mike.

Am accelerat ca să intru pe banda de viteză și am încercat să mă gândesc atent la ce spunea fratele meu.

— Trebuie să înveți să lași lucrurile în urmă, Kare. Definitiv. Știu că ești supărată că nu ți-am spus și că ai aflat într-un mod deloc plăcut, dar nu mai suntem copii și nu-mi pot ține niște promisiuni pe care le-am făcut înainte să știu ce fel de viață o să am.

— Înțeleg asta. Dar nu e un lucru pe care să-l poți lua înapoi. Iar faptul că te-a ajutat Kael și tu n u mi-ai spus… Credeam că pot avea încredere în el…

— Karina, tu nu ai încredere în nimeni. Fii serioasă. Și de fapt de-asta ești atât de furioasă – că e și el implicat.

Fratele meu a ridicat din sprânceană, trăgând încă din țigara electronică, ce semăna cu un port USB. Apoi a continuat:

— Martin e un tip de treabă. Ți-am mai spus-o înainte și ți-o mai spun. Are grijă de noi. De noi toți. Uite cum se poartă cu Mendoza. Așa e el cu toată lumea. El e motivul pentru care am intrat în legătură cu o persoană care se pricepe să facă recrutări, prieten cu el. Nu-i mai da bătăi

de cap. Știu că tot cauți un motiv să-l urăști.

— Nu cred că mai am nevoie de vreun motiv.

Austin a pufnit, clătinând din cap. Și uite așa, suferința trădării se întorsese. Deși îi destăinuisem lui Kael cele mai ascunse secrete și știa foarte bine cum voi reacționa dacă fratele meu își va arunca libertatea pe fereastră, tot îl ajutase. Cred că ținea la Austin mai mult decât la mine și asta durea ca naiba pe măsură ce-mi intra în cap.

— Mă rog, mă bucur că ți-ai făcut un prieten atât de bun, am zis cât am putut de sarcastic.

Într-un fel, m-am înmuiat văzând ce simțea fratele meu pentru Kael. Când vorbea despre el, îi auzeam în glas siguranța aceea de care Austin avea atâta nevoie. Era genul de persoană care se simțea bine în jurul altor oameni. Aici eram total diferiți; un alt lucru pe care-l moștenise de la mama.

— Kare. Nu ți-ar fi stat oricum în fire să-i dai cu adevărat o șansă.

M-am bucurat că aproape ajunseserăm acasă, pentru că fratele meu mă enerva din ce în ce mai mult pe măsură ce vorbea și făceam tot posibilul să fiu înțelegătoare.

— Nu e vorba de asta. Îmi fac griji pentru tine. Mă doare-n cot de el, i-am spus lui, dar și mie.

Și-a dat ochii peste cap și mi-a citit perfect minciuna, dar am continuat:

— Nimic nu e în alb și negru. M-ați mințit amândoi, iar acum pleci, deși de-abia te-ai întors aici. Eu rămân singură, cu tata și cu Estelle, iar tu pleci din nou și nu te duci la facultate sau la vreo slujbă pe undeva – te duci în nenorocita aia de Armată. Și după ce intri, nu poți să-ți dai demisia sau să fugi de-acolo. Șansele de a scăpa de-acolo, odată intrat, sunt minime, știi bine.

— Nu e adevărat. Oamenii duc un stagiu la capăt și pot pune punct după aceea. În plus, te-ai gândit vreodată, măcar în treacăt, că povestea asta mi-ar putea prinde bine?

Austin a strâns din buze și a ridicat glasul.

— N-ai decât să simți ce vrei față de Armată și știu că plecarea mamei te-a întors pe dos – și pe mine –, dar unii oameni sunt fericiți în uniformă, a zis el, ridicând din umeri. Și, sincer, gândește-te la mama și la tata ca pereche. Nu se

potriveau deloc. Cu Armată sau nu, cu misiuni sau fără. Nu cred că ar fi rămas căsătoriți oricum ar fi fost. Nu e totul din vina Armatei.

Am clipit de câteva ori, mulțumită că ne oprisem la un semafor.

— N-ar fi fost același lucru, l-am contrazis eu. El n-ar fi fost plecat atât de mult timp, iar ea n-ar fi fost atât de singură. Asta n-a mai putut ea suporta – singurătatea.

— Da, nu că se urau. N-a mai putut suporta singurătatea, a repetat el, luându-mă peste picior.

— Singurătatea e foarte grea, Austin. Te poate mânca de viu. Sentimentul că ești în permanență singur. Fără prieteni, fără familie.

Am inspirat profund.

— Mda, uneori e bună pentru unii oameni, a protestat Austin.

Cum de pot gemenii să fie atât de diferiți?

Semaforul s-a făcut verde și am intrat pe aleea de lângă casa mea. Eram amândoi cam înfierbântați, dar, frate, ce bine ne-a prins amândurora să fim sinceri, să vorbim despre problemele noastre, în loc să le ignorăm, ca de obicei.

— Eu sunt singur acum, a replicat el. Literalmente nu am unde locui, iar mașina mi s-a stricat în săptămâna în care am ajuns aici.

A râs. Vorbea relaxat despre toate astea, dar era adevărul gol-goluț.

— În Armată o să-mi fac prieteni. La naiba, poate o să fiu staționat chiar aici. Se mai întâmplă. Orașul natal al lui Martin e doar la 160 de kilometri distanță.

M-am gândit puțin la asta. De vreme ce se alătura infanteriei, asta însemna probabil că ar fi ajuns ori la Fort Hood, ori aici. Cel puțin aici spunea toată lumea că erau trimiși majoritatea infanteriștilor.

— La naiba, poate nimeresc în Hawaii și poți să vii în vizită, să stăm la plajă și să bem rom din nuci de cocos.

A zîmbit. Surâsul copilăresc pe care mi-l aminteam de când eram mici a fost tot ce vedeam în fața ochilor. Se schimbase mult de la acele amintiri încoace, dar, deși acum arăta ca un ditamai bărbatul, pentru mine avea să rămână întotdeauna un adolescent pus pe șotii. Ajunsese la pubertate înaintea mea și întotdeauna păruse mai mare decât mine, indiferent cât de mult semănam.

— Aș vrea eu. Dar dacă te trimit direct în misiune?

— Și dacă pe tine te lovește un camion care dă aiurea cu spatele?

Am călcat brusc frâna când Bradley, patronul magazinului de saltele, și-a băgat camionul argintiu în marșarier la mai puțin de trei metri în fața mea.

— „Și dacă“ nu e un ghid pentru viață, Kare. O să-ți pierzi mințile dacă-ți faci mereu griji pentru ceea ce s-ar putea întâmpla.

Întotdeauna fusesem așa. Nu știam cum să mă opresc. Dar știam să mă prefac că totul e în regulă atunci când voiam să fie așa.

— Bine. N-o să mai fiu supărată pe tine dacă o să fii staționat aici sau în Hawaii. Dacă ești trimis în Texas, toate înțelegerile cad.

— Și Texas ar fi bine. Nu e așa de departe.

— Nici gând. Nu mă întorc în Texas.

Uși trântite, voci ridicate, mama plângând pe verandă și scârțâitul arcurilor metalice mi se perindau în minte când mă gândeam la Statul Stelei Singuratice.

— Îți plăcea la nebunie în Texas. Mai ții minte cât ne-am *distrat* acolo? m-a întrebat el cu o mutră pretins nevinovată.

Mda, Austin, îmi amintesc toate petrecerile nereușite la care mă târai. Toți băieții ăia scârboși care erau prea mari ca să se dea la mine. Toate fetele care încetau să mai fie drăguțe cu mine după ce le făceai vânt.

Mi-am cenzurat gândurile înainte de a le da glas. Parcasem la mine pe alee și trebuia să mă duc la muncă. Mi-am desprins centura de siguranță.

— Nu. Eu nu mă mai întorc acolo niciodată.

El a zâmbit.

— Nici la Austin? E orașul meu, mai ții minte?

— Ah, altă născoceală de-a mamei.

Mamei îi plăcea la nebunie să spună povești despre cele mai neașteptate lucruri. Ar fi fost o scriitoare de succes, cu imaginația ei bogată, uneori atât de bogată încât oscila între ficțiune și realitate. Această poveste spunea că Austin, capitala statului Texas, a fost numită așa după fratele meu când a venit pe lume. Legenda ei mai spunea că statul trecuse printr-o secetă de câteva luni până la nașterea lui Austin, făcând nu știu ce primar sau senator să boteze orașul după numele lui, deși eram gemeni și eram născuți la câteva secunde distanță.

Austin putea să-și păstreze sănătos orașul pentru că și eu aveam propria mea insulă specială numită după mine, undeva lângă

coasta Floridei. Plajele de-acolo aveau nisip alb și era un castel care purta numele mamei. Ba chiar a mers mai departe, spunându-mi câteva legende și secrete de pe insula noastră, la mult timp după ce eu nu mai credeam în lucrurile astea. M-a pus să jur că n-o să mai spun nimănui, nici măcar fratelui meu. Când am fost de acord, mi-a spus povești despre Queens, care-și luase numele de la ea, și elaborase și planuri de a scăpa de pe insulă. Totul mi se părea foarte stupid acum, dar când mă gândeam la regina încarcerată, îmi dădeam seama că poveștile ei aveau sensuri mai profunde, pe care eu nu le înțelegeam la momentul respectiv.

— Uneori minciunile ei nu erau atât de rele, a spus Austin, în timp ce eu mi-am trecut mâinile peste ochi.

Nu plângeam încă, dar simțeam că mă podidesc lacrimile.

— Mai ții minte povestea despre bunica? Era un dragon deghizat, a zâmbit el, iar eu am clipit, încercând să nu plâng.

Am oftat zgomotos.

— Cred că poveștile astea erau modul ei de a face totul mai suportabil.

Am tăcut mâlc, fiecare dintre noi fiind cufundat în tăcere.

Simțeam un ghem în stomac ori de câte ori mă gândeam la mama. Amintirile frumoase erau atât de diferite de cele neplăcute. Era ca și cum aș fi avut două mame, ca și cum ar fi avut și ea o soră geamănă. Momentele urâte erau atât de ușor de înăbușit, mă detașez emoțional atât de simplu de ele. Mi-a luat ani întregi să fac asta, deși în ultimii trei ani am izbutit să mi le alung din memorie, unul câte unul. Momentele fericite – cele în care râdeam până ne durea burta și mâncam unt de arahide direct din borcan, cu ajutorul bețișoarelor de țelină – erau mai greu de șters. Rămăseseră acolo indiferent de cât de mult încercam să le îndepărtez, făcându-mă să-mi fie dor de ea, ceea ce înrăutățea întreaga situație.

M-am uitat la Austin, care ocupa locul din dreapta. Se holba prin parbriz și m-am întrebat la care versiune a mamei se gândea. Eu îmi reaminteam de cea care era plină de viață și care plănuia excursia pe insula mea.

Se afla lângă coasta Floridei, spunea mama. Era nemaipomenit de frumoasă, iar soarele era la fel de cald ca oamenii de acolo, povestea ea zâmbind. Cu un glas blând, vorbea despre plaja secretă de pe insula noastră de unde puteai vedea cum cele mai strălucitoare stele se agață de cerul cel mai întunecat. Luminau bezna nopții așa cum nimic n-o facuse până atunci, iar mama promisese să mă ducă acolo, într-o bună zi.

— Odată plecate, nu ne mai putem întoarce niciodată, spunea ea, jucându-se cu degetele în părul meu.

— Poate și Ausin să vină cu noi? am întrebat-o odată.

Îmi aduc limpede aminte cum s-a schimbat la față și felul în care s-a uitat înapoi spre casă, de pe leagănul din verandă.

— Nu cred că poate, mi-a zis ea, iar eu i-am urmărit privirea spre living, unde tata și fratele meu se uitau la un meci de fotbal american., vorbind, zâmbind și îndopându-se cu chipsuri și sos.

Înspre finalul perioadei petrecute alături de noi, se mulțumea să vină cu pas împleticit la mine în cameră. Nu întotdeauna, dar ceva mai des. Eram obosită ca naiba de la școală și muncă, dar rămâneam trează ca să profit de timpul petrecut împreună. Mă ruga să-i povestesc despre insula noastră, cum aveam grijă de ea.

Cum erau oamenii de-acolo?

Dansam în nisipul cald atunci când soarele asfințea?

Voia să audă fiecare detaliu. Voia să amorțească.

Așa își făcea ea viața mai ușor de îndurat. Când am crescut și am devenit din ce în ce mai interesată de psihologie și de motivele pentru care oamenii fac ceea ce fac, am citit în cărți și am căutat pe internet informații despre mecanismele din spatele comportamentelor umane pe care le observam în fiecare zi. Cu cât învățam mai multe, cu atât îmi dădeam seama mai mult că mama avea nevoie să pretindă că totul era bine, așa cum fusese când eram mică. Atunci lucrurile erau mai bune. Mă ruga – și îi simțeam alcoolul din răsuflare – s-o duc pe alte meleaguri prin poveștile pe care obișnuia să mi le spună. Începeam să i le recit, dar ea îmi lua vorbele din gură după câteva replici.

Uneori plângea. În tăcere, dar îi simțeam lacrimile fierbinți prelingându-mi-se pe braț și trupul tremurând în întuneric. Îi spuneam că eram bucuroasă că venise în vizită din nou, că trecuse prea mult timp de când n-o făcuse. Îi aduceam un zâmbet pe buze când îi spuneam că apa insulei era caldă și oamenii erau prosperi. Ea zicea că-i lipsesc anotimpurile și că urăște umiditatea de acolo de unde locuim. Reluam poveștile din locul în care le lăsase ea și o mângâiam pe păr, până când vorbea din nou.

Cu cât poveștile erau mai misterioase, cu atât mama era mai tristă.

Era greu să adorm după aceea, în nopțile în care poveștile ei păreau de groază, iar ea rămânea, de obicei, în camera mea. Cum aceea era, invariabil, cea mai consistentă dovadă de atenție pe care op primeam din partea ei, tânjeam oarecum după acele povești sumbre.

Fusese dintotdeauna o povestitoare atât de convingătoare încât, atunci când am crescut și mi-am dat seama că nici jumătate dintre lucrurile pe care le spunea nu erau adevărate, tot o imploram să mi le spună. Era distractiv să trăiești în lumea ei, indiferent de cât de întuneric părea să fie acolo. Pe măsură ce am crescut și ne-am trezit staționați, în Georgia, a început să doarmă pe verandă din ce în ce mai des și o simțeam cum alunecă în universul ei și că petrece mai mult timp acolo decât în lumea noastră.

— Unde crezi că e ea acum? am întrebat.

Nu era de fapt o întrebare pentru fratele meu și nici pentru mine. Era mai mult un strigăt spre întregul univers.

— Nu știu, a spus Austin, fără să se uite la mine. Dar sunt al naibii de sigur că aici nu e.

Capitolul zece

— E în regulă dacă rămân aici câteva ore? m-a întrebat Austin, așezându-se pe canapea și trecându-și degetele prin păr. O să stau altundeva în seara asta. Dar am nevoie de un duș și de un pic de somn.

— Da. Oricum mă duc la muncă, i-am zis. Doar să încui ușa în urma ta când pleci și să nu dormi la mine-n pat.

Am râs ușor, dar vorbeam serios. Nu-mi spălasem așternuturile de când Kael dormise în ele ultima oară și nu voiam pe nimeni altcineva în patul meu.

Ah, eram în faza de negare a obsesiei mele în privința lui, asta era evident.

Austin nu m-a contrazis.

— Bine. O să dorm pe canapea sau pe fotoliu.

În mintea mea a apărut trupul adormit al lui Kael, întins în fotoliu, dar l-am ignorat și i-am zis lui Austin să doarmă acolo, de vreme ce Elodie va veni acasă în scurt timp și va trebui să se odihnească. Trebuia să ajung la serviciu cât mai repede posibil și să uit de toate astea. Cu siguranță, fusese una dintre cele mai haotice zile din viața mea.

— Trebuie să plec. Șefa mea e deja gata să mă omoare.

Austin avea un zâmbet trist pe față.

— Mersi, surioară

Știa că relațiile dintre noi nu vor reveni la normal o perioadă, dar știa și că-l voi sprijini mereu, când va fi cazul. Așa o făcusem întotdeauna și nu-mi puteam imagina că acest lucru se poate schimba chiar și după faza cu înrolarea.

Nu mă lua pe mine cu *surioară*. Tot supărată sunt pe tine. Doar că n-am acum energia de a continua să mă cert. Nu uita să încui ușa.

Lui Austin i-a sunat telefonul din buzunar. Mi-a arătat ecranul ignorând apelul.

— Minunat.

Mi-am dat ochii peste cap la vederea lui Kael.

— E un tip de treabă și mă ajută enorm, i-a luat apărarea fratele meu.

Am pufnit disprețuitoare.

— Mda. E grozav. Dacă e atât de grozav, de ce m-a ignorat adineauri, la spital? am zis. Ni-ci măcar n-a încercat să-mi ceară scuze. Nici să-mi vorbească. S-a purtat de parcă nici nu eram acolo.

— Asta pentru că tu erai cumva amabilă și prietenoasă cu el?

— El a greșit aici, am răspuns enervată. Eu nu i-am ascuns nimic.

— Toata lumea ascunde câte ceva. Poate că a făcut-o pentru binele tau, așa cum am făcut și eu.

M-am uitat la el, puțin surprinsă de siguranța din vorbele lui și de expresia lui relaxată.

— Nu e treaba niciunuia dintre voi să stabiliți dacă e spre binele meu sau nu. Și nu toată lumea minte, Austin, am zis, simțind fiori pe brațe.

El a dat din cap.

Nu știam ce să mai spun. Era cu siguranță ceva diferit în comportamentul fratelui meu în cele câteva săptămâni de când se întorsese din Carolina de Sud. Era mai matur decât înainte. Nu-mi dădeam seama dacă acesta era un lucru bun sau nu. Când venise la mine, avea umerii prăbușiți și sprâncenele încruntate, iar eu crezusem că se întorsese la personalitatea lui mai imatură. Sigur, ne preocupa s-o ducem degrabă pe Elodie la spital. Dar când ne-am întâlnit cu Kael și Mendoza, a părut că iese din ceața în care se afla până atunci și a vorbit clar, cu spatele drept și cu glasul ferm.

— Trebuie să plec. Am întârziat. Nu uita să încui ușa.

Mi-am trecut mâinile peste buzunarele uniformei ca să mă asigur că am telefonul și cheile.

— De ce-ți faci atâtea griji? Locuiești într-un cartier liniștit.

Austin s-a postat în fața mea în timp ce mă îndreptam spre ușă.

— S-a întâmplat ceva ce nu știu eu?

— Nu. Adică oarecum. Nu știu. Cred că sunt doar paranoică.

L-am ocolit și am ieșit pe verandă.

— Nu la mine acasă. Dar un ciudat a venit la mine la muncă întrebându-mă de tata, apoi doctorul acela a întrebat de tine. Ar trebui să te întreb eu *pe tine* ce mama dracului se întâmplă.

— Ce ciudat?

Glasul lui Austin a răsunat zgomotos în liniștea de pe stradă. Soarele strălucea portocaliu sus pe cer, risipind norii de ploaie.

— Era un tip pe nume Niel sau Nate... Nielson? Cred că așa a spus că-l cheamă. Părea oarecum cunoscut, dar nu-l pot lua de nicăieri**.** Dar, mai mult decât atât, sunt o femeie care locuiește singură cu altă femeie care e însărcinată. Nu te-ai uitat la

știri în ultima vreme? Trebuie să ținem ușa încuiată.

— Neilson! Ce mama naibii! a strigat Austin și a început să mărșăluiască apăsat pe verandă. Ce mama dracului căuta la tine la serviciu? El e tipul cu care mă băteam în noaptea aia cu Kael și cu Poliția Militară!

— Poftim? Îl cunoști?

— Mda. Nu foarte bine, dar mă cunoaște. Și acum se înființează la tine. Rahat!

— E vreo problema? am întrebat, din ce în ce mai îngrijorată. E periculos sau ceva de genul ăsta? Sau e doar un cretin căruia îi place să se bată?

Austin a clătinat din cap.

— Și una și alta. Știe unele lucruri… despre tata. Habar n-am dacă sunt toate adevărate și am încercat să stau dracului cât mai departe de ele, dar a răspândit tot felul de rahaturi despre tata. Vreau să stai naibii departe de el.

— Ce fel de chestii a răspândit?

— Păi, spunea o imbecilitate despre tata care a mușamalizat nu știu ce scandal în care era vorba despre moartea unor civili sau ceva de genul ăsta, că pensionarea lui e o înșelătorie care să ascundă ce s-a întâmplat. Zvonurile se răspândesc destul de repede în garnizoană.

Oare fratele meu nu știa nimic despre secretele tatei? Dacă nu, n-aveam de gând să fiu eu cea care deschidea din nou cutia Pandorei, când deja eram în întârziere și neștiind exact care era adevărul. Dacă tata era sau nu o ființă malefică, responsabilă de pierderea unor vieți nevinovate, era o problemă care trebuia să aștepte până după program sau până când creierul meu avea timp să proceseze cât de gravă era situația.

— Cine e? Și ce vrea de la tata? am întrebat eu.

— E fostul iubit al lui Katie.

A durat un moment până când mi-am dat seama despre cine vorbește. Fata de la petrecere care m-a auzit spunând că era iubita de săptămâna aceasta a lui Austin. Îmi păruse rău pentru ea. Însă vinovăția a dispărut imediat.

— Katie? Ce mama dracului are de-a face una dintre gagicile tale cu toată povestea asta?

Mi-am masat tâmplele dureroase. Norii acopereau din nou, încet-încet, soarele. Un semn din partea universului, eram convinsă.

— S-a despărțit de el, iar el spune că e din cauza mea. Nu știu de ce-l urăște pe tata sau de ce naiba a apărut la tine la salon sau cum a aflat unde lucrezi. De ce nu mi-ai spus?

— Chiar vorbești serios? m-am răstit eu.

Austin n-a răspuns. Părea atât de obosit și de tulburat, încât știam că povestea trebuie să fie mai complicată decât cea pe care mi-o servea el. Cum ajunsese viața mea să se transforme, din cea mai plictisitoare cu putință, într-o încurcătură cu care nu mai puteam ține pasul?

— Dar, te mai întreb o dată, de unde-l cunoaște tata? am întrebat.

— Era cu ei în misiune. Era în plutonul lor, dar tocmai s-a întors. Acolo a dezertat. Pur și simplu a dispărut și l-au găsit într-un sat, trăind acolo, printre localnici. Și când l-au găsit, a spus că nu vrea să se întoarcă. L-au închis timp de câteva zile, apoi dintr-odată a scăpat, cutreierând străzile. S-a despărțit de Katie, ba era cu ea, ba nu era, iar acum a revenit și și-a pierdut mințile.

Mi-am simțit gura uscată.

Deci omul acesta are pata pusă pe tine și pe tata, iar acum și pe mine, și pur și simplu umblă liber și apare la mine la serviciu? Tata știe? De ce te băteai cu el? doar din cauza tatei? Pentru că tu mi-ai spus că îi luai apărarea unei fete în fața iubitului ei, nu că aveai o relație cu ea. Sunt două lucruri diferite.

Fratele meu s-a frecat la ochi.

— E mult de explicat.

— Ei bine, vreau aceste explicații. Acum. Și repede. Chiar trebuie să plec.

M-am uitat la aleea spre care ar fi trebuit să alerg, în loc să stau în curte cu Austin.

— În noaptea aceea fusese agresiv cu ea. A început să se certe cu ea apoi cu mine.

— E soldat? am întrebat.

— Acum este, da. Dar îl vor da afară din Armată. Sau cel puțin așa am auzit. Și chiar așa ar trebui. Adică dacă scapă de acuzația de dezertare înseamnă că are relații la nivel înalt.

M-am chinuit să-mi reamintesc toate detaliile din acea noapte când Kael a intervenit în apărarea fratelui meu, deși nici măcar nu se cunoșteau pe atunci.

— Cum de mai locuiește în garnizoană?

— E însurat, a zis Austin.

— Cu cine?

— Cu o femeie militar. Nu știu cum va funcționa în cazul în care va fi lăsat la vatră pentru indisciplină dacă soția lui e tot în Armată.

Toată povestea asta era ca o telenovelă proastă și cu cât puneam mai multe întrebări, cu atât mai derutată mă simțeam.

— Deci Katie, așa dulce cum e ea, am zis, fără să-mi ascund disprețul față de ea și încercând să înțeleg ceva din toate astea, are o relație cu un bărbat însurat și cu tine? Chiar merită că mi-am cerut scuze în fața ei. Atât de tânără… bleah. Soția știe?

— Despre lăsarea la vatră, probabil. Cred că e în misiune. Iar în legătură cu Katie, mă îndoiesc. Chiar nu vreau să vorbesc acum despre Katie. Sunt obosit ca naiba. Iar tu ai întârziat la muncă.

Austin și-a dat capul pe spate. A ridicat mâinile înainte să sar la el.

— Putem vorbi despre toate mai târziu, a zis. Du-te la serviciu, eu trebuie să dorm sau o să leșin aici. O să încui ușa.

Nu prea voiam să continuăm discuția pe veranda din fața casei. Am traversat strada și i-am scris lui Elodie, spunându-i că mă duc la serviciu, în caz că are nevoie de ceva. În timpul scurtei plimbări până la salon, m-am gândit din nou la Kael. La cât de puțin a părut să mă observe și la cât de rece s-a purtat. Poate că nu voia să provoace o scenă? Sau poate că nu știa ce să spună sau era prea preocupat de tot rahatul cu Mendoza. Sau poate că, la urma urmelor, nu-i păsa și gata.

Capitolul unsprezece

Ziua a trecut foarte repede, deși am rămas două ore în plus, ca să recuperez întârzierea de dimineață. Dintre clienții mei obișnuiți a venit una singură, Lisa, care mi-a povestit întruna despre faptul că săptămână următoare avea să-și facă o epilare cu laser. Am ascultat fiecare cuvânt pe care mi l-a spus ca și cum ar fi fost Biblia, ca să nu mă gândesc la ale mele.

Când m-am întors de la muncă, vecinul meu, Bradley,lega mai multe plăci de lemn laolaltă, pe platforma camionului său. Prietenos ca întotdeauna, m-a avertizat că urma să plouă din nou la noapte și a doua zi de dimineață I-am mulțumit și am mers mai departe, amintindu-mi din nou de Kael. Scrâșnetul cauciucurilor mașinii sale pe strada unde m-a lăsat...

Austin... Kael... Mendoza... acum tipul ăsta, Nielson, toate lucrurile astea îmi dădeau dureri de cap. Mi-era dor de simplitatea vieții mele dinainte de a-l cunoaște pe Kael. Înainte era mult mai plictisitor și-mi lipsea chestia asta. Când am ajuns acasă, totul era straniu de liniștit. Austin împăturise cuvertura pe care dormise și lăsase în chiuvetă un castron cu cereale pe jumătate clătit. M-am uitat la telefon să văd dacă-mi spusese unde se duce, dar n-o făcuse.

Apoi am șters oglinda și chiuveta de la bucătărie, terminând de spălat vasele de care mă apucasem de dimineață. Tăcerea din căsuța mea era asurzitoare. Când mi-am dat seama că glasul profund și blând al lui Kael îmi răsună în cap, am pornit muzica. Apoi am făcut un duș. Chiar și dușul păstra amintirile despre el. De ce mama naibii i-am dat voie să se apropie de mine atât de repede?

Am încercat să găsesc răspunsul la această întrebare cât timp mi-am șters trupul. Loțiunea de corp mi-a amintit de momentul în care mi-a spus că pielea mea miroase a miere și și-a trecut limba peste umărul meu gol.

Am încercat să alung această amintire spălând rufele care mai rămăseseră.

Când am terminat cu strânsul hainelor și cu făcutul patului, părul aproape că mi se uscase, dar eu tot la Kael mă gândeam și la cât de bine arăta mai devreme. Nu că ar mai fi contat, dar arata mai bine ca niciodată. Deși nu zâmbea, părea să nu mai poarte atâta povară pe umerii lui lăți. Poate că eu eram acea povară?

M-am așezat pe canapea, holbându-mă la hainele împăturite de pe podea. Am încercat să-mi ocup mintea cu emisiunile de la televizor și am schimbat pe HGTV, unde un cuplu își transforma bordeiul într-o casă superbă, pentru întreaga familie. Mi-am dat ochii peste cap, invidioasă, când soțul și-a luat soția în brațe și a învârtit-o, bucuros, în noua lor bucătărie.

Să-i ia naiba și pe ei, și viața lor perfectă.

Elodie a apărut când a început un nou episod.

— Îmi place emisiunea asta la nebunie. Ah, de-abia a început! a zis ea, arătând

spre ecran.

S-a așezat pe canapea și și-a scos încălțările. Îi revenise culoarea în obraji și mirosea a usturoi, deci am presupus că mâncase.

— Cum te simți? am întrebat-o în timpul unei reclame la o loterie.

— Mai bine. Mult mai bine. Îmi pare rău pentru mai devreme. Sunt convinsă că Mali s-a supărat că ai întârziat.

Apoi s-a strâmbat.

— Am evitat-o toată ziua.

— E-n regula. Nu-ți face griji din cauza lui Mali. A țipat la mine dar nu e supărată și știu că voia să se asigure că te simți bine. Mă bucur că sunteți în regulă, și tu, și bebelușul.

M-am rezemat de genunchii ei, iar ea mi-a pus mâna ei mică pe păr. M-a mângâiat pe cap și mi-a răsucit capătul șuvițelor între degete.

— Și eu.

Glasul lui Elodie avea o undă de tristețe în el. Am privit-o, iar ea și-a mușcat buza, șovăind.

— Am vorbit cu Phillip, mi-a zis.

— Și ce a spus?

— Mi-a spus că-și dorește să am încredere în el și că nimic din toate astea nu e adevărat.

— Dar tu ai încredere în el, nu-i așa? am întrebat cu naivitate.

Doar pentru că eu nu aveam, asta nu însemna că soția lui trebuia să creadă același lucru.

— Aveam... Am. Am încredere în el, dar felul în care a gestionat situația mă deranjează. Mi-a spus că persoana care răspândește acest zvon e nebună și ar trebui să ignor toată povestea, pentru că nu înseamnă nimic. Dar nu a părut deloc surprins când i-am povestit prima dată. Am pur și simplu senzația asta...

A început să-mi maseze capul puțin mai repede.

— Ce-ai de gând să faci? am întrebat-o, știind că probabil nici ea nu are habar.

Nu eram sigură la ce anume se gândește, dar dacă aș fi fost în locul ei, reacția lui nu mi-ar fi fost suficientă. Un străin i-a găsit părinții pe Facebook din celălalt capăt al globului și le-a trimis mesaje detaliate în care-l acuza pe Phillip că o înșală pe Elodie cu soția lui. Nu mi se părea un lucru pe care să-l treacă pur și simplu cu vederea. Văzându-i pe părinții mei, am învățat că în căsnicie trebuie să-ți

alegi cu grijă bătăliile, dar dârele de pastă de dinți din chiuvetă sunt o bătălie cu totul diferită de acuzațiile că ai fost înșelat.

— Nu știu. Adică l-am ascultat și el tot îmi spunea să nu bag în seamă, pentru că unii oameni vor să-i facă rău. Ceea ce e ciudat.

— Și tu ce i-ai spus? am întrebat.

Înainte să-mi exprim părerea, voiam s-o aud pe a ei.

— I-am spus că am încredere în el, dar că trebuie să lămurească ce a dus la situația asta. Nu pot s-o ignor așa, pur și simplu. Acum sunt implicați și părinții mei. Și bebelușul. Azi am făcut un atac de panică din cauza asta. Nu e un lucru atât de simplu încât să-l pot ignora.

S-a uitat la mine.

— Nici eu n-aș putea ignora toată povestea. Și nu cred că ar putea-o ignora cineva, am asigurat-o eu.

Ochii ei albaștri m-au privit cu atenție.

— Tu îl crezi?

— Eu?

Am încercat să câștig câteva secunde.

—Nu-l cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama dacă ți-a contactat cineva familia, mi se pare un lucru destul de serios. Cam mare tupeul, dacă n-ar fi adevărat.

— Și dacă e adevărat? Ce-ar trebui să fac? Dacă mă înșală? Mi-ai spus că înșelatul e frecvent în cuplurile din Armată.

Ochii i s-au umezit. Frate, ce mai regretam că-i spusesem asta...

— Pe bune, cum o să mă descurc? Să-mi fac bagajele și să mă-ntorc în Franța? Să-i rog pe părinții mei să mă ajute să-mi cumpăr biletul de avion? N-am niciun ban pus deoparte. Totul e pe numele lui. Și nici nu-l pot despărți de copil. A spus că există legi împotriva acestui lucru.

M-am ridicat în capul oaselor.

— A spus asta azi?

Elodie a dat din cap.

— Era foarte supărat. De parcă… de parcă m-ar fi amenințat.

Am luat-o de mână.

— Nu te mai gândi la nimic. Numai la ce e mai bine pentru tine și pentru copilul tău, OK? În caz că lucrurile astea sunt câtuși de puțin adevărate, nu te poate împiedica să te duci acasă, dacă asta îți dorești.

Ce situație îngrozitoare. Putea să dea fuga acasă, dar, sincer, avea s-o facă? Era oare cel mai bun lucru de făcut? Habar n-aveam. Cu cât aflam mai multe amănunte despre Phillip, cu atât îmi dădeam seama de fapt că nu-l cunoșteam deloc. Kael era singurul lui susținător, ceea ce însemna că avea o latură bună, nu-i așa?

— Nu știu ce vreau. E atât de... a fost atât de furios în ultima vreme. Știu că e așa din cauza misiunii și a faptului că nu e aici, dar e foarte dificil. Am avut probleme și înainte de scandalul de azi. Nu, nu mai vreau să mă sune. Știu că e îngrozitor să spun asta, pentru că e unde e, dar în ultima vreme n-am făcut altceva decât să ne certăm. Am obosit.

— Nu te pot condamna. Nu e deloc îngrozitor să spui asta. E de înțeles că simți așa. Deci sfatul lui, în calitate de soț, e să ignori întreaga poveste?

A dat din nou din cap.

— Asta vrei sa faci? am întrebat-o.

A făcut semn că nu.

— Nu cred că pot. Am presentimentul ăsta aici, a spus, trecându-și mâna peste burtă. În plus, copilul.

A zâmbit vag.

— Știi că putem discuta și noi cu cel care ți-a contactat familia. Înțeleg că Phillip ți-a spus să ignori povestea, dar dacă nu vrei s-o faci, putem să-i scriem și să-i cerem dovezi sau să-l întrebăm care e problema lui. Chiar dacă e un cont fals. Roagă-i pe părinții tăi să-ți trimită numele lui sau o poză cu mesajul.

Și-a scos telefonul și mi l-a arătat.

— Mi-au trimis deja poza.

Am privit țintă acel chip binecunoscut.

— Nielson! E același individ! am strigat.

I-am cercetat fața, ochii mici, ca niște mărgele, maxilarul încordat. Era același tip de la salon care întrebase despre tata, tipul cu a cărui iubită se culca frate-meu – și iată-l și aici, pretinzând că soția lui era încurcată cu soțul lui Elodie. Ce mama dracului se întâmpla?

— Care individ? a întrebat Elodie, uitându-se din nou la ecran.

I-am tastat numele în meniul de căutare de pe Facebook.

— Seamănă cu cineva… nu știu… tu îl cunoști? a continuat ea, înclinând puțin din cap.

— E tipul cu care se bătea Austin pe stradă în noaptea în care a venit Poliția Militară. E un individ sinistru, o, Doamne!

A dat din cap, dar era clar că avea nevoie de mai multe detalii.

— A venit la salon și a întrebat de tata. Este… Nu știu exact ce pune la cale, dar știu că își bate joc de noi toți. Habar n-am care mama naibii este problema lui. O să-l întreb pe Austin, el îl cunoaște. Și Kael îl cunoaște.

— Nu mai înțeleg nimic, a zis Elodie.

Am aprobat-o.

— Nici eu.

— Deci ar trebui să-i scriem?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu încă.

Ar fi fost o idee proastă, cu un astfel de individ. Simțeam asta instinctiv.

— Nu încă, am repetat. Stai să-l întreb pe Austin mai multe despre el. Dar deocamdată ar fi mai bine să faci ce a spus Phillip și să-l ignori. Cum s-a terminat discuția cu părinții tăi?

A ridicat din umeri. Uniforma îi atârna pe brațe.

— Sunt OK acum, cred. Dar ei tot vor să mă duc acasă. Karina, sunt o persoană rea dacă pur și simplu nu vreau să mă întorc? Chiar dacă…

A inspirat profund, lovind ușor cu picioarele în marginea canapelei.

— Îl iubesc pe Phillip. Serios. Dar și dacă ne-am despărți sau ceva de genul acesta, eu vreau să rămân aici. M-am gândit la asta toată ziua. Chiar dacă nu am familia aproape, mie îmi place aici. Casele mai mari, oamenii. Localitatea din care provin e mică, iar părinții mei nu sunt oameni de oraș. Locuiesc lângă Paris, dar nu vor să meargă niciodată acolo, în inima orașului. Iar eu tocmai îmi fac prieteni aici. Majoritatea prietenilor mei de-acasă au plecat deja la facultate ori s-au mutat în altă parte.

Am mângâiat-o pe umăr.

Mai întâi de toate, nu, nu ești o persoană rea. Și înțeleg. Oricât de mult am urât eu mutările când eram mai mică, unii oamenii înfloresc în medii noi. Mama mea era așa. Întotdeauna voia s-o ia de la capăt, să încerce lucruri noi. Nu ai de ce să te simți prost. În

plus, ești atât de tânără încât te poți muta înapoi oricând, dacă vrei. Ai această libertate.

M-am gândit la mama cum dansa în living, cu mâinile ridicate cât mai sus. Se îmbrăca mereu ca și cum ar fi fost desprinsă dintr-un film despre Woodstock, cu părul împletit într-o coadă pe care mă lăsa s-o împodobesc cu mărgele colorate. Nu știam ce aveam cu amintirea asta în special, de o rememoram atât de clar. Muzica era dată tare, ferestrele erau larg deschise pentru ca tot cartierul să audă chitara electrică a lui Santana străbătând aerul. Mama îl adora pe Santana dinainte de a fi la modă să-l adori.

Casa mirosea a friptură de vită și mama m-a prins de mâini în clipa în care am intrat pe ușă. Mi-a spus să ignor temele în seara aceea și s-a trântit pe canapea. Ba chiar mi-a scris un bilețel pentru școală, cerându-și scuze că nu mi-am făcut temele, lucru cu care tata n-ar fi fost vreodată de acord și despre care nu a aflat niciodată. Mânecile jachetei sale de piele întoarsă cu franjuri maronie și prea mare pentru ea semănau cu niște aripi în timp ce se învârtea prin cameră. Era ca o pasăre care încerca să-și înfrumusețeze colivia metalică.

Elodie s-a înclinat spre mine și a pocnit din degete sub nasul meu.

— Destul despre mine. Tu mă îngrijorezi în ultima vreme.

— Eu? De ce?

Am clătinat din cap, purtându-mă ca și când nu eu eram cea care se abătuse de la subiect.

— În ultima vreme, ești foarte aiurită. Și tristă. Se vede asta. Pur și simplu visezi.

M-a privit drept în față. M-am strâmbat.

— Nu sunt tristă. Și nici visătoare. Doar că…

O minciună oribilă pe care nici nu m-am obosit s-o duc până la capăt, la care ea și-a dat ochii pste cap.

— Te rog! Ba ești. Și știu că nu-ți place să vorbești prea mult despre viața ta personală, dar te cunosc destul de bine ca să știu că ești tare nefericită, tare tristă și tare singură.

— OK! OK!

Am ridicat mâna.

— Am înțeles. Iisuse!

Am izbucnit amândouă în râs.

— Spuneam și eu! a chicotit Elodie.

Îmi plăcea la nebunie că mica barieră de limbă dintre noi elimina tonul mieros al cuvintelor ei, mai ales când chiar aveam nevoie să aud așa ceva.

— În orice caz, hai să ne întoarcem la problemele tale, am tachinat-o. Eu o să aflu mai multe lucruri despre Neilson asta, iar tu ai grijă de tine și de bebeluș. Bine?

A dat din cap și a zâmbit, apoi a oftat.

— Mulțumesc. În plus, nu te pot părăsi, orice-ar fi. Mi-ar fi prea dor de tine, iar tu nu ai niciun prieten.

M-a sărutat pe amândoi obrajii.

— Am prieteni! În plus, cine a decis că e mai bine să ai prieteni decât să stai cu tine însuți, cu propriile gânduri? Femeile n-ar trebui să se iubească pe sine cel mai mult?

Am imitat-o cât am putut de bine pe Samantha. De obicei, Elodie o alegea pe Charlotte din *Sex And The City* pentru a o imita, dar favorita mea era Samantha, cea cu care semănam cel mai puțin în realitate.

— Ăă, nu sunt de acord. În viață este vorba despre experiențe.

M-a îngânat, dând ocol canapelei, apoi făcându-se comodă sub pătura ei favorită, cea pe care i-o făcuse *grand-mère*.

— Am experiențe, am spus, îmbufnându-mă.

— Singură.

— Și ce? Mie îmi place să fiu singură. Îmi place de mine.

Am ridicat din umeri; mințeam puțin, dar știam că într-o zi acesta va fi adevărul.

— Da. Dar și lui Martin îi place de tine.

— Sst, am făcut și i-am lipit un deget pe buze.

— Și, a continuat ea, cu un zâmbet jucăuș, dacă soțul meu nu mă înșală, o să ieșim la întâlniri duble împreună și o să fim prieteni, și o să facem multe lucruri împreună!

A ridicat din sprâncene, iar eu mi-am acoperit fața cu o pernă de pe canapea.

— Nu te baza pe asta.

— O scoateți voi la capăt, a spus ea cu fermitate.

Am mormăit și am arătat spre televizor.

— Uită-te, ce frumos!

Am încercat să-i abat atenția arătându-i o masă imensă, de marmură albă, ce tocmai era montată într-o bucătărie nou-nouță și imaculată.

— Hai să ne uităm cum trăiesc alții perfect, să ne bucurăm de asta și să nu mai vorbim despre viața mea sentimentală inexistentă.

— O să te las în pace, pentru că sunt obosită, a spus Elodie căscând și rezemându-se de mine.

Capitolul doisprezece

Kael

La mine acasă era un frig de paralizai. Am intrat în locul acela învăluit într-un întuneric familiar. Nopțile reci și întunecate din deșert în care dormeam pe jos dispăruseră deocamdată, dar amintirile reveneau. Aproape că mă simțeam consolat că era așa.

Totul părea acum prea frumos ca să fie adevărat. Libertatea mea era la o aruncătură de băț, chipurile. Cunoșteam sistemul mai bine de-atât – ca să aștept ca totul să meargă ca pe roate când mi-aș fi dorit să plec din Fort Benning fără să existe consecințe. Lucrurile de genul acesta nu funcționează de obicei așa. Dar eram mai aproape de libertate decât fusesem de multă vreme. Deși n-aveam nicio garanție că era real.

— E frig ca naiba aici, s-a plâns Austin când am aprins luminile și am văzut că dârdâia.

— Tu vorbești serios? am râs eu de el.

Îmi vedeam aburii răsuflării când vorbeam.

— N-o să faci niciodată fașă antrenamentelor de bază dacă nu te descurci cu un pic de frig.

Mi-a arătat degetul mijlociu și s-a trântit pe canapea.

— Cât de rău poate fi? Tu ai reușit, iar Lawson e și el un cretin. Nu poate fi *atât de greu*.

— Nu contează unde te duc pentru pregătirea de bază, o s-o pățești pentru glume ca asta, l-am avertizat eu. Nu poți vorbi toate tâmpeniile cu cei de rang superior ție. Cum sunt eu, de exemplu.

Lui Austin i se părea amuzant, dar habar n-aveam cum se va descurca în realitate. Să devii soldat nu era deloc o glumă, trebuia să alergi în sus și-n jos pe dealuri până când sergentul îți spunea că te poți opri și după aceea de-abia mai erai în stare să mergi. Acum, după ce fusesem în misiuni, pregătirea de bază mi se părea, prin comparație, ca o vacanță în Bahamas. Nu că eu aș fi știut, de fapt, cum arată o vacanță, dar m-am uitat la destule filme și la seriale de televiziune ca să-mi fac o idee. Deși toate aceste idei îmi veneau de la faptul că mama se uita la emisiunile cu Nevestele din Toate Orașele Posibile și Imposibile, care mergeau în nenumărate vacanțe.

— Corect, a râs el, ducând mâna la tâmplă ca să mă salute.

Voiam să cred că Austin se va descurca și va deveni un bun soldat. După cum a spus, Lawson s-a descurcat, iar eu am fost la pregătirea de bază cu el, așa că știam cât era de tâmpit la prima mână. Austin

era însă mai puternic și mai empatic. Din câte văzusem, urma să devină un soldat excelent dacă se asocia cu cine trebuia. Problema e că în Armată ți se aleg camarazii plasându-te pur și simplu într-un pluton, așa că nu poți decât să speri că vei avea o persoană cu care să comunici sau pe care măcar s-o tolerezi.

— Puțină alergare n-o să mă omoare, a zis el și s-a întins pe canapea.

— Da, așa zici tu acum. De-abia o să treci de vizita medicala.

M-am uitat la fotoliul de piele. N-aveam de gând să mă așez pe așa ceva. Mai aveam nevoie de mobilă, dar de obicei eram singur aici, așa că nu era de fapt necesară. Nu mă deranja prezența lui Austin, pentru că nu eram un tip căruia să-i placă singurătatea. Voiam să fiu lăsat în pace, dar nu să fiu singur. Orice ar fi însemnat asta. Psihoterapeutul mi-a spus că tânjeam după companie și nu eram obișnuit cu singurătatea. Era un lucru străin pentru mine; eram obișnuit să locuiesc în camerele mici din cazarmă, cu un camarad, când eram acasă, apoi să dorm alături de mai mulți oameni într-un container de transport, când eram în misiune. Nu eram obișnuit cu intimitatea și nici cu ideea de timp petrecut în singurătate.

În container, patul meu se afla sub aparatul de aer condiționat montat pe perete, care însă mai mult nu funcționa. Înainte să se încălzească prea tare, l-am rugat pe unul dintre băieți să mă ajute să-l repar cu sculele găsite la întâmplare prin tabăra noastră. Ar fi durat săptămâni întregi să fie înlocuit*, dacă* am fi putut convinge pe cineva să comande așa ceva. Ne descurcam cu ce aveam la îndemână. De fiecare dată când cineva din pluton primea pachet cu bunătăți de acasă, era sărbătoare.

Pachetele de acasă ajutau mult. Majoritatea indivizilor din plutonul meu nu erau însurați, așa că, dacă primeau pachete, acestea erau de obicei de la mamele lor. Ca a mea, care-mi trimitea ursuleți de jeleu și Snickers. Era o raritate când veneau delicatesele, dar ne ofereau ceva de făcut cât timp ne străduiam să supraviețuim. Nevasta lui Lawson îi trimitea pe furiș votcă, alcool de contrabandă sau câte un joint ascuns într-o cutie cu cereale. Din când în când, soseau și scrisorile din partea școlarilor și majoritatea tipilor mai în vârstă se pierdeau cu firea din cauza desenelor cu carioci care le reaminteau de propriii copii din Benning, care-și trăiau viața în absența lor. Ținea de sacrificiul pentru țara lor și cu toții știam foarte bine asta, dar nu însemna că ne simțeam bine sau că o felicitare desenată de un copil de Ziua Eroilor nu putea doborî la pământ un om de 100 de kilograme.

Cât timp mintea mea era cufundată în trecut, privirea mea străbătea livingul. Era mai mare decât orice cameră sau baracă pe care o avusesem îm ultimii teri ani pe care-i petrecusem în Armată. Am fost atât de fericit când am fost promovat, fiindcă mă puteam muta dracului din barăci. Era convenabil că traversam o peluză și ajungeam la serviciu, dar nu-mi plăcea să am un coleg de cameră. Întotdeauna fusesem mai degrabă un lup singuratic. Nu-mi place să-

mi împart spațiul cu alți oameni, nu-mi place ca oamenii să-mi atingă lucrurile, nici să împart toaleta și nici să aud cum Phillips aduce acasă o fată agățată la bar și i-o trage la teri metri distanță de patul meu.

În Armată nu există intimitate, iar faptul că Fisher era aici nu aducea nimic diferit față de situațiile în care eram cu unul dintre camarazii mei de luptă, în afară de faptul că acum mă aflam în propriul meu spațiu, unde mă puteam ușura în liniște, fără să-mi bată la ușă o fată pe jumătate despuiată, miorlăind că vrea să facă pipi. Măcar Fischer era cel mai puțin pretențios coleg de camera pe care-l avusesem vreodată. Aproape tot timpul Aproape tot timpul vorbea la telefon sau se juca jocuri video și nu trebuia să umplem pauzele din conversații. Nu vorbea la fel de mult ca sora lui, deși odată, destul de ciudat, mi-a spus că ea era cea tăcută. Asta m-a derutat, pentru că ea nu părea să se oprească vreodată din vorbit, când eram împreună. Dar își cerea scuze cam de fiecare dată când bătea câmpii, lucru care mă făcea să mă întreb cine anume din viața ei îi spunea să tacă. Și-mi venea să-l calc în picioare. Sau poate că fusese alegerea ei să se ascundă de lume? N-aveam să aflu, probabil, niciodată, dar îmi plăcea gândul că ea, Karina Fischer, făcuse anumite lucruri de dragul meu.

Singurul dezavantaj cu Fischer era, probabil, cel mai nasol. Erau momente în care-mi amintea de sora lui geamănă prin felul în care se purta, cum gesticula, cum își dădea ochii peste cap și pufnea exasperat. Ei doi își foloseau ochii, expresia feței, mâinile ca să se exprime cât se poate de clar. Karina nu semăna cu fratele ei geamăn într-un fel care să te ducă imediat cu gândul la faptul că erau gemeni, dar era evident că sunt rude. Gene bune. Mai ales Karina. La naiba, e o femeie care nu trebuie să se străduiască să iasă în evidență, ci iese pur și simplu, și, după ce te-ai uitat o singura data la ea, nu mai poți da înapoi.

Tot plutonul o remarcase de când începuse să vină mai des pe la mine. Iar când Elodie s-a împrietenit cu toată lumea din Grupul de Pregătire Familială, colega ei de cameră a devenit subiect de conversație la șase dimineața. În timpul pregătirii din fiecare dimineață, printre batjocurile pe care mi le aruncau pentru că stăteam pe bară din cauza piciorului, făceau tot felul de comentarii despre ea – și despre Elodie – dar Karina era cea necombinată și nimeni nu voia să se încurce cu nebuna de nevastă a lui Phillips. Prima oară când Lawson a spus că s-ar da la Karina, în afara orelor de pregătire, Austin era acolo și i-a explicat cât se poate de clar că sora lui nu s-a combinat niciodată cu un soldat și nici n-o va face. A spus limpede că sora lui nu se combină cu *nimeni*. Ba chiar a rămas imperturbabil când niște indivizi neciopliți au spus că trupul soră-sii te invita să i-o tragi. În timp ce lui Lawson nu-i mai tăcea fleanca despre corpul ei, m-am uitat la el întrebându-mă dacă nu cumva Karina l-ar plăcea în cazul în care n-ar fi fost însurat. O cunoșteam suficient de bine ca să știu că n-o interesau bărbații căsătoriți.

Nici vorbă; era genul de femeie care avea nevoie de atenția totală a cuiva. Chiar dacă ea nu s-ar fi văzut astfel niciodată. Acea versiune a Karinei Fisher pe care o cunoșteam eu avea nevoie de mai mult decât un tembel de soldat care mănâncă tuburi întregi de frișcă în spatele unui Humvee, în timp ce se întoarce dintr-o misiune în care aproape ne-am pierdut viața. Ea are nevoie de cineva care să o iubească din ce în ce mai mult, nu de un cretin imatur ca Lawson. Bărbatul cu care va fi, în cele din urmă, va trebui să aibă răbdarea unui sfânt în timp ce va încerca să-și dea seama cum funcționează ea și ce anume o animă. Dacă eu, care vorbeam oarecum aceeași limbă cu ea, indiferent de cât de diferiți eram, nu i-am putut oferi lucrul acesta, nu exista nicio șansă s-o facă unul ca Lawson sau orice alt tip pe care-l cunoșteam. Nu voiam să mă gândesc la ea, la alți bărbați și cum aceștia ar putea râvni la trupul sau la mintea ei.

În timp ce Fisher se holba la telefon, tastând la nesfârșit, eu mă chinuiam să mi-o scot pe soră-sa din cap. Doamne, femeia aia m-a înnebunit. Imagini strălucitoare cu ea s-au luat la trântă cu partea din creierul meu care începea s-o urască și au învins-o. Mi-ar fi mai ușor s-o urăsc decât să continui să sufăr de dorul ei și să visez la ea. La felul în care picăturile de apă i se lipiseră de genele lungi când am văzut-o ieșind pentru prima oară de sub duș. Felul în care transpirația i se prelingea pe spatele dezgolit, o priveliște desăvârșită a trupului ei splendid. Nu partea ei fizică o râvneam cel mai mult, ci felul în care știa să meșterească vorbele, ca și cum erau doar pentru urechile mele. În timpul acestei sesiuni inutile de aducere-aminte, am simțit cum trupul meu devine din ce în ce mai neliniștit și am ieșit din cameră.

m-am dus la bucătărie ca să-mi fac de lucru acolo. Să mănânc poate. Trecuse ceva timp de când mâncasem ultima oară, așa că am vârât ceva în cuptorul cu microunde. Stomacul îmi chiorăia din clipa în care am fost nevoit să-mi abandonez acele *enchiladas* proaspete și fierbinți pe masă, acasă la Mendoza. Exact când atinsesem mâncarea cu furculița, Mendoza trăsese un pumn în geamul de la ușă. Gloria ne pregătise cina cu atâta grijă și totul a fost bine până când n-a mai fost. Așa era el. O bombă cu ceas. Orice detaliu, sfârâitul uleiului pe plita aragazului îl aruncau pe Mendoza în ghearele panicii. Și apoi lucrurile o luau razna.

Nu-mi pot scoate din cap chipul fiului lui cel mai mare, cum se schimonosise tot când și-a înșfăcat surioara și au fugit la etaj la vederea sângelui. M-am uitat la bucata congelată de pizza rotindu-se în cuptorul cu microunde și mi-am dorit ca în locul ei să fie acele *enchiladas* pentru pregătirea cărora Gloria își petrecuse ore întregi. Mâncarea pe care o făcea ea era întotdeauna foarte gustoasă. Mendoza era un nenorocit plin de noroc, nu numai că avea o soție care-l iubea exact așa cum era el – nebun de legat –, ci și avea grijă de întreaga familie când era plecat și nu se uitase la vreun alt bărbat de când aveau amândoi 16 ani. Mi se părea siropos uneori, dar într-un fel invidiam ceea ce aveau ei. Aș accepta și jumătate din chestia

asta sau măcar mâncarea. Naiba să mă ia, aș prefera și chiftelele mamei în locul pizzei din cuptorul cu microunde. Știam că-mi puteam folosi tichetele și puteam mânca la garnizoană, dar n-aveam chef și, în plus, voiam să stau acasă la mine cât mai mult timp cu putință. Întreaga mea viață era pe punctul de a se schimba după ce voi fi traversat întregul proces de lăsare la vatră, chiar dacă acum părea că nu se va întâmpla niciodată. Mă pregăteam treptat pentru lumea cea nouă, una în libertate. Odată cu libertatea, avea să vină și schimbarea și cu siguranță eram gata de schimbare. După ce aveam să învăț să gătesc.

Chiar trebuia să încep să-mi gătesc și poate să mănânc hrană adevărată, dar în ultima vreme nu avusesem timp de asta. Să cumpăr alimente, să le tai, să le amestec și să le sărez – lucruri obișnuite pe care le *fac* oamenii –, astea nu mi se întâmplau mie. Acum aveam mai mult timp la dispoziție decât în ultimele câteva săptămâni, dar în loc să stau cu Karina mă duceam la Programul de Instruire Asistată, unde oamenii se străduiau să mă învețe, pe mine și pe alți câțiva soldați, să facem lucruri normale, cum ar fi să completăm un CV și să folosim sistemul de sănătate rezervat veteranilor de război. Nu intenționau să mă lase să fug de Armată cât de departe mi-aș fi dorit. În multe feluri, aveam să fiu soldat pentru totdeauna.

Totul depindea de ce urma să se întâmple cu lăsarea la vatră. N-aveau cum să mă păstreze în Armată, cu piciorul meu făcut praf. Era atât de distrus, încât nu se mai puteau folosi de corpul meu, dar se puteau folosi la infinit de mintea mea.

Mă gândeam deseori la asta. Nu era prima oară când stăteam în bucătăria mea de rigips, în timp ce zgomotul scos de cuptorul cu microunde mă făcea să plonjez în trecut. Îmi jupuiam pielițele de la unghii, ca pe vremuri. Numărul scandalos de mare de ocazii în care-mi aduceam aminte de trecut era un chin suficient de mare pentru mine ca să mă revanșez pentru păcatele comise acolo. La sfârșitul fiecărei zile, știam exact cu cât sânge îmi mânjisem mâinile.

Aveam să rămân de-a pururi individul acela care suferise daune ireversibile. Karina era singura persoană pe care o întâlnisem și care mă făcuse să simt că poate mi-am ispășit sentința și nu mai eram pedepsit. Ea era singura care știa câte ceva din ceea ce făcusem sau văzusem, deoarece cunoștea acea realitate îndeaproape și nu s-a uitat vreodată la mine ca și cum aș fi fost genul de bărbat la care n-ar fi trebuit să se uite. Mi-a fermecat auzul și mi-a curățat mintea cu părticele din inima ei și asta mi-a vindecat sufletul. O ascultam cum vorbește și era ceva mult mai prețios decât orice discuție cu vreun terapeut la care am participat vreodată. Karina și munca mea erau singurele lucruri care mă făceau să nu mă mai gândesc deloc la celelalte prostii. Iar de când am rămas fără ea, m-am concentrat numai asupra muncii mele. Adică transformarea acestei cocioabe într-un loc nu doar suportabil, ci și de-a dreptul frumos, și mai am foarte mult de lucru.

Trebuia să termin ambele părți ca să încep să produc bani în loc să plătesc chiria întreagă cu banii primiți de la Armată pentru cazare, dar cheltuisem mare parte din sumele primite după misiune ca să-i plătesc școala surorii mele. Nu rămăsese cine știe ce, însă n-am irosit banii așa cum au făcut cei mai mulți dintre camarazii mei. Am pus deoparte și am muncit de m-am spetit ca să supraviețuiesc după ce am părăsit Armata. N-am recunoscut niciodată față de tovarășii mei și nici față de mine însumi, dar undeva, în mintea mea, știam că nu voi rămâne pentru totdeauna în Armată. Am început să mut piesele cu mult timp în urmă.

Duplexul trebuia să fie gata ca să mă ajute să mă pun pe picioare după lăsarea la vatră. Phillip avea să se întoarcă în scurt timp. Lucrurile ar fi fost atât de diferite dacă el ar fi fost acum aici. Probabil că am fi stat la un pahar de tequila, iar el mi-ar fi spus că e înspăimântat la culme de faptul că în curând urma să devină tată. Eu, unul, nu-mi puteam imagina una ca asta. Voia să se mute în partea cealaltă cu Elodie și cu bebelușul lor după ce venea acasă. Nu că mueam de nerăbdare să am un copilaș urlător drept vecin, dar trebuia să-l sprijin și pe el, și pe Elodie; ca să nu mai spun că lista de așteptare pentru cazare în garnizoană se întindea de-a lungul unui an, uneori și mai mult, și era clar că n-aveau să stea cu toții în casa cât o cutie a Katarinei. Cu cât îl aveam pe Phillips mai aproape ca să-l pot supraveghea, cu atât era mai bine.

Piciorul mă durea cumplit. Așa mă simțisem toată ziua. Durerea fusese destul de tolerabilă cât să-l duc pe Mendoza la spital cu mașina și să mă întorc acasă, dar acum era insuportabilă. M-am sprijinit de blatul din bucătărie și mi-am mutat toată greutatea de pe el. N-aveam însă de gând să mă duc din nou la doctor; mi-ar fi încetinit procesul de ieșire din Armată. M-ar fi pus să mă operez din nou și mi-ar fi distrus întregul plan, și mi-ar fi prescris și mai multe medicamente, iar eu aș fi sfârșit uitându-mă în gol ore întregi, așa cum făceam odinioară.

Dar, să-l ia naiba, uneori mă durea atât de tare că simțeam că leșin.

M-am uitat la pizza din cuptorul de microunde, care se învârtea la nesfârșit. Brânza se transformase într-o crustă fierbinte și topise tot cartonul. Îmi era atât de foame încât eram în stare să mănânc și carton, dacă eram silit. Mâncasem lucruri și mai rele. Pizza asta la microunde era , practic, o porție mai pretențioasă de hrană gata preparată.

Mai avea un minut și 12 secunde. Ca soldat, puteam face o grămadă de lucruri în 72 de secunde. Mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii. Am auzit zgomotul-fantomă al rachetelor bubuind în depărtare. Uneori acele bubuituri mă alinau. Acum era un astfel de moment. Erau niște lucruri în viața de soldat despre care știam că-mi vor lipsi, cum ar fi rutina și adrenalina. Nu eram genul de tip care să facă ciclism montan sau escaladă, dar din când în când îmi lipsea acea zvâcnire teribilă din piept când fugeam pentru a-mi salva viața de focurile de armă.

Cuptorul cu microunde a făcut un bip, iar eu am sărit cât acolo. La naiba, mi-am zis, sunt pe punctul de a o lua razna. M-am aplecat să văd dacă Fisher era tot pe canapea ,dând mesaje numai el știa cui. Am sperat că, de data asta, nu era măritată. Fischer avea nevoie de ceva anume ca să se disciplineze, iar Armata fix la asta era bună. Eu mi-am descoperit autocontrolul când am fost privat de libertate. În Armată. Știam ce trebuie să fac exact când trebuia s-o fac. Exista ordine, exista o sarcină anume. Spre deosebire de lumea de afară, unde un cauciuc spart pe putea costa slujba și majoritatea oamenilor nu aveau asigurare medicală.

Plecarea lui Fischer avea s-o nenorocească pe sora lui, știam bine. Eu nu voi mai fi aici, deci nu va fi nevoită să-mi vadă fața și să-i reamintească de tot ce i-a mers prost în viață. Nu eram de acord cu ea, dar asta nu depindea de mine. Cumva eu devenisem personajul negativ din poveste, dar pentru ea aveam să fiu Rowan Pope din *Scandal* – serialul la care Karina se uită de fiecare dată când mă duc acolo. Faptul că mi-am amintit de livingul ei mi-a arătat cât se poate de clar că trebuia să plec cât mai departe de orașul acesta în secunda în care voi putea sări în Fordul meu Bronco și voi poposi direct în Atlanta. Nu puteam risca să-mi găsesc un motiv pentru a rămâne aici.

Îmi mai dădeam câteva luni. Aveam niște chestii de făcut aici și la cealaltă jumătate a casei, ca să-mi pot recupera o parte din bani. De exemplu, lemnăria neterminată care acoperă blatul și care mi-a zgâriat brațul când încercam să-mi ușurez durerea luându-mi greutatea de pe picior. Blatul avea să fie gata în ambele case săptămâna viitoare. Tipul de la talcioc zisese c-o să primească un transport de cel puțin zece plăci de marmură pentru mine. Mi-era din ce în ce mai greu să muncesc manual de unul singur, în ultima vreme, cu piciorul care mă durea. Corpul meu era de-a dreptul extenuat, dar eu trebuia să merg mai departe. Faptul că-l aveam acolo pe Fischer mă ajuta mult. Aveam mai puțin timp de odihnă decât înainte și nu puteam scăpa de senzația că mă îndreptam în mare viteză spre ceva anume sau că eram urmărit de Armată, de inamici cu arme prinse de piept și urlând în limbi pe care de-abia începusem să le înțeleg, de Karina și de tatăl lui Fischer, de propriile mele probleme. Știam că principala cauză era războiul, ceea ce însemna că această senzație n-avea să dispară niciodată. Așa era PTSD-ul. Urma să facă întotdeauna parte din mine, urma să facă parte din nou toți.

Secretele lui Fischer au silit-o pe Karina să nu mai aibă încredere în mine și să fugă. Oricum avea să fugă de mine, mai devreme sau mai târziu. Fratele ei m-a avertizat în privința asta. Că pur și simplu nu-și îngăduia să se apropie de nimeni. Nu intenționa să aibă vreodată încredere în mine sau în oricine altcineva. Credeam că va mai trece o vreme până când ne vom întâlni din întâmplare și chiar nu-mi mai doream s-o văd vreodată, dar, așa cum învățasem deja, lucrurile din afar Armatei nu mergeau niciodată așa cum voiam eu să meargă.

Ultimul loc în care mă așteptam să dau de ea era la spital. Când am văzut-o acolo, la început m-am panicat, mi-am făcut griji că a pățit ceva, că e rănită. Apoi, când mi-am dat seama că e OK, a trebuit să mă îndepărtez. Nu voiam să-mi citească îngrijorarea din priviri și nici să-mi audă frica din glas. Mi-am alungat emoțiile după ce mi-am permis să simt, pentru o clipă, ușurare, apoi orice altceva s-a stins. Din fericire, Elodie se simțea bine, iar Austin a avut baftă că n-a dat-o în bară și de data asta. Karina chiar nu trebuia să-și facă griji în privința greșelilor sau alegerilor de viață ale fratelui ei când de-abia era în stare să-și țină sub control propria existență.

Stătea acolo, în hol, uitându-se la mine, iar eu simțeam că ochii ei verzi mă ard. Voia atât de mult s-o privesc încât simțeam fizic acest lucru, dar n-am putut s-o fac, cu excepția momentelor când se uita în altă parte. Apoi am văzut sfidarea din ochii ei, aștepta să-i adresez eu primele cuvinte, să-mi cer scuze sau să încerc să mă explic în vreun fel. Așa ceva n-avea sa se întâmple, dar ea mă punea la încercare. Asta își dorea. Simțeam asta.

Gândul la ea mă făcea să simt un val. De adrenalină pe care puține lucruri mi-l mai puteau provoca. Am reacționat fizic și mental la prezența ei într-un fel pe care nu-l puteam descrie și de care nici nu puteam scăpa. Cu siguranță nu era ceva sănătos și sunt convins că unul dintre psihologii mei vor analiza asta și o vor dezaproba, dar senzația de drog pe care mi-o dădea ea era copleșitoare. Numai ea și frica pentru propria-mi viață mă puteau face să simt asta. În ultima vreme, nu prea mai simțeam nimic altceva.

De ce am intrat eu în încurcătura asta din capul locului? Femeile ar trebui să fie ultimul lucru la care să mă gândesc. Nu trebuia să intru în vreo relație și nici să promit ceva cuiva. Singurul lucru care ar fi trebuit să mă preocupe era cum să ies din gura asta de iad. Și cât mai repede. Fără să mă atașez. Poate că, dacă mi-aș fi repetat asta mai des, s-ar fi împlinit.

Mintea și trupul meu resimțeau epuizarea de peste zi, dar trebuia să mai stau treaz încă o oră, cel puțin. Simțeam că pot face asta; era o chestie de soldat, sa fiu în armonie cu corpul meu și să știu când poate fi testat și când nu. De la presiunea violentă din rotulă până la pulsul care-mi zvâcnea în tâmple, monitorizam totul. M-am gândit la durere pe o scară de la 1 la 10, așa cum zecile de medici și specialiști spuneau de fiecare dată. Acum eram la un 6 apăsător, 10 fiind suferința de neîndurat.

În seara asta durerea era constantă, dar un genunchi lovit și un episod tipic de-al lui Mendoza erau nimic în comparație cu unele dintre scenele pe care le trăisem în afara țării. Zgomotul rachetelor ce șuierau prin aer și apoi explodau în tabăra noastră era la fel de viu pentru mine ca atunci când se întâmplase în realitate. Imaginea schijelor de metal ce cădeau ca niște fulgere și durerea cumplită pe care am simțit-o când o bucată din ele m-a lovit în picior și mi-a zdrobit oasele sunt încă acolo – și totuși, asta nu e nimic în

comparație focul care mi-a mistuit carnea în timp ce așteptam să vină cineva și să mă scoată din tabăra noastră în flăcări. Apoi incendiul din Humvee...

— Mai trăiești? a strigat Austin. Frate, ești acolo de zece minute. Ce tot faci?

Am revenit la realitate în apartamentul meu, cât puteam de departe de incendii și de moarte. Cel puțin fizic. Mintea mea rămânea aprinsă precum o vâlvătaie, ca de fiecare dată.

— Nu se numește împrumut când nu-l mai poți înapoia! Am strigat și eu, cu ochii închiși, ca să-mi liniștesc respirația.

Mi-am rotit capul și am simțit acea durere bine-cunoscută. Mâinile iscusite ale Karinei masându-mi mușchii dureroși ar fi fost acum ceva nemaipomenit. Karina, Karina, Karina, fata asta își găsește mereu o modalitate de a-mi reveni în minte.

— Hei, îți dau totul înapoi după ce termin cu pregătirea de bază.

Vorbea acum mai calm, iar când am deschis ochii, m-am trezit cu el în bucătărie. Austin și cu mine ne ciondăneam ca niște camarazi de arme; nu urma să aibă nicio problemă cu glumele nesfârșite pe care soldații le făceau mereu între ei. Era parte din stilul lor de viață. Tipii care nu știau de glumă aveau o viață foarte grea, indiferent cât de tâmpite erau poantele, multe dintre ele cu adevărat jignitoare; ar fi fost considerate extrem de neadecvate la oricare alt loc de muncă.

— Banii ăștia se vor duce repede dacă-i cheltui înainte de a-i câștiga. Uită-te în jurul tău, la toți indivizii care sparg banii pe petreceri și pe cel mai nou model de tenișii și pe chestii aiurea de la Best Buy de fiecare dată când le intră cecul. Fii mai deștept decât ei. Măcar dă un avans pentru mașină dacă *simți nevoia* să-ți cheltui banii imediat.

— Uită-te la tine, domnul Responsabil, a râs el de mine. Nu e greu să economisesc bani. O să fiu plătit o dată la două săptămâni. O să pun câte puțin la loc de fiecare dată.

Am izbucnit în râs. Desigur că așa credea. Auzisem mulți băieți, ba chiar bărbați, care spuneau același lucru înainte să dea piept cu realitatea. Mai vedem noi peste un an câți bani reușea să pună deoparte și cât avea să datoreze magazinelor cu mobilă de închiriat. Dacă mă înșelam, așr fi fost fericit să-mi iau cuvintele înapoi.

— Toată lumea trăiește cu impresia asta. Poate fi al naibii de greu când ți se sparg cauciucurile sau când factura la lumină e prea mare.

Am râs din nou.

— Ah, tu nu ai *nici* una, *nici* cealaltă!

— Ce amuzant ești.

A deschis congelatorul, și-a scos o caserolă cu mâncare semipreparată și s-a holbat la cuptorul cu microunde, care mai avea două minute din programul stabilit de mine.

Apoi a deschis frigiderul și și-a luat o bere. Încă nu avea vârsta la care să i se permită să consume alcool, dar nici eu nu eram cu mult mai mare și fusesem deja de două ori la război.

A ridicat sticla spre mine.

— Vrei și tu una?

A durat câteva secunde până când m-am decis.

— Ce naiba. De ce nu?

Poate m-ar fi ajutat să mă relaxez și să-mi amorțesc puțin trupul. Aveam de fapt nevoie de ceva mai puternic, dar un pic de eliberare ar fi fost oricum bine-venită. Uram gradul de imprevizibilitate al durerii, felul în care venea și pleca așa cum voia. Aceste explozii de instabilitate erau, pentru mine, jumătate din întreaga bătălie. Cealaltă jumătate aștepta de suficient de mult timp să se vindece, lucru care pentru mine nu era posibil.

— Te simți bine? a întrebat Austin, rupând tăcerea din cameră. Am auzit că s-a terminat programul cuptorului cu microunde și tu nu l-ai deschis, a observat el, îndreptându-se spre cuptorul care se vedea dintre dulapuri.

— Mda, am zis.

Mi-am dres glasul și mi-am așezat sticla goală pe blat. N-aveam de gând să-i spun că trecusem printr-o fază de dor și ură față de sora lui. Mi-a venit repede altceva în minte.

— Gândește-te puțin la Mendoza și la Gloria. Nu vreau să-i povestesc comandantului de pluton nimic din ce se întâmplă, dar nu prea mai am de ales.

Nu încercasem niciodată să fiu în atenția comandantului de pluton, dar starea lui Mendoza nu se îmbunătățea, iar azi tocmai îmi dădusem seama cât de mult se poate înrăutăți. PTSD-ul lui nu mai putea fi ținut sub control, nici măcar eu nu mai puteam. Mă străduisem în fiecare zi să-l ajut, cât putusem de mult, dar ziua de azi îmi dovedise că, oricât de mult timp mi-aş fi petrecut cu el, trauma cu care se lupta nu se vindeca. O lua razna din ce în ce mai des.

— Măcar n-a fost nimeni rănit, a zis Fisher, cu o expresie îngrijorată.

Avea ochii de aceeași culoare ca sora lui. Sora aia a lui care mă scotea din minți. Dar Mendoza era prioritatea mea.

Mendoza a fost rănit. Suferă.

— Mda, am șoptit.

Mi-aș fi dorit să pot vorbi despre asta cu Fisher, așa cum voiam să vorbesc cu sora lui. În schimb, m-am mulțumit să dau din

cap. Nu era pregătit să afle aspectele cele mai întunecate legate de promisiunea de a-ți servi țara și am sperat că va termina cu înrolarea fără să afle ce însemna exact contractul pe care îl semnase. Toate astea erau prea mult pentru el și în mod clar nu-i ridicau deloc moralul, ca proaspăt recrut. Trebuia deja să se zbată ca să supraviețuiască și nu-mi doream să-l vadă pe Mendoza drept exemplu.

Sora lui ar fi priceput asta. Ar fi simțit compasiune și durere pentru camaradul meu rătăcit și pentru familia lui. Nu i-am povestit prea mult când m-a întrebat despre el, iar asta mă face un mare ipocrit. Dar dacă aș reîntâlni-o, i-aș spune tot ceea ce vrea să afle. Acum, mi-ar folosi înțelepciunea ei. Și uite cum reușeam să mă contrazic de fiecare dată când mă gândeam la ea.

Mi-am schimbat greutatea de pe un braț pe altul ca să nu amorțesc din nou și m-am sprijinit de blat. Speram sa ajung în camera mea fără ca Fischer să-și dea seama că ceva era în neregulă cu mine. Deja devenisem maestru la a-mi ascunde durerea. Mi-am privit brațele și, mai jos, picioarele. Știam că Fischer nu va face mare tam-tam pe seama rănilor mele, dar nu voiam compasiunea sau opiniile nimănui și mai ales nu voiam ca el să-i spună surorii lui sau să pomenească despre asta în fața tatălui său înainte să ies definitiv din Armată. Trebuia să scap de aceste ultime câteva programări și întâlniri, niciuna de natură medicală, ca să plec în trombă de-aici și să merg la spitalul veteranilor când urma să fiu lăsat la vatră.

— Ești bine? m-a întrebat Austin.

Mi-am coborât privirea înspre picioare și am ridicat-o la loc râzând.

— Mda. Sunt bine.

— Mie nu mi se pare, a replicat el.

Mi-am întins piciorul rănit. Treaba medicilor militari era să-mi repare corpul defect suficient cât Armata să mă poată trimite din nou într-un război care ar fi trebuit să se termine în urmă cu mulți ani. Nu era sarcina lor să se asigure că mă vindec așa cum trebuie, ci că mă vindec repede. Aveau nevoie să grăbească procesul ca să economisească bani, timp și birocrație. Departamentul de Stat pentru Veterani era mai bun și m-ar fi tratat ca pe o ființă omenească. Mă documentasem și voiam să scap de partea asta, să-mi păstrez avantajele și la plecare să nu rămân cu un gust amar după toate nenorocirile prin care trecusem de dragul „libertății".

— Ce se va întâmpla cu Mendoza dacă se află că a ajuns la spital? a întrebat Fischer, luându-se după mine și bând din sticlă .

— Ah, de aflat vor afla. Nu știu sigur ce vor face în privința asta. Depinde de toanele lor.

— Sunt capricioși? a întrebat Fischer, de parcă n-ar fi fost odraslă de militar.

Am dat din cap.

— Nici n-ai idee.

— Bleah, a făcut el, trecându-și mâna peste bărbie. Deci, te-ai hotărât unde pleci când termini cu asta? Pleci de-aici pe bune? m-a întrebat, privind în jur.

Bucătăria era plină de materiale pentru lucrările pe care trebuia să le fac la duplex. Cutii cu parchet, găleți de vopsea. Era un haos total.

Am încuviințat.

Nu mai am nimic aici. Trebuie s-o șterg dracului din locul ăsta. Și cât mai repede. Imediat după ce semnez actele de lăsare la vatră, am plecat. Nu știu unde mă voi duce, deocamdată. Poate Atlanta?

— Dacă o să mă trimită într-un loc mișto, poate vii cu mine. Eu sper să fie Hawaii.

A spus asta râzând, dar m-am întrebat dacă în spatele vorbelor sale era o dorință adevărată. În curând va fi alături de niște străini care-i vor deveni ca niște frați mai repede decât își poate închipui. Nu luptasem împreună și simțeam față de el o legătură frățească, dar știam că nu are sens să mă apropii prea tare de el, pentru că urma să plece în curând și trebuia să păstrez distanța față de sora lui. Față de tot ce avusese vreo legătură cu ea vreodată. Mi-aș face în continuare griji pentru el să nu intre din nou în bucluc și l-aș suna des să văd cum îi merge, dar în scurt timp nu mă voi mai simți la fel de responsabil pentru el așa cum o făceam acum. Va deveni problema altcuiva. Să sperăm că nu a surorii lui.

Am dat scurt din cap.

— Vom vedea. Merg numai dacă e u loc cu soare, proprietăți ieftine și mai puțină ploaie din asta nenorocită.

Hawaii părea destul de departe de realitatea pe care o visasem cu el.

— Frate, dacă mă trimit la Knox sau Hood, o să fiu *extrem de supărat*.

Nu-l puteam condamna și cu siguranță nu l-aș fi vizitat în Kentucky sau Tezas.

— Și eu aș fi, în locul tău. Poate că totuși vei rămâne aici.

Fischer a râs scurt, ciocnindu-și sticla de bere de sticla mea goală.

— Soră-mii i-ar plăcea chestia asta la nebunie.

Auzind ce spune, am deschis frigiderul și mi-am mai scos o bere.

— Scuze. Mă tot chinui să nu mai vorbesc despre ea.

Austin și-a mai luat și el o bere.

— Ce mai face?

Nu era cel mai comod schimb de replici din viața mea, dar era cea mai apropiată sursă de Karina, iar curiozitatea mă învinsese.

Austin s-a uitat la mine preț de o clipă. Avea mutra unui băiat alb de colegiu care va scăpa întotdeauna, indiferent de tâmpeniile făcute; genul de individ pe care în mod normal n-aș fi putut să-l sufăr, dar nu era deloc atât de previzibil pe cât părea și-mi plăcea de el mai mult decât de majoritatea celorlalți oameni. Avea suflet bun și o relaxare care-mi pica bine.

— Tocmai am văzut-o ieri pentru prima oară de când a aflat. E furioasă ca naiba și ne urăște acum pe amândoi.

A ridicat din umeri.

— Dar mă așteptam la asta. În cele din urmă, se va bucura și ea pentru mine. Acum nu prea are ce să facă.

Și-a lins buzele și și-a băut berea. Cuptorul cu microunde ne-a anunțat că se terminase programul, iar eu am scos pizza, arzându-mi vârful degetelor.

— Ține ranchiuna destul de mult timp, nu-i așa? l-am întrebat.

Știam deja răspunsul, dar voiam să aprofundeze subiectul ca să priceapă odată și creierul meu cel enervant. A dat din cap.

— La naiba, da, așa face. Ține minte totul, deci chiar și atunci când crezi că ai scăpat, va aduce vorba despre toate prostiile de peste ani și ani. De exemplu, m-ai pocnit o dată când aveam 12 ani.

El râdea, dar mie nu mi s-a părut deloc amuzant.

Karina avea să mă urască mereu pentru că o mințisem. Presupun că știam asta, dar nu-mi intrase bine de tot în cap. Întotdeauna avea să creadă despre mine că sunt un mincinos. Am mințit de mai multe ori și ea nu va trece niciodată peste asta. Chiar și înainte să o fac nu prea avea încredere în mine, așa că era complicat să-i reintru din nou în grații. La naiba. Mă obișnuisem oricum cu ideea, mă gândeam la ea doar pentru că fratele ei geamăn era la mine în bucătărie.

— Martin...

— O spun din dragoste pentru tine, frate, dar soră-mea n-o să te ierte. Nu știu cât de serioasă era relația voastră și nici nu vreau să aflu.

Părea mai bătrân decât era în realitate. Becul din bucătărie a pâlpâit ca un semn rău-prevestitor când a continuat să vorbească, fluturând din mâini în timp ce eu eram foarte atent la replicile lui. Sinceritatea sa m-a luat total prin surprindere.

— Dar părinții noștri i-au făcut mințile praf. Și mie, evident.

A zâmbit.

— Totuși am procesat lucrurile atât de diferit, iar ea… ea pur și simplu se închide în sine și n-aș vrea să mă uit la tine și să

văd cum, într-un final, o să eșuezi. Mi-aș fi dorit, de dragul ei, ca lucrurile să stea altfel, dar nu știu cum va putea avea vreodată o relație normală cu cineva. Îmi fac griji pentru ea, totuși nu-ți bate capul prea mult cu asta.

Un val de căldură mi-a invadat pieptul.

— E puțin exagerat, nu crezi? Are doar 20 de ani și tu ți-o tragi cu femei măritate. N-aș da sfaturi nimănui dacă aș fi în locul tău.

Felul în care m-a privit m-a făcut să-mi doresc să-l înșfac de tricou și să-l izbesc de perete. M-am abținut, dar când mi-am luat sticla, degetele îmi tremurau.

— Țțț, țțț. Nu vorbi prostii despre femeile cu care mi-o trag eu – iar eu am voie să spun ce vreau despre sora *mea*. Nici măcar n-o cunoști în sensul acela. Calmează-te dracului.

Obrajii i s-au înroșit și a început să vorbească din ce în ce mai tare.

— Și tu o cunoști? am mârâit eu.

Spiritele se încingeau din cauza cuiva care nici măcar nu era acolo ca să se poată apăra. Cineva care ne-ar fi spurcat acum la greu dacă ne-ar fi auzit.

— Nu prea. Asta încerc de fapt să-ți spun. Nici tu n-o vei cunoaște niciodată așa cum trebuie ți o să înnebunești încercând s-o înțelegi sau s-o convingi să te ierte. Am grijă de voi, de voi amândoi, dar te rog, ignoră-mi sfatul și o să vezi ce-o să se întâmple. Îl pedepsesc pe tata din ziua în care mama ne-a părăsit. Nu vrea să cedeze.

M-am strâmbat. Mă enerva că-și imagina că-mi poate vorbi în halul acesta, dar o cunoștea pe Karina mult mai bine ca mine, deși o parte din mine credea exact contrariul, și anume că poate el era acela care nu o cunoștea deloc.

— De parcă taică-tău nu merită să fie pedepsit.

Mi-a aruncat o privire.

— Ce știi tu și eu nu știu? m-a întrebat?

Ne-am uitat lung unul la celălalt. N-aveam de gând să intru în discuția aia cu el. Nu puteam. Chiar dacă sora lui n-ar mai fi vorbit cu mine niciodată, îmi spusese niște lucruri pe care n-aveam să le spun niciodată altcuiva, nici măcar lui Fischer.

— Ce mama naibii. Nu vreau să vorbesc despre rahaturile astea.

Mi-am trecut mâna peste capul ras.

— În orice caz, cred că o să plec la Atlanta mai curând decât mi-am propus. Aș putea să-i dau zor cu renovarea casei pe care tocmai am cumpărat-o aici, sperând că voi face suficient profit ca să mă extind în orașul meu natal, unde proprietățile imobiliare sunt mult mai ieftine decât în ditamai orașul, cum e Atlanta. Cu cât îm plătesc mai repede împrumutul la Veterani, cu atât mai repede voi primi alt împrumut.

La început, profitul nu avea să fie substanțial, dar trebuia să încep de undeva și aproape orice soldat poate primi un împrumut pentru casă din partea Departamentului de Stat pentru Veterani. Așa cum trebuie să fie. Faptul că ți-ai slujit patria ar trebui cel puțin să-ți asigure privilegiul de a avea propria casă.

— Hei, măcar tu ai de unde alege și un acoperiș deasupra capului. Eu nici măcar nu am un oraș natal. Sunt șomer și vagabond, a zis el simplu, fără se se plângă.

Fisher era o contradicție enormă: cel mai încrezător și cel mai neîncrezător tip pe care-l cunoscusem vreodată.

— N-ai auzit că n-ar trebui să te compari cu alții? am râs eu.

— Ba da, cred că am citit asta pe un tricou undeva.

— Hei, tu măcar ai un tată.

A râs și el.

— Corect. Dar nu am mamă.

— Ei, la naiba.

Amândoi zâmbeam, clătinând din cap și glumind despre cruda realitate. Era bine să știm că toți aveau problemele lor, care-și puseseră amprenta asupra fiecăruia și cu care trebuiau să se confrunte. Supapa noastră era să facem mișto de chestiile astea pe care nu le puteam controla. Trebuia să avem și noi așa ceva.

— O ai pe sora ta, am spus.

Amândoi am devenit mai serioși. M-am simțit înfierbântat doar când am pomenit-o. A doua sticlă de bere a lui Austin era aproape goală.

— Nu prea vorbește cu mine. Când am ajuns acolo, a încercat să mă dea afară. La final, mi-a dat voie să rămân și să fac un duș și, așa cum ți-am spus, ține ranchiuna ceva de speriat.

L-am privit, dar m-a luat gura pe dinainte.

— Față de cine? Față de mama voastră care a abandonat-o sau față de tatăl vostru, care nu pare să dea doi bani pe ea?

— Față de amândoi. Dar nu numai față de ei. Față de mine, chiar față de tine! a spus Austin. Tu vei fi. Acum ținta. Eu te-am rugat să nu-i spui, iar ea probabil nu te va ierta niciodată. Cu mine va trebui să vorbească provenim din același pântec. Dar serios, nu voi fi surprins dacă se va purta ca și cum tu n-ai fi existat niciodată. Așa cum am spus, sora mea nu e ca alte fete cărora doar le zâmbești și ele uită ca prin minune tâmpeniile pe care le-ai făcut.

Karina și cu mine păream să avem aceleași mecanisme defensive.

— Credeam că am căzut de acord să nu mai vorbim de sora ta.

Mi-am masat tâmplele cu mâna liberă. Sticla mea de bere era pe jumătate plină, stand jalnică pe blatul de bucătărie.

— Tu ai adus-o în discuție. Dar da, pentru numele lui Dumnezeu, hai să ne oprim. Hai să vorbim mai degrabă despre ce naiba putem face în Atlanta aia care-ți place ție atât de mult. N-am mai fost acolo de ani întregi.

A făcut o față ca atunci când îți vine o idee strălucită.

— Ar trebui să mergem acolo la sfârșitul lunii, când împlinesc 20 de ani. Sau altundeva. Toată lumea plănuiește o excursie cu cortul, din câte se pare. Am primit un mesaj despre asta.

— Păi, pentru început, în oraș și-n jurul lui se fac o mulțime de filmări datorită taxelor reduse, așa că vroiam să pătrund acolo înainte ca piața imobiliară s-o ia razna. În al doilea rând, e mereu ceva de făcut. Nu e un loc amorțit, ca ăsta.

Am fluturat sticla de bere prin aer.

— Și mâncarea. Nimic de-aici nu se compară cu ce e acolo. În plus, eu nu merg în excursia aia nenorocită cu cortul.

Luasem deja această hotărâre când băieții din pluton începuseră să discute despre ea.

— Haide, măi, a zis Austin, dându-și ochii peste cap.

Nu fusesem în prea multe locuri, deci nu puteam spune că aveam opinii culinare prea elevate. Încercam lucruri neobișnuite când aveam ocazia, dar călătorisem unde mă trimisese Armata și când Armata te expediază undeva, pe-acolo nu găsești rahaturi pentru turiști. Fusesem o dată în Germania, dar nu ieșisem din aeroport. Acolo am mâncat un covrig. Și o pungă de M&M's.

— Mă pierduseși până când ai pomenit de mâncare.
Austin a zâmbit, făcând un semn spre cuptorul cu icrounde.
— Cum de știi atât de multe despre piețele imobiliare?
Am râs, ridicându-mi brațul de pe blat.
— Închipuie-ți ce ai putea face cu tot acest timp pe care-l irosești culcându-te cu fete cum e Katie și jucând jocuri video.
S-a strâmbat, a ridicat berea în cinstea mea și a dat-o peste cap.
— După pregătirea de bază, cred c-o să semăn mai mult cu tine. Matur și așa mai departe.
A înșfăcat altă bere din frigider și a deschis-o cu catarama curelei.
— Dar deocamdată plănuiesc să-mi savurez ultima fărâmă de libertate, cât mai am ocazia.
Am dat din cap, întrebându-mă dacă știe cât de puțină libertate va mai avea.
Am ciocnit și am luat amândoi câte o înghițitură de bere. Băutura era atât de rece încât mă dureau dinții. Încă încercam să mă obișnuiesc cu ideea că am din nou la dispoziție gheață și un congelator.
Când cuptorul cu microunde a scos un bip, am îndepărtat folia subțire de plastic de pe mâncare și am amestecat conținutul cu o furculiță. Sosul mirosea ca acasă la mama într-o zi de duminică, pe când eram copii, când toți verii și mătușile mele veneau la noi și ne petreceam toată ziua alergându-ne prin curte. Am luat o îmbucătură și am închis ochii. Ori muream de foame, ori era exact ce trebuia.
— Te-ai gândit deja la ultima ta cină? l-am întrebat pe Austin.
Și-a ridicat privirea din telefon.
— Asta e o chestie pe care trebuie s-o fac? a zis el. Nu e închisoare.
N-am spus nimic.
— Dar nu. Nu încă. Probabil o pizza criminală. Și bere. Multă bere.
Finalul frazei s-a auzit împleticit. Austin părea agitat.
— Te simți bine? l-am întrebat, făcând un gest scurt cu capul spre sticla din mâna lui.
A dat din cap, pentru că era convins că așa era. M-am uitat la el și mi-a luat o clipă să-mi așez gândurile în ordine și să-mi dau seama cât se amețise. Oricum nu mai conta, el nu avea nimic de făcut mâine.
— Nu sunt atât de beat. *Vreau* însă să fiu. Sper ca soră-mea să nu mai fie atât de supărată pe mine.
Apoi a coborât glasul. Ca și cum i-ar fi părut rău că spusese asta.

— Scuze. Nu voiam să aduc din nou vorba despre ea.

Mi-am șters buzele cu mâneca.

— E-n regulă. Asta e situația.

Am alungat gândul de la Karina. Sau cel puțin am încercat.

— Însă ai mințit-o, am adăugat.

— *Noi*, a zis el, ducând berea la gură.

— Noi. Știu, dar tu ești fratele ei și i-ai promis că nu te înrolezi. Eu nu. Eu doar i-am ascuns adevărul pentru că tu ești cel care trebuia să-i spui.

Începeam să mă enervez din nou pe Austin. Cât timp a așteptat, ca un laș, să-i spună surorii sale ce planuri își făcuse, eu a trebuit s-o mint. S-o sărut și s-o mint. Să încerc să-i câștig încrederea și s-o mint.

— Știu, dar ea nu înțelege. Tot mai crezi că n-am făcut ceea ce trebuia să fac? pe bune?

Am dat din cap, gândindu-mă la flacoanele goale de pastile pe care i le găsisem în buzunar cât timp fusese inconștient și atât de beat încât nu l-a trezit nici măcar faptul că l-am târât din curte în casă. N-am aflat niciodată cine-l adusese. A-i ascunde adevărul surorii sale înseamnă tot că am mințit-o. Părea că fac asta destul de des, fără prea mare efort.

— *Tu* crezi că ai făcut ceea ce trebuia? Asta e întrebarea reală aici, Fischer.

Am ridicat din sprâncene, punându-i afirmația la îndoială.

— Nu știu, deocamdată. Mă rog, nu minciuna. Aia e o chestie absurdă, care a înrăutățit lucrurile.

— Da. Așa aș zice și eu.

I-a dat un motiv să fugă de mine. Karina se pricepea foarte bine la fugit. Era un obicei de-al ei care-i aducea consolare.

— Dacă aș fi în locul tău, a început Austin tărăgănat, n-aș forța-o să mă ierte. Urăște chestia asta. Întreabă pe oricine o cunoaște.

Faza era că nu credeam că vreun om care o întâlnise vreodată o *cunoștea* cu adevărat. Eu m-am apropiat, dar ea s-a îndepărtat la fiecare pas de-al meu.

— Nu fac așa ceva. Am o grămadă de alte chestii pentru care să mă îngrijorez, am zis, iar el s-a strâmbat la mine.

Discuțiile noastre despre Karina erau de obicei orientate într-o singură direcție și le foloseam ca să mai aflu câte ceva despre ea. Cred că atracția misterului era lucrul care mă obseda în continuare. Chiar dacă acum nu era decât o fantomă în viața mea, nu puteam să scap de ea.

— Nu cred oricum că voi doi ați fi scos-o la capăt. Poate fi dificilă uneori și are nevoie de un tip care să echilibreze lucrul ăsta. Și e timidă oricum cu băieții. Asta pentru că nu a ieșit decât cu boul acela de Brian, care era un mare cretin.

Îmi era greu să țin pasul în conversațiile cu Karina, din punct de vedere intelectual și emoțional. Nu spunea niciodată ce mă așteptam să spună și mă ținea întotdeauna cu sufletul la gură. Cu jocuri ale minții, cu toate explicațiile atotștiutoare pentru tot ce există sub soare. Avea dreptate și greșea în același timp, era incendiu de pădure și aisberg. Avea planul de evadare bine pus la punct cu mult înainte de a mă întâlni pe mine. Era într-adevăr dificilă, dar oare Austin își dădea seama cât de ironic era faptul că tocmai el o numea așa? Și era departe de a fi timidă. Discretă, asta da, dar în nici un caz *timidă*. Austin n-o văzuse niciodată așa cum o văzusem eu și nici n-o cunoscuse așa ca mine. Normal că nu.

Nu e adevărat că e timidă, ci că se închide în sine, pentru că nu are încredere în nimeni. Nu i-aș spune niciodată asta lui Austin, n-aș expune nicio latură a ei în fața lui – e treaba ei dacă vrea să împărtășească lucrurile astea sau să le păstreze pentru ea –, așa că trebuia să fiu foarte atent la ce-i spuneam lui Austin.

— Sunt un milion de motive pentru care ea și cu mine nu vom fi împreună niciodată, așa că nu te mai gândi la asta și nu-mi mai pune întrebări ciudate despre sora ta.

M-am îndreptat de spate și mi-am lăsat o parte din greutate la loc pe picior.

— O să încetez, a zis el cu gura plină de tocană ieftină de vită. Dar și tu ar trebui să încetezi să te mai gândești la ea, pentru că asta e a treia oară când spunem că o să schimbăm subiectul. Ar trebui să te mai gândești la excursia aceea cu cortul, a continuat Fischer.

Am clătinat din cap.

— Mi-au ajuns excursiile astea cu cortul cu toți ăia în Afghanistan. Dacă adaugi alcool și gagici, nu poți decât să înrăutățești lucrurile.

El a zâmbit.

— Alcoolul și gagicile nu înrăutățesc niciodată lucrurile.

Capitolul treisprezece

Karina

Ziua mea liberă a început fără nimic spectaculos. Am primit salariul – consistent după câte ture suplimentare făcusem. Mi-am făcut cafea şi am mers la salonul de manichiură de pe stradă, întorcându-mă cu unghiile de la mâini şi de la picioare pictate în culoarea lavandei. Iniţial aveam chef să le fac negre, dar m-am răzgândit până la urmă. Unghiile nu trebuiau să se asorteze cu dispoziţia mea.

Când îmi trecusem numele pe lista de aşteptare , unghiile mele erau aproape penibile. Dar când am ales culoarea lavandei dintr-un catalog uriaş plin cu unghii date cu ojă, am ştiut că lucrurile se vor îmbunătăţi. În plus, norocul meu a fost că manichiurista mi-a sugerat să adaug un strat de gel pentru întărirea unghiilor, aşa că am ascultat-o. Gelul le făcea mai lungi şi le dădea un aspect frumos. Ştia sa-şi vândă marfa atât de bine încât am plătit ceva în plus pentru zece minute de masaj la mâini. Avea degete fermecate, iar muşchii mei erau amorţiţi. Ca maseuză, îmi puteam da seama că ştie ce face.

În drum spre casă, am trecut pe lângă coafor şi am zărit o femeie pe care n-o mai văzusem niciodată şi care stătea în cadrul uşii, cu o ţigară aprinsă în mână. A arătat spre micul semn de la intrare și mi-a spus că au o reducere specială la șuvițe și la pensat.

— Pentru cinci dolari în plus, îți și vopsesc sprâncenele, mi-a zis ea pe o voce răgușită, holbându-se la sprâncenele mele neîngrijite.

Fruntea îi era extrem de asudată. Soarele avea să fie necruțător astăzi. Era abia 11 dimineața și trotuarul deja ardea. O simțeam sub tălpi.

i-am refuzat politicos oferta, fără să vorbesc cu ea și fără să fac prea mult contact vizual. Femeia și-a aruncat țigara pe jos, apoi a intrat în salon, lăsând ușa grea de metal să se trântească în urma ei. Am privit îndelung ușa, după care am cules mucul de țigară de pe jos, l-am stind de trotuar, am suflat în el și l-am aruncat în cel mai apropiat coș de gunoi.

Nu m-am putut abține și m-am oprit să mă admir in oglinda unei dubițe parcate pe alee. Mi-am atins părul, aplatizându-l ca să-mi dau seama exact cat de mult îmi crescuseră rădăcinile. Erau deschise la culoare și îmi invadau șuvițele întunecate așa cum Statele Unite invadau țările mici de dragul petrolului. Era tragic.

Poate că ar fi trebuit să mă vopsesc? Mă simțisem ca naiba în ultima vreme și faptul că îmi făcusem manichiura îmi dăduse un impuls pozitiv. Poate că era adevărată povestea din romanele mele de dragoste în care eroina are un moment gen Cenușăreasa, își schimbă înfățișarea și – pac! – îl uită pe băiat și-și trăiește viața la

maximum cu grupul ei de prietene fericite, senzaționale și necombinate – și apoi un alt tip intră în scenă și salvează situația!

Aici vă puteți da ochii peste cap.

Nu credeam nicio clipă în tâmpeniile astea, eram de părere că îţi trebuia ceva mai mult de o schimbare de aspect ca să poţi merge mai departe; totuşi, am cumpărat vopsea de păr. Două tuburi: unul blond-închis şi unul o nuanţă mai închisă ca să le amestec şi să corectez aspectul tern al părului, care contribuia la tonul cenuşiu al tenului meu. Pielea mea îşi pierduse şi stropul de culoare pe care-l avusese odinioară, probabil pentru că nu ieşisem prea mult din casă; mă dusesem doar la serviciu și înapoi. Vitamina D putea să mai aştepte, dar vopsirea părului fusese întotdeauna butonul meu de repornire de când am avut voie s-o fac pentru prima oară, atunci când am împlinit 13 ani.

Am trecut prin tot felul de faze cu păr rozaliu, aproape mi-am ars părul încercând să mi-l fac argintiu și m-am transformat din brunetă în blondă când am simțit nevoia să evadez și să mă reîmprospătez. Pentru că la salon totul e foarte scump. Iar eu trebuia să bag toți banii în casă, mi-am cumpărat o pensulă și un castron de amestecat vopseaua, ca să mă simt mai profesionistă, am cheltuit doar 30 de dolari și am sperat că fac o treabă cât mai bună.

O oră mai târziu, mă uitam în oglindă la părul meu, proaspăt vopsit mai deschis și la unghiile mele de culoarea lavandei. M-am privit și m-am simțit o persoană nouă. Pe tub scria că părul meu va avea culoarea „castaniu auriu”; nu știam ce însemna asta cu exactitate, dar mi-a plăcut. Nuanța deschisă a părului îmi făcea tenul să pară mai roz, ceea ce mă făcea și pe mine să par mai însuflețită. Așa cum am trecut prin diverse faze cu schimbarea culorii părului, la fel uneori m-am simțit cea mai șmecheră fată din încăpere, iar alteori simțeam că toată lumea de-acolo mă urăște în secret și mă vorbește pe la spate. Ah, ce distractiv e să exagerezi cu gânditul.

Noua mea culoare mi-a făcut să-mi reamintesc de părul meu de când aveam 16 ani, lucru caraghios, pentru că purtam un tricou vechi, din liceu, pe post de pijama. Am descoperit o gaură în mânecă; pantalonii mei scurși erau de aceeași culoare cenușie. Aveau textura unui prosop moașe, erau pantalonii mei scurți preferați și în ultimii ani erau legați de amintiri plăcute.

În jurul meu, totul se schimba într-un ritm constant, acum mai mult ca niciodată, iar eu încercam să rămân cu picioarele pe pământ. Austin pleca în scurt timp; chiar dacă avea să-și desfășoare pregătirea de bază la Ft. Benning, nu-l voi mai vedea decât la Ziua Familiei și la absolvire. Phillip va veni acasă la un moment dat, iar eu voi locui
singură din nou.

Trebuia să-mi revin și să mă concentrez asupra vieții și a carierei mele.

De fapt, deocamdată nu aveam o carieră – aveam pregătirea necesară, dar trebuia să mai acumulez experiență și nu aveam nici

un plan concret, în afară de a lucra cu Mali pe vecie.

Pe cine încercam să păcălesc? Habar n-aveam ce o să fac în weekendul acesta, darămite pentru tot restul vieții mele.

Trebuia să mai uit de griji. În ultima perioadă petrecusem prea mult timp făcându-mi nenumărate gânduri.

Am stins lumina de la baie, m-am dus în living și m-am trântit pe canapea. Mă simțeam mulțumită, după ce-mi vopsisem părul și-mi făcusem manichiura, dar aveam nevoie să-mi îngrijesc puțin și pielea, pentru a-mi putea petrece în mod justificat restul zilei citind și uitându-mă ¨la televizor.

Elodie mi-a trimis un mesaj când tocmai începusem să urmăresc *Boy Meets World* și să mă uit pe Instagram. Mulțumesc Cerului pentru Hulu. Elodie se ducea la o petrecere de gătit după muncă și vroia să știe dacă vreau să merg și eu. Pusese în mesaj niște emoticoane cu o friptură, o bere și o față zâmbitoare.

Nț.

Am început să-i scriu că nu mă dau jos de pe canapea, dar știam că asta o va face să insiste și mai mult, așa că am căutat pe Google ce poți face duminica în Ft. Beniing. Erau un târg de meșteșuguri, mallul local, un talcioc. Am intrat pe pagina cu talciocul de vechituri, deși era la vreo 35 de kilometri distanță, și m-am uitat pe fotografii. Locuiam aici de ani întregi și nu auzisem vreodată de el.

În întregime în aer liber, părea că tarabele erau pline cu mese, obiecte de lemn și mașini de tuns iarba. Un tip vindea faianţă. M-am uitat la ceasul din colțul ecranului de la telefon. Era doar unu. Puteam să mă îmbrac, să mă machiez puţin·şi·să ies din casă până când s-ar fi întors El ca să mă bată la cap cu petrecerea ei. Sau, mai bine, puteam să-mi pun un sutien pe mine, să mă spăl pe dinți şi să ies pe uşă în mai puţin de zece minute. Măcar aveam părul vopsit şi mâinile îngrijite.

Am ales varianta numărul 2. N-aveam să mă întâlnesc cu nimeni cunoscut la un târg de vechituri aflat la 35 de kilometri distanță, într-o duminică după-amiază. Cei mai mulți vor fi la același grătar unde va fi și Elodie. Pun pariu că acolo va fi și Kael, iar o astfel de întâlnire era ultimul lucru pe care mi-l doream în această duminică a unui nou început.

Aveam nevoe să conduc pe autostradă, cu geamurile deschise și cu muzica dată la maximum, să cânt de una singură și poate să plâng, pe drumul spre locul de unde îmi puteam cumpăra ceva pentru casă. Poate aveam să găsesc o lampă mișto și unică de la bunicii cuiva din Germania ca să înlocuiesc veioza de la Ikea pe care o întâlneam în toate casele din garnizoană.

Am pornit, din ce în ce mai entuziasmată de ce voi găsi acolo și de felul în care îmi doream să arate căsuța mea când voi termina de decorat. Mai aveam mult de lucru, dar speram ca această bijuterie de târg să-mi aducă niște chilipiruri și niște obiecte care se puteau asambla cu ușurință.

În timp ce parcam, m-am uitat în oglinda retrovizoare la mica banchetă din spate. Nu încăpeau multe la mine în mașină, dar poate că aveau transport la domiciliu. Cred că și eu cunoșteam pe cineva cu un camion sau cu o mașină mai mare. Cineva în afară de Kael.

Tata îmi va împrumuta camioneta lui sau poate va veni să mă ajute. M-am oprit la bancomatul de la intrare și am scos 200 de dolari. Mi am tot făcut calcule în minte, atât de mult încât, până când am scos banii, erau deja două persoane în spatele meu.

Apoi, când m-am uitat dincolo de porți la tarabele pline cu carpete, bijuterii, haine, pături și niște bucăți mari de lemn ce păreau a fi uși de hambar, mi-am dorit ca acei 200 de dolari să-mi ajungă, cât de cât.

La casă mi-au pus o ștampilă pe mână și am mai plătit zece dolari pentru intrare. Am rămas uimită de cât de mulți oameni erau înăuntru, un amestec de familii militare și civile. Desigur, îți dădeai seama imediat de diferență. Am cercetat din priviri mulțimea, cât timp am adulmecat izul de vată de zahăr și de prăjituri cu cremă, care plutea în aer. Acest loc era magic.

Prima oprire a fost în fața unei mese acoperite cu bijuterii. M-am simțit vinovată pentru că știam că nu voi cumpăra nimic, voiam doar să le admir. Nu eram o persoană care să poarte așa ceva, dar acele pietre semiprețioase turcoaz erau greu de ocolit cu privirea. Vânzătoarea mi-a zâmbit, însă nu s-a apropiat de mine. Probabil că avea parte de gură-cască așa ca mine tot timpul. Totuși, părea drăguță și mi-am dat seama doar uitându-mă la ea că-și petrecuse întreaga viață muncind din greu.

Inelul care mi-a atras atenția cel mai tare s-a întâmplat să fie cel mai ieftin. Era simplu, cu două benzi de argint legate cu o altă bandă, de aceeași lățime, în mijloc. Avea ceva care mă atrăgea, dar costa 20 de dolari, iar eu aveam de fapt nevoie de mobilă și provizii.

M-am îndepărtat fără să cumpăr nimic și mi-am reamintit că nu era cazul să mă las distrasă de inele drăguțe sau de uşi imense de hambar, pe care oricum n-aveam cum să le fac să încapă la mine-n maşină. Am trecut pe lângă câteva rânduri de tarabe de lemn și le-am cercetat în amănunt. De la bătăturile de pe degetele unui bărbat care vindea lemne de foc la detaliile de pe nişte jaluzele vechi. Puteam să văd ce rămăsese din culoarea pe care o avuseseră înainte de a căpăta nuanţa aprinsă de albastru de acum. Nu m-am oprit nici acolo, ci am trecut încet mai departe. Pur şi simplu admirând totul.

În sfârşit, am dat peste o rulotă veche decorată cu mici cactuși şi un răcitor imens plin cu gheaţă, lămâi şi limete. Acolo se vindeau cactuşi şi plante agăţătoare. Era esenţial să adaug un strop de viață casei mele şi preferam să stau mai·degrabă în preajma plantelor, decât a fiinţelor umane. Deşi nu prea eram în stare să le păstrez în viaţă, nici pe unele, nici pe celelalte. Mi-am luat ceva de băut, apoi am cumpărat câteva plante. Am făcut o poză cu doi copilaşi nou-născuţi·,·i-am trimis-o lui El, apoi am postat-o pe Instagram. Simţeam nevoia să arăt lumii întregi că ieşisem din casă.

Nu aşa se spune: „Dacă nu e pe Instagram, nu s-a întâmplat?”

M-am simțit destul de jalnic după ce am postat poza și mi-am îndesat telefonul în buzunar. M-am așezat la o măsuță și am mai băut un pahar cu apă. Era cea mai bună apă rece cu fructe într-o zi fierbinte din Georgia pe care o băusem vreodată. Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât îmi plăcea mai tare. I-am mulțumit în gând lui Elodie, că mă invitase la acea petrecere pentru că astfel ajunsesem aici. Mă simțeam într-un oraș cu totul nou, începând o viață nouă, cu părul proaspăt vopsit și cu niște plante nou-nouțe. Târgul acesta de vechituri părea atât de departe de casa mea, de Ft. Benning, deși era la o distanță de numai jumătate de oră de mers cu mașina. De fapt, și drumul până aici fusese liniștit, doar șosele de țară și un orășel cu o stație de benzină, un oficiu poştal și câțiva cai.

Am aruncat paharul de plastic la coşul de gunoi și mi-am luat plantele ,gata să explorez și restul târgului. Nu fusese o decizie prea bună, căci plantele erau destul de voluminoase și de-abia vedeam în față peste una dintre ele.

— Ai nevoie de o mână de ajutor? m-a întrebat un glas din spatele meu.

Când m-am răsucit, era să le scap pe amândouă din brațe.

Capitolul paisprezece

Kael

Karina și-a aranjat plantele în brațe. M-am întins s-o ajut, iar ea a făcut un pas în spate, aproape preferând să calce într-o băltoacă decât să mă lase s-o ating.

— Mă descurc, a repetat ea, refuzându-mi astfel ajutorul.

Nicio surpriză. Era o nemernică încăpățânată. Nu era deloc o domniță la ananghie și ținea să dovedească asta, chiar dacă se învinețea la față și i se înroșeau brațele, ca acum, când plantele îi zgâriau pielea în timp ce încerca să le echilibreze greutatea. Era îmbrăcată cu un șorț gri, mult prea scurt pentru târgul de vechituri de duminică. Forma coapselor sale moi și expuse mă împiedica să mă uit la restul corpului ei. Ar fi trebuit să știu că șansele ca două femei să aibă acest trup erau aproape nule.

Când s-a întors spre mine, am crezut că doar conștiința mea încărcată mă face să văd chipul sau trupul Karinei la o străină oarecare. O străină cu părul aranjat altfel decât ultima oară când o văzusem, adică ieri. Era oarecum chinuitor să privesc cum se luptă cu ghivecele. Știam pe propria piele cât de grele erau chestiile alea. Una dintre plante avea frunze marfi și verzi și câteva flori violete, dar cactusul avea pietricele în jur și ghiveciul era din piatră. Țepii păreau ascuțiți ca naiba și o zgâriau pe brațe; n-ar fi fost deloc amuzant să scape ghiveciul pe picioarele goale, încălțate în șlapi. Primul lucru pe care l-am observat la fata asta au fost picioarele ei golașe.

Nu pentru că aș fi un pervers, ci pentru că soldatul din mine se întreba ce naiba o fi fost în capul ei de s-a încălțat cu șlapi la târg. Mai ales cu ploile atât de frecvente din Georgia.

— Nu ești îmbrăcată potrivit pentru chestia asta, am spus.

S-a uitat urât la mine. Iar asta m-a făcut sa zâmbesc.

— Ce cauți aici? m-a întrebat bănuitoare și mijindu-și ochii verzi.

— Eu? am zis. Eu vin aici tot timpul. Tu clar nu vii, am tachinat-o, uitându-mă în jos, la picioarele ei dezgolite.

Noua culoare de păr îi scotea în evidență ochii și ceva la chipul ei era diferit. Nu era deloc machiată și i se vedeau pistruii de pe vârful nasului. Am studiat-o din priviri în timp ce ea și-a îndreptat ochii spre bocancii din picioarele mele.

— Vezi? am zis eu, tropăind ușor în praf.

M-a privit cu expresia pe care o avea când își dădea ochii peste cap, cu deosebirea că nu și-a mișcat ochii deloc. Pentru că era un târg în aer liber era normal să fie praf peste tot. Nu era deloc amuzant să mergi prin pietricele și doar un centimetru de talpă de

cauciuc să ți despartă pielea de pământul pe care călcai. Mai ales în această perioadă a anului, în fața tarabelor de lângă gardul din spate erau băltoace, deși nu plouase de zile întregi.

Terenul din perimetrul târgului de vechituri era plin de adâncituri, găuri și placi de lemn puse aiurea, însă și de tarabe abandonate. Locul nu era într-o stare prea bună, dar într-un fel de-asta îmi plăcea. Aveam asta în comun. Și eu, și locul acela eram aproape distruși.

— Ce cauți aici? Am întrebat din nou, încercând în continuare să mă conving că ea, Karina, era aici.

A încetat să se mai chinuie și a așezat plantele pe masa din fața ei.

— Fir-ar să fie, a mormăit, ștergându-și palmele de praf pe tricoul ei gri și jerpelit.

Și-a scuturat brațele și cu greu m-am abținut să nu râd de felul în care își evalua zgârieturile de pe piele. Avea câteva julituri, dar totul putea fi reparat cu niște apă oxigenată și niște leucoplast.

— Eu? ce cauți *tu* aici? m-a întrebat.

Am arătat spre ea, evident avea chef de jocuri.

— Cine, eu? Eu vin aici în fiecare week-end, așa că știu că tu nu vii. O să accepți că acesta este răspunsul meu final sau o să mă mai întrebi o dată? Acum e rândul tău. Ce cauți aici în șlapi și pantaloni scurți?

Karina a încruntat din sprâncene și am observat că arătau diferit. A ridicat din umeri.

— L-am găsit pe Yelp. Și aveam nevoie de niște chestii pentru casă, așa că am dat o fugă până aici.

— Ce anume cauți? Știu cam tot ce are fiecare și cine-ți poat?e oferi cele mai bune reduceri. Plantele le-ai luat de la Kathy de la Rulotă

Știam că așa făcuse; ne aflam la numai câțiva metri distanță de rulotă. Karina a dat din cap.

— Nu știu cum o cheamă, dar da, de la Rulotă.

Și-a făcut mâna streașină la ochi și oja violet de pe unghiile ei mi-a atras atenția. Era limpede că se străduise să-și schimbe înfățișarea.

— Mișto, vine aici de o veșnicie. În unele weekenduri, vine și soțul ei s-o ajute.

Nu i-am zis că soțul lui Kathy fusese în Vietnam, iar fiul ei se afla acum în Afghanistan. Armata părea să fie deseori o afacere de familie, dar nu voiam să-i reamintesc că fratele ei se înrolase. Măcar acum, când nu arunca în mine cu săgeți.

Karina s-a uitat în jurul ei, la orice în afară de mine. Am încercat să fac același lucru. Voiam să mă detașez de ea. Cred că reușisem să-mi petrec aproape întreaga dimineață fără să mă gândesc la ea. Normal că greșisem de câteva ori, dar, hei, nimeni nu-i perfect. Faptul că mă întâlnisem cu ea aici, dintre toate locurile posibile, mi se părea o nebunie. Mă dădea peste cap și știam că ar fi mai bine pentru amândoi să punem punct acestei întâlniri ciudate și întâmplătoare cât mai repede cu putință. Era a doua zi la rând în care ne trezeam că ne aflăm în același loc în același timp. Acum părea mai puțin distantă decât ieri, în sala de așteptare de la camera de gardă.

— E mișto, a răspuns ea, încurcată.

n-am mai spus nimic în timp ce oamenii treceau pe lângă noi cu niște căni aburinde de cafea în mâini. Un bătrânel căra o ușă enormă de lemn în spinare, pe peluză. Unul dintre noi trebuia să-și facă destul curaj și să-și ia primul la revedere. M-am uitat la ea, ca să descopăr că mă țintuia cu privirea. Au mai trecut câteva clipe de tăcere între noi. Ca soarele și luna, care dansează în contratimp până când una dintre ele cedează și face loc nopții.

Am așteptat, sperând oarecum că va începe să vorbească despre plante sau că va urla la mine din cauză că îl sprijinisem pe Austin. Ceva. Orice.

— Păi, mă bucur că te-am văzut, am rupt eu tăcerea încordată. Trebuie să te las, mă întâlnesc cu un tip care vinde lemn.

Am râs puțin ca să înțeleagă, poate, aluzia la expresia „trebuie să mă duc să dau un telefon".

Karina mi-a zâmbit, dar era un zâmbet forțat. Niciun strop de emoție în spatele lui. Un cameleon iscusit care-și irosea puterile folosindu-le împotriva mea. Trebuia să fiu eu acela care punea punct întâlnirii înainte să apuce să mă trimită la dracu'.

Ea și-a dres glasul și s-a întins să ia din nou în brațe ghivecele.

— Ne mai vedem.

— Poți s-o rogi pe Kathy să ți le păstreze cât timp te mai uiți pe-aici, am zis, arătând spre rulota argintie.

Karina s-a uitat la locul spre care arătam și Kathy ne-a făcut cu mâna.

— Hei, Martin! Ce mai faci, dragule? mi-a strigat ea.

Expresia Karinei s-a schimbat. Acum mă privea cu atenție și a venit cu mine în timp ce m-am îndreptat spre Kathy, care avea părul prins într-o coadă la spate; era roșcat, dar cu rădăcinile cărunte.

— Bine fac. Vreau să cumpăr niște podele și să ajung acasă până nu se face prea cald. Tu ce mai faci? Cum e Roger? am întrebat-o.

Kathy a zâmbit când l-am pomenit pe soțul ei.

— Da, e foarte cald, a zis, apoi s-a uitat spre cer. Roger e bine. O să-i transmit că l-ai salutat.

Am trecut direct la subiect, pentru ca eu și Karina să ne putem continua liniștiți ce aveam de făcut.

— Poate să-și lase prietena mea aici ghivecele până când se va întoarce la mașină? am întrebat.

Kathy a dat din cap.

— Sigur că da! De ce nu mi-ai spus că ești amica lui Martin? Mă bucur să te cunosc. Ți-aș fi făcut o reducere!

Kathy a cuprins-o pe Karina într-o îmbrățișare prietenoasă despre care știam că o va lua prin surprindere și că nu-i va plăcea deloc. Karina a reușit să zâmbească, dar s-a retras ușurel.

— Și mie îmi pare bine de cunoștință.

Kathy nu a observat, cred, gestul Karinei, însă mie nu mi-a scăpat. În unele privințe, Karina era extrem de previzibilă, în altele însă era total surprinzătoare.

— Poți lăsa plantele aici liniștită. Am eu grijă de ele până ești gata de plecare. Nicio problemă!

Am luat ghivecele și le-am așezat in spatele casei de marcat înainte să apuce Karina să-mi spună nu. O familie de militari s-a apropiat de rulotă, uitându-se la un șir de coșuri suspendate, iar Kathy s-a scuzat și i-a salutat, spunându-le pe nume.

— Mulțumesc, mi-a spus Karina, cu respirația întretăiată.

Am privit-o cum își dă părul după ureche. Avea chipul ușor înroșit din pricina soarelui. Nu voia să se uite la mine nici dacă viața ei depindea de asta.

Uram jocurile, dar dacă ea avea chef să ne jucăm, hai să ne jucăm.

— Ne mai vedem.

Nu m-am uitat la ea, m-am întors cu spatele și am plecat în sens opus.

N-aveam nici un motiv să mai rămân acolo. Chiar dacă a trecut peste faptul că l-am ajutat pe fratele său, sunt prea multe cotloane întunecate ca să poată fi luminate când vine vorba de ea. Nu va fi capabilă să aibă încredere în mine niciodată. Nici în mine, nici în altcineva.

Am făcut vreo trei pași înainte s-o aud rostindu-mi numele și mi-a trecut prin cap să mă comport ca și cum n-aș fi auzit-o, ca să rămânem amândoi întregi la minte.

— Da? am zis, întorcându-mă ușor spre ea.

Hai să terminăm cu asta, Karina. Fără dramă.

— E atât de ciudat că ești aici.

Și-a trecut limba peste buze și am îndrăznit s-o privesc în ochi.

— Ești singur?

Am dat din cap. De ce întreba asta?

Și-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor scurți. Stăteam în soarele arzător și nu rosteam o vorbă. Mi-am spus să mă opresc din a-i mai citi gândurile, dar n-am reușit și i-am studiat expresia și felul în care-și mușca buzele. Neliniștea pe care o răspândea ea mă atrăgea, mă înghițea.

— *Tu* ești singură?

De ce n-am putut pur și simplu să plec de acolo? Eram un om al controlului, trăiam pentru control. Totuși, nu mă puteam îndepărta de ea.

A dat din cap.

— Nu crezi că e ciudat? Că sunt aici? Când tu vii aici tot timpul? Nu știam asta. Încercam doar să scap de grătarul la care m-a invitat Elodie și eu nu prea fac chestii din astea. Știi bine că nu merg aiurea la târguri de vechituri aflate în mijlocul pustietății. Dar am venit și am dat nas în nas cu tine...

Ce voia de la mine? Vreun semn că într-adevăr cred în soartă? Că poveștile ei despre stele și lună făcuseră ca destinul să ne aducă aici ca să ne împăcăm și să fim împreună? A avut o șansă, foarte multe șanse de a asculta universal care-i vorbea despre mine, dar a fugit.

Instinctul îmi spunea să plec odată dracului de-acolo.

Abandonează naibii misiunea, Martin.

Se pare că-mi plăcea să-mi pierd timpul. Și ea la fel.

— Și? Acum, că destinul ne-a reunit aici, o să încetezi să te prefaci că nu mă cunoști? la spital nu părea să fie așa.

A clipit de câteva ori, cuprinsă de iritare.

— De-abia mi-ai vorbit.

Kathy ne-a aruncat o privire, iar eu am luat-o pe Karina de acolo ca să ieșim din raza ei vizuală. Frate, ultimul lucru de care aveam nevoie era sa le permit tuturor celor de pe-aici să afle detalii despre viața mea personală. Veneam aici singur de când mă mutasem în Benning, deci simplul fapt că discutam cu Karina avea să-i facă pe toți să șușotească. Voiam să-mi păstrez rutina de aici. Bună ziua și la revedere. Saluturi și câte o îmbrățișare ocazională.

— Uite, ăsta nu e locul potrivit pentru ciondăneală. Cum nu era nici camera de gardă.

Și-a împins bărbia în afară și s-a apropiat de mine. Totul era o luptă cu femeia asta. Și cu frate-său. Cred că era moștenire de familie.

— Și când va fi potrivit? Sau n-o să mai vorbim niciodată și ne prefacem că nimic nu s-a întâmplat?

— Ție îți place la nebunie să faci asta, i-am zis.

Și exact când am dat să-mi savurez lovitura, ea mi-a aruncat:

— Mie? Ăsta e felul *tău* de a fi.

— Păi, avem asta în comun.

M-am îndepărtat puțin de ea; trebuia să răsuflu ca să-mi recapăt controlul.

Ești atât de enervant, a zis, pufnind și lovind în față cu piciorul.

— Și tu nu ești?

Obrajii i se înroșiseră. În priviri îi vedeam parcă laserele menite să mă distrugă. Era Daenerys, pricepută la a doborî bărbații vulnerabili. Eu puteam fi următoarea victimă dacă nu puneam punct acestei situații chiar acum. Simțea că am trădat-o, că trecusem în tabăra potrivnică ei.

— Cum de nu vezi că tot ce ai făcut e o porcărie?

Glasul i-a sunat mai puțin furios decât sugera limbajul ei corporal. Nu-mi dădeam seama ce simțea cu adevărat. Apoi a adăugat:

— Sau nici nu-ți mai pasă?

— Nu sunt mulțumit de alegerile care le-am făcut, nu. Dar asta nu schimbă faptul că le-am făcut deja, nu-i așa?

A clătinat din cap.

— Efectiv nu-ți pasă. Nu e momentul să taci mâlc, Martin.

Faptul că mi-a rostit numele însemna evident că voia să obțină o reacție din partea mea.

În nici un caz n-aveam să-i ofer această satisfacție.

Bine, poate una mică.

M-am apropiat și mai mult de ea, ca s-o intimidez.

— N-o să crezi nimic din ce spun și n-o să uiți ce am făcut, așa că doar ne pierdem vremea. Va trebui să depășești faza cu înrolarea fratelui tău înainte să încerci să mă ierți pe mine fiindcă m-am amestecat. El o să scape ușor, pentru că e rudă cu tine, dar eu voi fi pedepsit o vreme. Probabil pe vecie.

Karina s-a strâmbat, cu o privire mânioasă. Eram destul de sigur că fata asta mă ura.

Am vorbit în șoaptă, ca să nu mă audă familia care trecea pe lângă noi.

— Te cunosc, i-am zis încet, atât de aproape de chipul ei încât vedeam cum i se ridică și i se coboară pieptul când respiră.

— *Ba nu*, mi-a răspuns ea.

Mă durea îngrozitor, dar am continuat. Nu avea în întregime dreptate aici și nu mai aveam chef să-mi asum vina pentru toate tâmpeniile pe care le făcea oricine.

Uite, ți-am zis că-mi făceam griji pentru el de la săritură. Era terminat rău de tot și știam asta, dar nu era treaba mea să-ți spun cât de tare o dă în bară. Am făcut tot ce am putut, apoi el a pomenit de Armată. Încercase să se înroleze mai demult, în Carolina, unde locuiește unchiul acela al vostru. Cunoșteam un agent de recrutare bun despre care știam că n-avea să-l trateze ca pe un rahat, așa că le-am făcut cunoștință. Când am deschis discuția despre tine și l-am întrebat ce părere ai tu despre asta, Austin m-a rugat să nu-ți povestesc nimic până nu-ți va explica el însuși. El e fratele tău geamăn, așa că nu m-am băgat. Nu mă amestec în poveștile de familie – Karina, tu și Austin aveți foarte multe lucruri de lămurit.

M-am întrebat ce răspuns avea să-mi dea. Exista o posibilitate infimă să înțeleagă că nu eu eram eroul negativ din povestea ei. Ar fi trebuit să-și schimbe toată logica scenariului pe care și-l crease în ultimele două săptămâni, dar era posibil să fie rațională.

Însă în loc de asta, și-a împins din nou bărbia înainte, și-a încrucișat brațele în față ca să se protejeze și mai mult și a zis, pe cea mai liniștită voce pe care am auzit-o vreodată.

— M-ai mințit.

M-am uitat în jur atât de discret încât Karina nici n-a observat. Deja lumea se uita la noi. Unii făceau niște comentarii pe care nu le puteam auzi. Am rămas aproape de ea, ca să nu se audă ce vorbim. Discuția noastră nu era deloc potrivită pentru locul și momentul acela, și am încercat să mă gândesc la altceva, uitându-mă spre bărbatul care-i plătea lui Kathy pentru ce cumpărase. Devenea din ce în ce mai nerăbdător în timp ce Kathy scria factura. A schimbat pixul și a continuat să scrie de mână, apăsând butoanele calculatorului.

— N-am mințit, am spus în cele din urmă. Nu e minciună dacă m-am gândit la binele tău când am făcut-o.

— Ba da, este. Nu merge așa.

— Hai să cădem de acord că nu putem cădea de acord și să terminăm această discuție când n-o să avem public care se holbează la noi.

S-a uitat în jur, observând că vânzătorii și clienții trăgeau cu urechea.

— Bine. Oricum trebuie să-mi cumpăr și o lampă.

Și-a aruncat brațele în lături. Apoi a călcat pe vârful unei crengi care s-a ridicat, lovind-o peste picior.

Nu s-a oprit, nici măcar nu a tresărit.

Atât de hotărâtă era să-mi demonstreze că are dreptate.

Capitolul cincisprezece

Karina

M-am abținut din răsputeri să nu scot nici un sunet când m-am împiedicat de bățul îla nenorocit și m-am zgâriat la picior.

Kael avea dreptate, eram îmbrăcată complet aiurea pentru locul acela. M-am plimbat agale prin târg – să-l ia naiba, n-aveam să plec doar că el era aici –, dar am făcut tot ce-mi stătea în puteri să nu mai dau nas în nas cu el. M-am tot uitat după tricoul lui albastru cu mânecile tăiate în timp ce mergeam din tarabă în tarabă, bucurându-mă de acel loc de vreme ce era clar că aici nu mă mai puteam întoarce niciodată. Era teritoriul lui, nu al meu.

Ah, era atât de enervant și de nepoliticos.

Mai bine că se purtase atât de urât cu mine; fusesem la un pas să fac greșeala de a-l întreba dacă vrea să continuăm discuția. În mintea mea, puteam să ne plimbăm pur și simplu pe aici, vorbind despre orice. La dracu', eram obsedată de el și foarte aproape de a face erori. Ca să nu mai vorbim că era atât de dobitoc! Nu fusesem martoră niciodată la partea aceasta a lui atât de meschină și nici nu mai vroiam să fiu martoră vreodată. Kael cel tăcut și stabil, cel implicat, dar distant era cel puțin tolerabil. Acest Kael care nu venea după mine când plecam nu era deloc tolerabil.

Ar fi trebuit pur și simplu să plec. Fusese de-a dreptul distractiv la început și eram convinsă că-mi găsisem noul loc preferat, dar acum, știind că era teritoriul lui și că venea aici „tot timpul", se dusese totul naibii. De fapt, m-aș fi simțit mult mai bine în curtea din spate a prietenilor Elodiei, prefăcându-mă că-mi pasă dacă le place de mine sau nu. Cred c îmi păsa, în realitate, dar în ultima vreme eram prea obosită ca să mă asigur la nesfârșit că nu toată lumea mă urăște în secret sau mă crede enervantă. Așa că aș fi putut sta pur și simplu acolo, chiar dacă, la urma urmei, toți mă antipatizau și mă considerau agasantă; măcar aș fi fost împreună cu Elodie. Și ar fi avut crenvurști și burgeri probabil, deci iată un alt plus. Locul acesta însemna prezența lui Kael, ceea ce era mai rău decât timpul pierdut cu o mulțime de neveste de militari, față de care ar fi trebuit să mimez interesul. Să fiu aici era mai neplăcut decât dacă aș fi băut zeama de la crenvurști.

Mă surprindea faptul că în urmă cu câteva săptămâni îl lăsasem pe acest bărbat să se strecoare în cotloanele înghesuite și întunecate din mintea mea, cele pe care eu însămi le vizitam destul de rar, iar acum mi se strângea stomacul la gândul că îi permisesem prea mult să se amestece în viața mea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu învățasem nimic de la părinții mei? Ar fi trebuit să știu cum să tai legăturile cu oamenii toxici din viața mea. Deși Kael nu era neapărat toxic, dar circumstanțele în care interacționaserăm fuseseră pline de animozități care se acumulaseră într-o perioadă foarte scurtă. Și era evident că își petrecea timpul în continuare cu

fratele meu și preferase să-i fie loial lui, nicidecum mie. Era concentrat asupra lui Austin, nu asupra mea.

De-a dreptul șocant, având în vedere că practic toată lumea din viața mea făcuse întotdeauna același lucru.

Nici nu mi-am dat seama când zburase timpul și de când mă plimbam prin târg. În cele din urmă, am uitat de Austin și de Kael și chiar de telefonul mobil. Am mângâiat cu vârful degetelor spatele unui fotoliu din satin indigo. Colorat și exagerat ca formă, mă făcea să mă simt ca Alice în Țara Minunilor. Era frumos și excentric, dar nu mi-l închipuiam la mine în casă. Chiar și așa, mi-am trecut degetele peste nasturii metalici ce mărgineau dublura și peste materialul moale de pe fundul fotoliului. Culoarea pastelată a unghiilor mele contrasta mininat cu nuanța sa închisă.

M-am asigurat că nu se uită nimeni, am scos telefonul și mi-am fotografiat mâna așezată pe fotoliu. Am folosit modul *portret* astfel încât fundalul să fie ușor încețoșat și culorile imaginii principale să se intensifice și să devină mai profunde. De fapt, era o poză de-a dreptul reușită. M-am uitat imediat în jur să văd dacă mă observase cineva, dar nu prea înțelegeam de ce mă simțeam atât de prost că făcusem o fotografie când era o chestie la ordinea zilei. Telefoanele erau în prezent mai mult decât niște simple accesorii și aproape orice era pozat de cel puțin un milion de ori pe zi.

Când m-am uitat din nou la telefon, mi-am dat seama că era aproape ora cinci după-amiaza.

Mi se părea imposibil, dar când am privit în jur, la tarabe, majoritatea vânzătorilor își strângeau marfa în cutii și cărucioare. La unul dintre standurile din spate, tipul care vindea acolo încă discuta cu clienții. Tăia lemnul placă după placă, iar oamenii stăteau cuminți la coadă. Totuși, dat fiind că restul lumii își strângea marfa, am presupus că târgul se apropie de ora închiderii.

Mi-am amintit de Kael când am văzut numele lui Elodie pe ecran și sutele de notificări de pe Instagram. Am deschis aplicația și m-am uitat pe notificări, care de obicei erau una sau două pe săptămână. Aveam comentarii primite de la o mulțime de persoane care mă întrebau unde mă aflu și mă rugau să mai postez fotografii. Estelle, soția tatei, a comentat că mă pricepeam de minune la poze. Ciudat.

Am lăsat notificările și am tastat numele lui Kael în bara de căutare, un obicei nou-format, dar aparent greu de schimbat. Nimic nou. Ultima poză era una pe care o văzusem de nenumărate ori aici și pe Facebook, cea din misiune, în care era alături de Mendoza și Phillip. Când mi-am dat seama că se putea apropia de mine în orice moment, mi-am vârât telefonul în buzunar. Făcuse deja asta o dată pe ziua de azi. Uram felul în care, după ce-mi deschisesem sufletul în fața lui, el se evaporase ca o apariție meteorică. Era o realitate cu totul diferită de ceea ce-mi închipuiam că va fi.

Kael era, practic, un om de nimic. Mi-aș fi dorit să mă prefac că nu așa stăteau lucrurile, dar, la urma urmelor, asta era. Faptul că azi se purtase ca un cretin era dovada acestui fapt. Voia să fie o

apariție efemeră în viața mea și să nu rămână, exact ca toți ceilalți, iar eu âl lăsasem. Eram hotărâtă să nu mai am de-a face cu el.

M-am uitat în jur, puțin agitată. Târgul de vechituri era mult mai puțin aglomerat decât atunci când venisem. Kael plecase, probabil; trebuia să încetez cu aiurelile.

Cu coada ochiului, am remarcat un fotoliu mare cu spătar imens într-un colț de tarabă. Tapiseria părea să aibă niște pete de ulei. Apropiindu-mă mai mult, mi-am dat seama că de fapt erau niște trandafiri brodați.

Am tresărit când m-am uitat după preț și nu l-am văzut. Nu era un semn bun.

Vânzătoarea stătea pe un taburet cu fața apropiată de un mic ventilator roz de plastic. Avea un tricou cu Bob Seger, iar eu m-am la mama și la faptul că mereu purta un tricou de la concertele unde tata o ducea frecvent, cât timp au fost împreună. Mama cânta „Against the Wind" în mașină, cu mâna scoasă pe geam, în bătaia vântului. Era ciudat cum și fotoliul, și femeia îmi aminteau de mama. Părul vânzătoarei era pieptănat așa cum și-l aranja mama când eram în școala generală, iar fotoliul părea o piesă de mobilier pa care ea și-ar fi dorit-o foarte mult.

Femeia a simţit că mă holbez la ea, iar eu am făcut situaţia şi mai penibilă uitându-mă în altă parte când mi-am dat seama cum reacţionasem. Ea mi-a zâmbit şi m-a întrebat dacă doresc ceva, apoi a început să aranjeze într-un coş nişte mânere sferice de uşă extravagant decorate. Am dat din cap mulţumindu-i şi am atins cu vârful degetului petalele unuia dintre trandafiri. Florile negre erau brodate cu un fir gros și moale. Mereu tânjisem după niște obiecte de mobilier disparate, dar frumoase, însă acesta mă atrăgea într-un fel cu totul deosebit. Erau uimitoare – forma fotoliului și felul în care trandafirii erau răspândiți pe materialul crem. Părea în același timp vechi și nou, clasic și modern.

Am oftat și m-am gândit la banii pe care-i aveam în buzunar. Nu știam cat putea să coste fotoliul și la târgurile de vechituri era imposibil de ghicit. Mai devreme văzusem un dulap vechi și crăpat la prețul de 1200 de dolari și un birou superb, cu patina timpului la numai 40 de dolari la standul următor. Dacă nu întrebam, n-aveam de unde să aflu prețul, dar, din nu știu ce motiv, femeia cu păr ca al mamei mă intimida prea tare ca să intru în vorbă cu ea.

Am observat că un set de farfurii de pe taraba alăturată nu avea nici el preț. Părea că cele mai multe obiecte de aici nu aveau. Din nou, nici acesta nu era un semn bun. M-am uitat iarăși la fotoliul superb. S-ar fi potrivit perfect la mine în living, acesta era un semn bun. Aş fi putut să mut puţin canapeaua şi aş fi întors celălalt fotoliu cu faţa la acesta...

Am mușcat momeala.

— Cât costă fotoliul cu trandafiri? am întrebat-o pe femeie.

S-a ridicat de pe taburet și s-a îndreptat spre mine. Fusta de pânză pe care o purta s-a rotit în jurul ei, cu tivul de culoare închisă

plin de praf de pe jos. Mi-am imaginat că toata lumea, inclusiv eu, va pleca din acest loc cu un strat subțire de praf pe tot corpul. Dincolo de asemănarea cu mama, chipul ei avea ceva care-mi părea cunoscut, ca un personaj dintr-un film vechi de care îți amintești vag. Știind că foarte multe vedete de la Hollywood se mutaseră în Georgia, nu m-aș fi mirat să fie și ea una.

— Tapiseria acelui fotoliu e cusută de mână. L-am primit tocmai din Missouri. A fost al bunicului, fosta lui amantă a cusut de mână toată chestia asta, mi-a spus femeia, lăsând repede deoparte informația cu amanta.

Avea degetele împodobite cu inele și mai multe coliere lungi la gât, care atârnau peste fața bietului Bob Seger când femeia se mișca.

— 250 și e al tău. Și e un chilipir. Suma asta nici măcar nu acoperă materialul, e jaf la drumul mare. O să trec peste faptul că a muncit mult la el și eu nu-l păstrez.

Avea un sarcasm simpatic. Am râs ușor.

— Da, e cam mult 250.

Am oftat. Desigur, nu mi-l permiteam. Nu negam că atât face, dar era prea scump pentru mine.

— Mulțumesc, am zis, cu ochii la fotoliu în timp ce mă îndepărtam de tarabă.

Ah, la naiba, cât era de frumos.

Faptul că aveam puțini bani de cheltuială era un alt motiv pentru care nu mă vedeam lucrând pentru Mali la infinit. Mă ținea pe linia de plutire acum, dar când o să am 25 de ani, voiam să-mi pot permite să arunc 250 de dolari pe un fotoliu într-o zi oarecare de duminică în loc să mă simt frustrată că nu mă puteam bucura de ceva ce-mi doream.

Brusc, am auzit un glas.

— Nu-l lași la 200?

Kael stătea acolo, cu mâinile împreunate în față, ca și cum s-ar fi rugat.

— E un fotoliu foarte scump, Martin. Mama mea vitregă i-a făcut tapiseria.

Ciudat cum pentru mine era amanta și pentru Kael mama vitregă. Îmi plăcea ideea că femeile pot fi sincere una cu alta. Tipa era șmecheră, îmi dădeam seama. De asemenea, era caraghios să văd cum Kael se străduia să o vrăjească. Ea zâmbea, atingându-și părul lung într-un fel în care nu se putea spune că flirta, dar care mă făcea geloasă pentru că dădea senzația că-l cunoștea bine. La fel ca tipa de la rulotă, fiecare avea locul său în viața lui Kael într-un mod complet străin pentru mine.

Toată lumea părea să fi băut un pahar de Kael Martin Kool-Aid cu gheață.

Toată lumea, în afară de mine. Eu avusesem parte de o singură sorbitură. Tânjisem după mai mult, dar pe limba mea căpăta imediat un gust acru.

— O cunosc pe domnișoara Rosa. Dar Karina locuiește singură și încearcă să-și pună casa la punct.

Aș fi vrut să-i trag un cot sau să-i spun femeii că-mi pare rău că era atât de enervant și că îi plăcea să depășească limitele, dar expresia de pe chipul ei se schimba pe măsură ce el continua să vorbească.

Părea, că în scurt timp, Kael avea să iasă învingător.

— Fratele ei îmi e prieten bun, de-abia s-a înrolat…

O clipă, m-am simțit cuprinsă de vinovăție, apoi mi-am dat seama că da, fratele meu chiar pleca în Armata aia nenorocită. Dacă un un fotoliu mai ieftin era un detaliu care mă putea ajuta să mă simt mai bine, atunci poate că n-avea rost să mă opun. Aș fi evitat totodată și neplăcerea de a-l ruga pe tata să vină până aici și să mă ajute să-l car, lucru care ar fi însemnat o altă oră de priviri critice și de comentarii sarcastice în privința siguranței și a ținutei mele; n-aș fi scăpat nici de reproșul că fusesem atât de iresponsabilă încât să vin aici de una singură.

Dar începeam să mă întreb dacă acel fotoliu merita atâta bătaie de cap și dacă merita să îndur arșița. Sau poate totuși lui Estelle îi va plăcea târgul?

— Fratele ei geamăn are doar 20 de ani, l-am auzit pe Kael spunând.

Mamă, ce se pricepea la vrăjeală.

Kael și domnișoara Rosa s-au târguit pentru 20 de dolari, apoi pentru 5. După care au ajuns din nou la 200. Kael se dovedea a fi incredibil de bun la negociere. Era greu să mă uit în altă parte. Chiar îmi doream acel fotoliu.

— Și tata e în…, am dat să spun, dar Kael m-a oprit.

Era evident ce făcea, dar sărmana lui amică Rosa nu părea să observe, lucru foarte bizar.

— 180, a propus el.

Problema era că mai aveam doar 100 și ceva de dolari în buzunar.

— Kael, mai am doar 120, i-am zis încet.

— O să fie o casă frumoasă, i-a spus Kael, ignorând avertismentul meu despre suma insuficientă.

Cu tonul acela, putea să vândă soluție de spălat covoare unei femei care avea doar parchet.

Cu câteva rugăminți în plus și un zâmbet larg și strălucitor, tipa era pe cale să cedeze.

— E iubita ta sau ceva de genul acesta?

Tipa a ridicat din sprânceană și m-a măsurat din cap până-n picioare. Nu eram sigură că era sau nu de acord cu asta. Cred că aveam să aflu curând.

Cam așa ceva. Și încerc s-o cuceresc definitiv, prin urmare, dacă m-ai putea ajuta… ar fi nemaipomenit.

Kael avea un zâmbet molipsitor.

Mă molipsisem și eu și zâmbeam ca o idioată când tipa, până la urmă, a cedat. A renunțat la rolul de negociatoare câteva clipe mai târziu, aruncându-i un surâs lui Kael când acesta și-a scos portofelul. M-a privit și pe mine și am simțit că știe un secret pe care eu nu-l cunoșteam. Totuși, n-o luam razna, așa cum făceam de o obicei la acest gând. Mai degrabă am simțit o căldură interioară și i-am zâmbit și eu timid. Domnișoara Rosa a întins mâna după bani, iar eu i-am pus în palmă și am privit-o cum îi numără. Mi-am zis că o să mă duc direct la bancomat când terminăm și o să-i înapoiez lui Kael fiecare bănuț pe care l-a plătit pentru fotoliu. Nu voiam să cheltui bani în plus, dar chiar îmi doream fotoliul acela și, în final, a fost chiar o afacere bună.

I-am mulțumit, i-a mulțumit și Kael și ea l-a îmbrățișat. Chiar cunoștea pe toată lumea de aici, iar eu nici nu știam că acest loc există.

— Să mai vii prin partea asta, a zis domnișoara Rosa. Știu că Mendoza nu mai are voie să vândă aici și-mi pare rău pentru cele întâmplate... dar ne e dor de tine. Ce mai faci? Am auzit că ai fost rănit.

l-a cercetat cu privirea de sus până jos, insistând asupra piciorului. Lucru care m-a făcut să mă uit cu atenție la el și să-mi dau seama că e obosit și puțin murdar, ca și cum ar fi făcut o muncă fizică de curând. Avea o dâră de sudoare pe spatele tricoului său albastru-azuriu. Era aproape insuportabil de sexy. Ceva din încrederea relaxată pe care o emana mă făcea incapabilă să-mi iau privirea de la el. Domnișoara Rosa părea să aibă aceeași impresie. Iar ea îl cunoștea pe el și prietenii lui, mai bine decât mine.

Mendoza? Deci Mendoza venea aici cu Kael? Sau vindea ceva aici și acum nu mai avea voie? Am încercat să gândesc logic, ținând cont de ce spusese femeia despre piciorul lui rănit, în timp ce mă întrebam cum de reușisem să mă simt atât de apropiată de el fără să-l cunosc deloc. Din câte știam eu, piciorul îl mai durea când și când, dar se vindeca normal. Cel puțin asta îmi spusese mie. Nu știam care dintre noi două cunoștea adevărul adevărat, dar am presupus că nu eram eu aceea.

— E un fleac, a zis Kael, aplecându-se puțin și privindu-și picioarele. Puțin dureros uneori. Și mă rog, cine ți-a spus asta?

Am remarcat cât de blând vorbea cu ea. Și recunosc că m-a surprins oarecum. Am încercat să ghicesc cum de o cunoștea atât de bine – dat fiind că se vedeau doar aici, în weekenduri, și când se

întâlneau cu Mendoza. Atât de multe întrebări și niciuna nu mă făcea să mă simt prea bine.

Să-l ia naiba de fotoliu că-mi apăruse în cale și naiba să mă ia și pe mine că n-aveam niciun pic de autocontrol și dădusem pe el mai mult decât mi-aș fi permis.

— De la mama ta. M-a sunat. Mă rog, m-a sunat o singura dată, acum vreo două zile. A sunat din greșeală, dar am vorbit puțin.

I-a aruncat un zâmbet atotcunoscător. Părea o femeie căreia îi plăcea să bârfească, dar care avea o inimă curată și intenții bune.

Am devenit atentă când a venit vorba despre mama lui Kael. N-o pomenea prea des și voiam să știu dacă femeia asta îmi putea da niște indicii care să lămurească enigma.

Știam că mama lui era o persoană foarte discretă, dar voiam să aflu totul despre el, deși spuneam tuturor, inclusiv mie, că așa ceva nu mă interesează. Și mai știam că asta nu va veni de la el, așa că acum era una dintre ultimele mele șanse de a-i afla secretele.

Partea mea irațională și curioasă spera ca el șă nu încheie discuția sau să zâmbească și să schimbe subiectul, așa cum proceda cu mine de cele mai multe ori.

— Și m-ați bârfit pe mine?

O tachina și i-a aruncat un zâmbet pe care nu i-l știam.

— Nu aveți ceva mai bun de făcut?

Preț de o clipă, a părut un adolescent fără griji, așa cum îmi imaginam că fusese înainte de Armată. M-am întristat. M-am întrebat oare cum îl vedea mama lui? Și cum era ea. Am înțeles cât de absurd era că încă îmi doream s-o fi putut întâlni.

— Asta fac mamele. Mi-e dor de fețișoara ei dulce de când venea aici cu tine. A trecut mult timp, a zis femeia, părând să presupună că eu o cunoșteam pe mama lui și știam ce punea la cale.

Domnișoara Rosa era drăguță, dar nu știa nimic

M-am întristat din nou și mi s-a făcut dor de o femeie pe care nici măcar nu o cunoșteam.

Simțeam nevoia de a pleca din locul acela. Cred că era ceva în apa de acolo care mă făcea să nu mai gândesc limpede.

— Bine, o s-o salut din partea ta cu prima ocazie când vorbesc cu ea, a răspuns Kael.

Și-a privit scurt telefonul, apoi a ridicat din nou privirea.

— Mă bucur că te-am întâlnit, domnișoară Rosa. Data viitoare n-o să mai stau plecat atât de mult, dar acum trebuie să o iau din loc.

Imediat, m-am întrebat unde se ducea. Acasă? La grătar? În alt loc misterios în care se duc unii oameni ca să conspire cum să ne deruteze pe noi, restul?

Domnișoara Rosa ne-a îmbrățișat pe amândoi, aruncându-mi încă o privire și făcându-mă să mă întreb dacă-i plăcea sau nu de

mine. Nu că ar fi contat, dar tot n-am înțeles nimic din expresia ei, așa cum stătea acolo lângă noul meu fotoliu, de care eram atât de încântată.

— O să merg la bancomat chiar acum și o să scot banii pe care ți-i datorez, am zis. Trebuie să-l sun pe tata și să vedem cum ducem chestia asta acasă.

— Nu-ți face probleme, a spus el, ridicând din umeri.

Tricoul îi era larg în zona gâtului, dezvăluindu-i clavicula și umerii lați. Pielea îi strălucea sub razele calde ale soarelui.

— Poftim? Să fii sigur că-ți dau banii înapoi.

— Cât să fie, 60 de dolari? a întrebat el, dând din nou din umeri.

— Nu-mi place să rămân datoare nimănui.

Mi-am îndreptat spatele, cu o atitudine mândră. El a râs ușor, lovind cu piciorul în pământ.

— Ah, știi bine că nu e cazul.

Și-a ridicat privirea spre mine tocmai când îmi dădeam ochii peste cap.

— Ai de gând să încetezi să te porți ca și cum m-ai cunoaște, când de fapt nu e așa?

Și-a înclinat capul într-o parte. Un mic zâmbet îi juca pe buze, ca și cum ceea ce urma să spună avea să mă dea pe spate.

— Chiar te cunosc.

— Prea puțin.

— Păi, până acum n-am prea greșit.

Am pufnit în râs.

— Aă, nu ți se pare că ești cam încrezut?

Mi-am îndreptat din nou spatele. Încercând să nu mă las intimidată de statura lui înaltă.

— Cum spui tu.

S-a uitat din nou la telefon. Auzeam ca prin vis cum sună slab.

— Trebuie să plec. Poți să-mi dai mai târziu banii pentru fotoliu.

— Unde duci? am întrebat înainte să-mi dau seama ce fac.

A ridicat din sprâncene și a zâmbit din nou în felul acela care-mi dădea fiori.

— La petrecerea pentru bebeluș, a zis el simplu.

Poftim? Nu mă așteptam la asta, așa că am rămas acolo, mută, preț de o clipă, în timp ce el tasta pe ecranul telefonului.

— Ce petrecere? am întrebat.

S-a uitat la mine ca la o idioată.

— A lui Elodie? Chiar mă întrebam cum de nu ești azi acolo, dar m-am gândit că

poate ai fost și ai plecat deja sau ceva de genul ăsta.

S-a uitat în jur la oamenii care-și închideau tarabele. Un tip în tricou de fotbalist i-a făcut cu mâna când a trecut pe lângă noi, cărând o masă pliantă.

— Ce vrei să spui cu petrecerea pentru bebelușul lui Elodie? Nici măcar n-am început pregătirile pentru ea.

— A pus-o la cale soția lui Tharpe. Toni sau Tonya? Zice că e un simplu grătar ca să nu se prindă Elodie, dar de fapt e o petrecere pentru bebeluș.Nu te-au invitat?

Am clătinat din cap.

— Ââ, nu. Nu m-au invitat.

Am înghițit în sec. Dintr-odată, mi-am simțit gatul extrem de uscat**.** Eram jenată ca naiba și voiam să dispar de-acolo ca să pot analiza chestia asta în liniște.

— Adică m-a invitat Elodie la un grătar de-al plutonului, dar nu prea voiam să merg…

Apoi am explodat. Simțeam că pieptul îmi ia foc.

— Nu mi-a spus nimeni că e o petrecere pentru bebeluș. Nici măcar nu mi-au spus că se pune la cale așa ceva. Aș fi ajutat și eu... credeam oricum că eu o voi organiza. Dacă aș fi știut, m-aș fi dus.

Îmi venea să plâng. Kael părea că nu știe ce să-mi spună.

— Ah, a fost tot ce a găsit de zis.

Voiam să mă răstesc la el, dar de data asta nu sufeream din cauza lui. Am scos telefonul; voiam să-i scriu lui Elodie ca să-mi cer scuze. Nu-mi venea să cred că niciuneia dintre femeile acelea nu-i trecuse prin cap să mă invite. Mai rău de-atât: organizaseră o petrecere pentru bebelușul ei și pur și simplu am presupus că eu ar fi trebuit să fiu cea care avea s-o organizeze. Era un mesaj limpede că femeile alea ori mă urau, ori nici măcar nu-și aminteau că exist.

— Vrei să vii cu mine? Mă duc acolo chiar acum, a zis Kael.

Am scuturat din cap.

— Nici nu-mi trece prin cap.

— De ce nu?

Am pufnit.

— Păi, e clar că mă urăsc și nu și-au dorit să fiu acolo de la bun început.

— Cum să te urască? Nici măcar nu te cunosc, nu-i așa? a întrebat el cu seriozitate.

— Nu pot apărea așa, neinvitată. Ah, detest genul acesta de gașcă. Oricum nu

vroiam să merg la grătarul acela. O să-i organizez propria mea petrecere.
Încercam să mă consolez singură pentru că fusesem respinsă.

— Cui îi pasă ce cred oamenii ăia? Elodie e cea mai bună prietenă a ta și locuiește cu tine. Dacă spune cineva ceva, înseamnă că e prost.

— Oamenii sunt de obicei proști când prind ocazia.

Kael a izbucnit în râs.

— Ai un răspuns la toate, nu-i așa?

Mi-am mușcat buza și am dat din cap.

— Aş fi fost o avocată excelentă dacă nu aş fi fost atât de empatică.

Am ridicat din umeri.

— Bine, Domnișoară Empatie…

Glasul i s-a transformat într-o șoaptă.

— Cu toată lumea, doar cu mine nu. Hai să mergem la petrecere de dragul lui Elodie, nu de dragul lor. În plus, te pot ajuta să duci fotoliul acasă, ce zici? Casa ta e oarecum în drum, a adăugat.

Nu era.

— Voiam să-l sun pe tata sau ceva de genul acesta.

mi-am dus mâna streașină la ochi. Soarele bătea cu putere chiar în spatele umerilor lui Kael, dar trupul lui bine făcut bloca mare parte din lumină. A râs.

— Uau. Chiar mă urăști acum dacă ai prefera să te întorci în mașină cu tatăl tău decât cu mine. Nu mi-am dat seama că ai ajuns la nivelul acesta de ură, a zis el, imitând o voce din desene animate.

— Nu mi-ai dat șansa să-ți spun care era nivelul de ură. Nu e ca și cum m-ai fi întrebat.

Mi-am dat ochii peste cap, exasperată, încercând să detensionez atmosfera.

— Evident că aș prefera să-l aduci tu decât să-l văd pe tata, dar nu m-am gândit că te vei oferi.

— Da, în ochii tăi, eu sunt omul negru.

— Chiar î,i doream fotoliul și acum îl am, așa că nu contează cine mi-l duce acasă.

Am spus asta pe un ton dramatic, îmbrățișând spătarul fotoliului.

— E o frumusețe.

— Mda, a spus el, apoi a făcut o pauză și s-a uitat fix în ochii mei. Este.

Am simțit cum inima îmi bate cu putere. Kael și-a lins buzele.

— Haide, Kare. Vino cu mine. Nu vrei să ratezi petrecerea bebelușului lui Elodie.

Mi-am dat din nou ochii peste cap, de data asta și mai teatral.

— Ah, nu mai încerca vrăjelile astea pe mine. Sunt imună la farmecul tău.

Kael mi-a zâmbit cu subînțeles, trecându-și limba peste buzele pline. Îmi spunea din priviri că sunt o mincinoasă.

— Sigur.

— În plus, nu știu dacă ar mai trebui să merg, acum, când totul e pe sfârșite. Voiam să organizez eu o petrecere mai aproape de data când se va naște copilul. Credeam că oamenii așteaptă să afle mai întâi sexul copilului. Ar trebui să aștepte, ca să știe ce anume să cumpere.

Am ridicat privirea spre Kael. Se rezema de un serviciu de masă care costa doar 80 de dolari pentru toate cele șase piese. Părea să aibă pe puțin 100 de ani și era superb. Ah, aveam nevoie de o altă cale de a face bani. Poate că ar fi trebuit să lucrez la una dintre acele aplicații de mobil pe care le-am urât mereu, dar îmi doream mai multe fotolii. Degetul lui Kael a trecut peste marginea mesei, adunând un strat subțire de praf.

— Habar n-am. Aproape am terminat de meșterit cadoul. Mai durează o săptămână până va fi gata, dar tot o să opresc pe-acolo și cel puțin o să bifez prezența la petrecere.

M-am uitat urât la el.

— Chiar dacă petrecerea pe care ai fi organizat-o tu ar fi fost mai frumoasă, mult mai frumoasă.

Am zâmbit. A zâmbit și el. M-am uitat în jur la tarabele care încă erau deschise.

— Ah, și chiar dacă aș trece pe-acolo, nu i-am luat nici un cadou. Tu ce i-ai luat?

— Un leagăn, a spus el, pe un ton coborât, și zâmbetul arogant i-a dispărut.

Nu mi-am putut ascunde un zâmbet.

— Un leagăn. Uau.

— Îl fac chiar eu, deci o să dureze mai mult decât mă așteptam.

Am rămas cu gura căscată.

— Îl faci, adică tu cu mâna ta?

A dat din cap.

— Acum nu pot merge cu tine, mă lauzi prea mult.

Asta a fost drăguț din partea lui. Aveam nevoie să-mi reamintesc că nu era întotdeauna un soldat de plumb fără

sentimente și că nici eu nu eram complet nebună pentru că văzusem ceva diferit la el în urmă cu ceva vreme. Faptul că meșterea un leagăn pentru copilașul lui Elodie mă făcea să-l privesc cu mai puțină îndârjire decât până acum. Era înduioșător să mă gândesc că venise aici ca să cumpere lemn pentru un leagăn. Schimba ceva în felul în care-l priveam, aducea un strop de lumină pe care speram să n-o alunge cu vreo altă minciună înainte să mă ia prea tare valul.

— Da. Sunt dulce, știu.

Și-a șters sudoarea de pe frunte.

— Deci ai de gând să nu te mai alinți și să vii cu mine sau nu?

Capitolul șaisprezece

Când am decis să merg, am făcut-o fiindcă mă temeam să nu mă mai ciondănesc iar cu Kael. Mai simțeam și un ghimpe în inimă din pricină că prietenele lui Elodie nu se gândiseră să mă invite sau, ți mai rău, poate că nu voiseră. Aveam să aflu în scurt timp.

Eram foarte încordată și deja regretam că mă urcasem în camionul lui Kael. Îl așteptam, holbându-mă în oglindă și văzându-l cum se apropie. Mi-a spus să stau în camion cât a făcut el toată treaba. Am încercat să mă opun, dar zgârieturile de pe mâini erau semnul că trebuia să stau liniștită. Așa că m-am așezat în mașina șui și l-am privit în oglindă cum îmi căra plantele. Era atât de solid, avea puterea unui om care ducea lumea în spinare oriunde mergea.

Am dat muzica mai tare,în timp ce el a încărcat fotoliul și plantele în spatele camionului. M-am uitat cum le aranjează câteva clipe, m-am oferit să-l aduc, apoi am renunțat. M-am gândit să mai ies o dată după ce, de plictiseală, mi-am tot pus și mi-am scos centura de siguranță și m-am tot uitat la telefon. Primeam în continuare notificări de pe Instagram, la poza cu fotoliul mov. Știam că fotografia e bună, dar nu mă așteptam să trezească atâta interes.

Era ciudată acea înflăcărare pe care o simțeam pe măsură ce citeam lista în care erau nume întru câtva familiare. De obicei nu dădeam doi bani pe acești oameni, doar mă uitam pe paginile lor de pe rețelele sociale când mă plictiseam. Dar acum, că tocmai văzuseră poza cu fotoliul, mă întrebam ce credeau despre mine și despre ce făcusem după ce terminasem liceul. În cel mai bun caz, își imaginau că viața mea era mult mai spectaculoasă decât în realitate. Deja terminasem liceul de trei ani, dar mie nu mi se părea deloc că trecuse atâta timp. Poate că în afară de a-mi asigura un acoperiș deasupra capului, nu făcusem mare lucru cu viața mea. Devenisem specialistă în masaje, ceea ce era minunat, dar chiar și cu asta terminasem în urmă cu doi ani. În acest timp, Kael participase la două misiuni în afara granițelor. M-a străbătut un fior, deși afară era cald.

— Vrei să lăsăm chestiile astea la tine acasă mai întâi? l-am întrebat. Apoi poți veni după mine.

A dat muzica mai încet și a clătinat din cap. Și-a ridicat marginea tricoului ca să-și șteargă fruntea de sudoare. Doamne, mașina asta părea atat de mică, deși era un Bronco imens.

— Nici gând, a zis el.

Nu m-am uitat la pielea lui dezgolită, deși îmi doream, într-un fel să fac asta.

— De ce nu? l-am întrebat.

— Pentru că n-o să mergi acasă la Tharpe cu mine. O să mă pui să te ajut să

descărcăm lucrurile astea și o să te dai lovită. Te...

S-a oprit înainte să spună *Te cunosc eu.*

— În nici un caz!

Am râs de tupeul lui și de faptul că era foarte aproape de adevăr.

— Adică da, aș încerca, probabil, dar cine poate ști? Poate o să merg și o să ne distrăm.

Ne-am dat seama amândoi de ceea ce tocmai spusese. M-am grăbit să mă corectez.

— Nu noi. Eu, voiam să zic. Poate că o să mă distrez.

M-a privit sceptic, dar avea în ochi o sclipire care aproape m-a convins să mă duc cu el.

— Karina. Te gândești serios să vii? Pentru că pot să aduc lucrurile și apoi să plec într-acolo. Nu trebuie să participi neapărat. Cred doar că ar fi drăguț pentru El dacă ai fi acolo. Ești foarte importantă pentru ea, a adăugat.

Am oftat adânc. Mi-am vârât picioarele sub mine și am ajuns cumva să stau și mai aproape de el.

— Știu, dar eu încă mă simt ca o intrusă. În plus, nu pot merge așa, am spus, uitându-mă la hainele mele ponosite. Tricoul meu are o gaură.

Mi-am vârât unghia de culoarea lavandei pe acolo.

— Aș arăta ca o idioată.

— Ba nu, a zis el, ca și cum n-ar fi fost deloc ciudat din partea lui să mă complimenteze.

— Mulțumesc, am spus, privindu-l în ochi.

A început să respire întretăiat și, chiar dacă nu intenționase să mă privească în felul ăsta, aș fi jurat că dimpotrivă, exact asta fusese intenția lui. Au trecut câteva secunde în care niciunul dintre noi nu s-a clintit. Nimic coerent nu-mi trecea prin cap. Îl simțeam atât de aproape de mine, învăluindu-mă. Ca și cum aș fi făcut o baie fierbinte cu lavandă, relaxantă și revigorantă.

S-a apropiat și mai mult și inima mea a luat-o la galop. Mi s-a făcut teamă că o va auzi.

— Vezi, putem fi prieteni, la urma urmelor.

Vorbele lui au căzut ca niște bolovani.

Am clipit, puțin surprinsă și foarte rușinată, fiindcă preț de o secundă crezusem că...

Nu știu ce am crezut. Am scuturat din cap, trăgându-mă spre geam ca să mă îndepărtez de el.

— Mai vedem dacă putem fi prieteni. Nu spera la prea multe.

M-am străduit să vorbesc pe un ton cât mai glumeț cu putință, ca să nu-mi dau de gol disperarea.

— Ah, Karina, eu nu sper la nimic.

A băgat camionul în marșarier.

— Ce faci? Am mașina aici! am țipat când a apăsat pe pedala de accelerație.

— Doar te conduc la mașină, mi-a spus el, zâmbind ușor și rotind volanul.

Mâna mi s-a încleștat pe mânerul portierei și am râs. Inima îmi bătea cu putere, niciunul dintre noi n-a mai spus nimic.

A mers mai încolo și a parcat aproape de mașina mea.

— Mulțumesc pentru plimbare, i-am spus când am deschis portiera și am ieșit.

El a coborât și s-a dus spre mașina mea. Se masa cu mâna pe coapsă stând acolo, așteptându-mă să mă urc.

— Te doare piciorul? l-am întrebat.

Speram că nu, mai ales acum după ce cărase plantele și fotoliul cel greu. Dar el nu mi-a dat niciun răspuns. Chiar și când rămânea la mine, își ținea piciorul acoperit; mă obișnuisem atât de mult să nu-l întreb nimic încât, sincer, uneori uitam de rana lui.

— Sunt bine. Vin în urma ta.

Învârtea lanțul cu chei pe degetul arătător, uitându-se spre autostrada aflată la 100 de metri de noi. A deschis portiera.

— N-ar trebui să lași portierele descuiate aici. Și nici în altă parte.

S-a încruntat, ducându-și un deget la tâmplă.

— Înainte nu făceam așa, am zis eu, spunând oarecum adevărul.

— Bine, a zis el și a făcut semn cu capul spre portieră.

M-am strâmbat și am urcat în mașină. El a închis portiera înainte să apuc mânerul și a lovit ușor cu mâna în geam.

— Știi. Îmi plăcea mai mult când vorbeai mai puțin.

— Sunt convins.

A râs și s-a îndreptat spre camionul lui.

Ziua asta n-ar fi putut fi mai diferită decât mă așteptasem. M-am întrebat dacă aș mai fi intrat oare în târg în cazul în care aș fi văzut Fordul Bronco în parcare. Amețisem pentru că stătusem atât de aproape de el în mașină.

Doamne, mă înnebunise.

Am pornit radioul. Tocmai se termina o melodie și s-a auzit vocea lui Ryan Seacrest făcând reclamă la o aplicație de dating. Universul îmi dădea din nou diverse semne. Mulțumesc, Ryan.

Am schimbat postul, apoi am setat traseul spre casă și mi-am sprijinit telefonul în suportul pentru pahar ca să pot conduce. Kael

probabil nu avea nevoie de indicații, așa că eu ar fi trebuit să-l urmez *pe el* pe drumul înapoi spre casă.

Am intrat pe autostradă, iar Kael mă urma. Nu-mi venea să cred că femeile acelea organizaseră o petrecere pentru bebelușul lui Elodie și pe mine nu mă invitaseră. Am încercat să n-o iau prea personal, dar era destul de greu, la naiba. Îmi irosisem întreaga dimineață consumându-mă din cauza unui grătar și eram destul de stresată. Ar fi fost probabil mai rău să mă amestec în petrecerea lor; ar fi fost presiunea din pricina cadoului, a decorării locului, a coordonării unor oameni pe care nu-i cunosc. Așa că nu-mi păsa neapărat că fusesem lăsată pe dinafară. Mă simțeam mai ales dezamăgită că fetele alea dăduseră petrecerea înainte s-o dau eu. Eram prietena ei cea mai apropiată, locuia cu mine. Oficial sau nu, dormea la mine acasă, pe canapeaua mea, în fiecare noapte.

Elodie credea probabil că amicele sale țineau la ea mai mult ca mine. Toni, fata care o luase de la camera de gardă, decorase probabil casa pentru această ocazie, iar Elodie se bucurase mult, pesemne. Casa ei era, cred, mai mare și mai drăguță decât a mea. Îi uram pe oamenii care aveau această putere asupra mea, aceea de a mă face să mă simt nesigură. Nu voiam să fiu genul acela de fată, dar ceva din mintea mea îmi spunea să fiu.

M-am uitat la camionul alb al lui Kael venind în urma mea. Preț de o clipă, asta ma mai liniștit puțin. Mi-a calmat iureșul gândurilor care se adunau unele peste celelalte în timp ce conduceam. Din nefericire pentru mine, nu puteam să mă uit la el și să conduc în același timp.

Cu fiecare bornă pe lângă care treceam, deveneam din ce în ce mai tensionată din pricina petrecerii pentru bebeluș. Nu eram invitată și n-aș fi avut timp deloc să mă pregătesc, după ce ajungeam acasă. M-am săltat să-mi văd chipul în oglinda retrovizoare. Nu arătam dezastruos, aveam tenul mai curat decât în ziua precedentă. Aș fi apucat doar să arunc niște țoale pe mine și poate să-mi dau cu niște rimel și luciu de buze.

Când am ajuns la mine pe alee, mă convinsesem că nu merg. Kael știa că n-o să merg, eu știam că n-o să merg, dar încă era drăguț să visez cu ochii deschiși că voi merge cu el. Nu credeam că se va supăra dacă mă voi răzgândi, îmi va spune doar obișnuitul *ți-am zis eu*, dar nu-mi păsa de asta suficient de mult ca să mă chinui singură în prezența acelor oameni. A așteptat lângă camion până am descuiat ușa și am lăsat deschisă plasa împotriva insectelor.

— Sunt surprins că ți-ai încuiat ușa! a strigat el de la marginea aleii.

Îmi plăcea că nu-mi trebuia o scuză ca să nu merg. Kael n-avea să mă forțeze să-l însoțesc, așa cum mă implora Austin să mă duc cu el la petreceri când eram adolescenți.

— Ești sigur că nu vrei să te ajut? l-am întrebat în timp ce descărca plantele și fotoliul.

— Nu, doar să ții ușa deschisă! a strigat el.

Vecinul meu Bradley a ieșit pe verandă, s-a uitat la noi, a dat politicos din cap în semn de salut, și-a luat ziarul care zăcea acolo și a intrat la loc. M-am întrebat dacă știa că poate citi totul online. Părea genul de individ care nu-și dădea seama sau nu-i păsa de asta.

Am făcut un semn din cap spre Kael, iar el a scos fotoliul din mașină. M-am dus înăuntru ca să dau la o parte vechiul meu fotoliu și, când el a intrat în casă, am încercat să mă gândesc la ceva inteligent de spus. De câte ori era prin preajmă, mi-era greu să nu umplu tăcerea.

Am arătat spre locul unde fusese celălalt fotoliu până în urmă cu câteva clipe și el l-a așezat ușor acolo. A zărit într-un colț fotoliul cel vechi.

— Nu-l arunci, nu-i așa?

Am dat din cap.

— Ba da. E vechi.

— Dar e atât de comod.

Am râs, amintindu-mi cum picioarele lui lungi atârnau pe marginea fotoliului când dormea întins pe el. Părea că trecuse mult timp de-atunci. M-am întrebat dacă ne gândeam oare la același lucru.

— Poți să-l iei tu, dacă vrei.

S-a luminat la față. Nu mă așteptam la o astfel de reacție, fiind vorba de un fotoliu vechi pe care-l luasem de la tata când a renovat Estelle casa.

— Lasă-mă să ți-l plătesc, a spus el, ducând mâna la portofel. Sau nu-mi mai da banii care mi-i datorai pentru fotoliu. Fotoliu contra fotoliu.

— Fotoliu contra fotoliu? l-am imitat eu. Te cam păcălești aici. Dar accept oferta, de vreme ce știi asta.

— O știu foarte bine, a spus el zâmbind. Îmi place fotoliul acesta. Am dormit în el ca un bebeluș.

Mi l-am imaginat pe Kael odihnindu-se în deșert, într-un sac de dormit. Corpul lui era nevoit să se adapteze schimbărilor extreme de climă din unele nopți.

S-a uitat la telefon exact când i-am spus:

— Ia-l. Ești invitatul meu.

Am așteptat câteva clipe, cât a trimis cuiva un mesaj. În cele din urmă, a ridicat privirea.

— Ultima șansă să mergi la petrecerea pentru bebeluș.

— Oricât aș fi de invidioasă pentru cât te vei distra acolo, eu am… am multe de făcut. Oricum, cred că e pe sfârșite și n-am pregătit nici un cadou sau ceva de genul acesta. Nici măcar n-am niște pantofi ca lumea în picioare.

Stând rezemat de fotoliul cel nou, Kael s-a uitat la mine.

— Bine, a zis el oftând adânc.

— Bine? am repetat.

O să-i salut din partea ta, a spus, ridicând din umeri.

— Atunci v-or ști că ne-am văzut. Nu vreau asta, pentru că Elodie se va simți prost, iar eu sunt obosită și am umblat toată ziua și…

Kael a ridicat o mână ca să mă oprească.

— Am priceput. N-o să pomenesc de tine. Tot cred că ar trebui să vii ca să le spui tuturor un mare *duceți-vă dracului*. Eu totuși va trebui să plec, mai e puțin și se termină.

— Du-te, m-am grăbit să-i spun.

Simțeam furnicături pe piele și voiam ca ziua asta obositoare să se termine mai repede.

— Ești bine? m-a întrebat el, râzând ușor.

Îmi plăcea că nu face din țânțar armăsar, dar în același timp voiam să insiste și să încerce să mă convingă. Doamne, o luasem razna.

— O să-ți las plantele înăuntru înainte să plec, totuși.

Își făcea din nou de lucru cu telefonul. Poate că nu voise să vin de la bun început. M-am întrebat de cât timp știa oare despre petrecere, ce era atât de interesant pe telefon și dacă persoana aceea nu voia să fiu acolo sau dacă însuși Kael nu voia să fiu acolo. Nu făceam parte din micul grup al plutonului, ca el. Nu știu cât timp petrecea cu ei, dar era prieten cu mulți tipi de-acolo. în minte a început să-mi înflorească teoria conspirației cum că Elodie trebuie să le fi spus nevestelor de soldați despre mine și Kael și dintr-odată am simțit o arsură în piept.

— Karina? Te simți bine? m-a întrebat el.

Glasul lui m-a readus oarecum la realitate. Mintea mea zbura întotdeauna în locuri foarte îndepărtate. Mi-aș fi dorit ca lucrurile să nu stea așa, dar așa fusese dintotdeauna.

— Da, am zis, cu glas sugrumat.

Kael a observat asta. Știam că va observa, iar când s-a uitat la mine, știam că va spune ceva, cu buzele atingându-mi urechea, ca atunci când se trezea în patul meu, spunându-mi…

— Ești sigură totuși? m-a întrebat. Nu neapărat în ceea ce mă privelte. Vorbesc despre tine, așa, în general.

Stătea în cadrul ușii, ca o statuie cu maxilarul neclintit. Am dat din cap.

— Da. Sunt doar obosită. A fost o zi grea și mâine trebuie să mă trezesc devreme. Sunt bine. Serios.

Kael a oftat și și-a trecut degetele peste bărbia netedă.

— OK. Ne mai vedem, atunci?

— Ne mai vedem, am repetat.

A șovăit înainte de a continua.

— Karina?

M-am uitat la el.

— Mda?

— Îți stă foarte bine părul așa, a zis arătând spre capul meu.

Mi-am trecut mâinile prin păr.

A luat vechiul fotoliu de un braț și și-a înfășurat mâna liberă în jurul spătarului. Am rămas acolo, neștiind ce să spun.

— Mulțumesc, a fost tot ce mi-a ieșit de pe buze.

A scos fotoliul din living fără să se uite în urmă. Am lăsat ușa descuiată ca sa poată aduce și plantele în casă și am așteptat în bucătărie până când am auzit-o închizându-se la loc. Eram foarte confuză, iar el mă deruta mai mult decât oricând. Am închis ușa și mai ferm și am tras ambele zăvoare. Am pornit televizorul și am dat volumul tare, ca să nu aud camionul lui Kael îndepărtându-se. Acum, când eram din nou în căsuța mea, singură, plantele erau mult mai puțin interesante decât păreau mai devreme. Mare parte din farmecul lor se pierduse. Însă fotoliul era la fel de frumos. M-am așezat pe el, atingându-i materialul, încercând să mă relaxez și să nu mă mai gândesc la petrecerea pentru bebeluș. Și nici la Kael, și nici la ziua asta extrem de ciudată.

Capitolul șaptesprezece

Kael

Petrecerea pentru bebeluș s-a dovedit a fi mai degrabă cu sticle de bere decât cu biberoane. În esență, a fost un grătar într-o curte, cu câteva decorațiuni pentru bebeluși ici și acolo. Ceea ce era OK, fiindcă era puțin diferit de tema obișnuită de la astfel de petreceri – *Baftă mare*!

Când am ajuns în fața casei, preț de o clipă mi-am dorit să fi venit și Karina cu mine. Sau să fi stat încă puțin acasă la ea și să mai vorbim, să-i fi pus întrebări despre ce mai făcuse în ultima vreme. Într-un fel, îmi plăcea că ea era micul meu secret, dar fetele apreciau atitudinea ei și poate chiar s-ar fi simțit inspirate de independența pe care o afișa. Știam că aceste soții de soldat nu erau gașca ei, dar nu erau atât de rele și cel puțin s-ar fi văzut cu Mendoza și Gloria. Dacă ar fi încercat să fie mai prietenoasă, Karinei i-ar fi plăcut de Gloria. Duba lor era parcată în fața casei, chiar lângă Mustangul verde a lui Lawson. Acesta era fix genul acela de individ, care avea abțipilduri patriotice lipite pe bara de protecție ca și cum le cumpărase la kilogram; de oglinda retrovizoare atârna o pereche de zaruri.

Am sunat la ușă, iar Toni, soția lui Tharpe, a răspuns imediat.

— Martin! Ce surpriză că ai venit! a zis ea, îmbrățișându-mă.

Mirosea ca un butoiaș cu bere și a deodorantul cu sclipici pe care obișnuia să-l folosească sora mea în vârstă de 14 ani.

M-am retras zâmbind.

— Mulțumesc de invitație.

Ochii lui Toni erau injectați, la fel ca privirea tuturor femeilor de pe veranda din spate. Am trecut pe lângă mai multe grupulețe, m-am oprit la Elodie și am sărutat-o de două ori pe obraz, în timp ce îi povestea lui Austin despre pasiunea ei pentru televiziunea americană. *Prietenii tăi* versus *Seinfeld*. Am dat mâna cu Austin, întrebându-mă dacă sora lui îi spusese că se întâlnise cu mine azi, și m-am uitat prin curte. Lumea era adunată în jurul grătarului și al mesei cu mâncare. Erau vreo 15 oameni în total, deși aș fi crezut că până la ora asta numărul lor s-ar mai fi subțiat. Curtea mirosea a fum de țigară li a carne prăjită.

— Ne-a rămas o grămadă de mâncare, mi-a spus Toni. Și băutură. Berile sunt aici.

Mi-a arătat un răcitor albastru de plastic așezat pe jos.

— Mulțumesc, am zis. Tocmai am mâncat.

Mințeam, dar nu mi-era foame. Eram absolut epuizat și voiam să-mi trântesc fundul în pat cât mai iute posibil. Piciorul îmi zvâcnea de durere.

— Martin.

Mendoza m-a bătut pe spate cu mâna teafără, în care avea o sticlă de bere.

Se sprijinea de gard, iar Gloria stătea la câțiva metri distanță, într-un scaun, cu o doză de coca-cola în mână, urmărindu-i din priviri pe copiii care se jucau în curte. Alergau după o mulțime de baloane de săpun și după o stropitoare, împreună cu alți copii pe care nu-i cunoșteam. Când copiii lui Mendoza m-au văzut, doi dintre cei trei au venit din celălalt capăt al curții ca să mă salute. Viviana, mijlocia, a venit în fugă și mi-a cuprins picioarele cu brațele. Am simțit durerea în piciorul drept când mânuța ei m-a apăsat, dar nu m-a lăsat inima să-i fac observație. Era atât de drăguță încât m-am mulțumit să-i zâmbesc și să încerc să nu mă schimonosesc de durere.

Nu mă mai duruse până acum câteva minute, când adrenalina provocată de întâlnirea cu Karina se dusese și durerile reapăruseră, iar senzația de arsură mi se strecurase în fiecare mușchi.

Mi-am ridicat privirea ca să mă concentrez asupra altor lucruri. Aveam multă experiență când venea vorba să ignor durerea. Ăsta era războiul: trebuia să găsești noi căi de a nu admite suferința de care aveai parte.

Nu-ți puteai canaliza mintea spre altceva, dar Armata te învăța cum să-ți asculți instinctele și cum să practici îngrozitoarea armă a războiului. Dacă mă gândeam la asta. Fie chiar și câteva clipe, îmi venea automat în minte fetița cu hijab care ducea în brațe cadavrul unui băiețel. Chipul acestuia era plin de noroi și sânge. Erau atâtea victime în fiecare zi încât băiatul ar fi putut fi fratele ei sau pur și simplu l-ar fi putut găsi pe stradă. Am clipit ca să-mi alung asta din minte. Cu durerea asociam fiecare amintire despre război și, uneori când nu eram atent, mă lovea din senin. În ultimele câteva zile, trecutul mă copleșise mai des ca de obicei. Poate de vină era faptul că tatăl Karinei tocmai apăruse în peisaj sau poate faza cu Mendoza revoltându-se în fața cruzimii războiului în timp ce lovea geamul acela.

Simțeam și eu vinovăția copleșitoare și zdrobitoare a războiului, dar în mare parte îmi puteam justifica alegerile. Nu știam cum sau de ce fusesem atât de norocos, dar eu nu cedasem complet, ca alții. Nu înțelegeam ce fac, deși făceam anumite lucruri. Asta îmi tot spuneam. Eram din nou în cort, aproape că puteam simți gustul sărat de sudoare pe buze și mirosul fumului gros din aer, provocat de explozia unor dispozitive improvizate. Simțeam furnicături pe piele pe măsură ce călătoream între realitate și traumele mele.

Sunt aici, în Benning. Acasă. La o aruncătură de băț de mama și de sora mea. Aproape de Karina. Nu mai sunt acolo.

M-am gândit la ceea ce mi se spusese la terapia de grup, și anume să respir. Să numpr, să respir și să mă uit în jos, la picioarele mele bine înfipte în pământul de aici, din Ft. Benning, nu din Afghanistan.

— Bună, Martin! Te așteptam de mult. Unii ziceau că nici nu mai vii, a strigat Viviana, mișcându-și dezaprobator degetul mic.

Stătea în fața mea, cu brațele ridicate în aer. Chipul ei se metamorfoza în cel al fetiței din amintirile mele.

Trebuia să ies din starea asta.

La naiba!

— Hei! Ascultă-mă! a strigat ea.

Aveam impresia că vorbea dintr-un tunel.

M-am forțat să-mi amintesc momentele de peste zi ca să iau din nou contact cu lumea reală. Karina, orele pe care le-am petrecut lustruind lemnul, felul în care arăta Karina când se plimba de la o tarabă la alta, fără să știe că o urmăream. Îi simțeam liniștea în timp ce cutreiera târgul de vechituri. Mi-era dor de energia care mi-o transmitea.

M-am în curte, în clipa prezentă, și am încercat încă o dată să alung imaginile din trecut care amenințau să vina peste mine.

— Aloooo!

Vivi cea răbdătoare a sărit în fața mea, prefăcându-se supărată că am ignorat-o. Eram iarăși conștient de corpul meu, de bocancii bine înfipți în pământ.

Am râs și m-am uitat în față, ignorând-o intenționat preț de o clipă, apoi am scos limba la Vivi. Am ridicat-o în brațe și am alungat durerea în trecut. Eram mai puternic decât ea. Faptul că o țineam acum în brațe pe fetiță dovedea acest lucru.

Îmi cuprinsese talia cu picioarele. Era o poziție chinuitoare pentru mine, dar am ignorat protestul mușchilor mei. Știam că n-ar fi trebuit să ridic ghivecele cu plante și fotoliul, dar la momentul acela fusese plăcut să-mi recapăt puerile. Încă nu sunt obișnuit cu acest corp slab; refuz să mă obișnuiesc vreodată cu el.

— Cine ți-a zis că nu vin? am întrebat-o. I-am spus tatălui tău c-o să întârzii.

Am lăsat-o jos și ea a chițăit. Aproape că nu mai simțeam durerea.

Cel mai mic dintre băieți, Julian, îmi făcea cu mâna în timp ce sora lui își continua asaltul. Julian nu părea că vrea să lase aparatul de făcut baloane cu care se juca. Nu-l puteam condamna. Un șir de baloane i-a plutit pe lângă față, câteva prinzându-i-se în buclele închise la culoare ce-i atârnau de pe frunte. El a râs, iar eu am inspirat relaxat, văzând fericirea de pe chipurile lor. Apoi m-am uitat la Mendoza, un părinte care avea mai mulți demoni decât aveam eu. Știam că viețile acestor copii nu erau întotdeauna pline de râsete și raze de soare. Erau pline de nopți întunecate și furtunoase, împovărate de stresul facturilor neplătite și de absențele repetate ale tatălui lor care tot pleca în misiune.

Când părinții vin și ies periodic din viața copiilor, asta lasă urme adânci. Îi cunoșteam pe unii dintre cei mai buni și mai puternici părinți, care dăduseră tot ce avuseseră mai bun și tot se

vedea diferența din sânul familiei lor când se întorceau din misiune. Te adaptezi la un anume fel de a trăi, apoi ei se întorc, echilibrul se strică și e nevoie de o nouă rutină. Indiferent cât de mult se bucură familia soldatului să-l aibă înapoi, e o luptă despre care nimeni nu prea vorbește și e al naibii de complicată. În plus, acum aveau un nou demon pe care să-l înfrunte, și anume episoadele sale PTSD. Mâna lui bandajată ne aducea tuturor aminte de asta.

— Unul dintre ei.

A arătat spre un grup de cinci soldați, cu sticlele de bere în mâini. Puși pe scandal înainte de asfințitul soarelui.

Uram să fiu în preajma unor idioți ca ăștia. Lawson era aproape la fel de rău ca Jones și restul țăranoilor din plutonul nostru. Eu eram unul dintre cei doi negri, Mendoza era singurul hispanic, iar restul tipilor albi erau din Boston, Alabama, Kentucky. Un., erau foarte de treabă, alții însă deloc.

Mi-a părut ciudat că niciunul dintre ei n-a observat că îi studiam. Nu mi-au simțit privirea ațintită asupra lor, așa cum ar trebui să facă un bun soldat. Pentru mine, acest instinct n-a dispărut niciodată.

— Am lucrat la cadoul pentru bebeluș, i-am șoptit la ureche.

— Care e cadoul? m-a întrebat ea direct.

— N-ai voie să spui nimănui, bine?

Am așteptat-o să încuviințeze și ne-am uitat amândoi la Manuel sau micul Manny, așa cum îi spuneam toți. Stătea acolo, fiind opusul surorii sale mai mici, știrbă și zâmbăreață. M-a întâmpinat cu o privire împietrită. Și lui îi plăcea de mine, dar nu era la fel de afectuos ca sora lui mai mică. Mendoza îmi spusese de multe ori că micul Manny resimțea absența lei cel mai mult dintre toți. Mai mult chiar decât soția lui, Gloria.

— Spune-mi, spune-mi! A zis în cele din urmă Viviana, strigându-și entuziasmul copilăresc tare și limpede, fix în urechea mea.

Slavă Cerului că stăteam mai prost cu auzul. Exploziile bombelor avuseseră efectul acesta asupra mea.

Micul Manny nu și-a putut ascunde zâmbetul când și-a auzit sora chicotind. Gloria venise între timp lângă noi. Părea obosită – ai fi zis că avea nevoie să se așeze și să nu se miște de-acolo ore întregi. Era mai aranjată ca de obicei. Eram obișnuit cu Gloria cea de la miezul nopții, îmbrăcată în pijamale sau trening și panicată că urletele lui Mendoza aveau să-i trezească pe copii. În curtea scăldată în soare, purta niște jeanși sfâșiați și un tricou negru înnodat în jurul taliei. Era și machiată puternic. Ca și cum ar fi încercat să-și ascundă oboseala.

Totuși, arăta bine, așa cum arăta întotdeauna în public. Jumătate dintre băieți făceau mișto de Mendoza că nevastă-sa e sexy și el nu e sexy deloc. Când voiau să afle cum pusese mâna pe

ea, le povestea mereu că erau iubiți încă din liceu, iar băieții dădeau din cap și zâmbeau neîncrezători.

Dar ea îl iubea foarte mult, Doamne, cât îl iubea! Nu știu dacă mai văzusem vreodată o dragoste ca a lor. Erau definiția zicalei *decât fără tine, mai bine mort*.

— Fac un pătuț pentru bebe. Un leagăn, i-am spus versiunii mai mici a Gloriei.

Gloria a dat din cap spre mine, zâmbindu-le copiilor ei. S-a uitat la Julian și i-a spus ceva în spaniolă.

— Poți să faci ceva și pentru mine? a întrebat Viviana.

Mama ei și cu mine am izbucnit în râs.

— Tu întotdeauna vrei ceva, fetița mea, a tachinat-o ea.

— Ce anume vrei să-ți fac? am întrebat-o.

S-a gândit puțin și s-a dat jos smucindu-se din brațele mele.

— Nu știu. Un pat? Sau un scaun de prințesă?

— Scaun de prințesă? Am priceput.

— Martin! Vino dracului încoace! Nu mai sta să te joci cu ăia mici și hai să bei o bere! a strigat Austin.

Fiica lui Mendoza a fugit spre el, iar eu am urmat-o.

Ce faci, frate? Era și timpul să ajungi, a spus el pe un ton glumeț.

— Am fost la târgul de vechituri, am zis, iar el s-a schimbat la față.

— Tot te mai duci acolo?

Am făcut o pauză, uitându-mă în jur. Nimeni cu excepția lui Elodie nu ne putea auzi, nici dacă voiau. Dar, ca să fiu sincer, trebuia să se obișnuiască și ea cu astfel de rahaturi după ce soțul ei avea să vină acasă cu o mulțime de bagaje pe care trebuia să le care după el. Nu i-am spus lui, dar a fost o idee foarte proastă s-o lase însărcinată. Pentru ea dar și pentru el – de-abia putea să aibă grijă de el însuși, darămite de o nevastă și de un copil.

Când Phillips mi-a spus că s-au căsătorit repede, am simțit că-mi ies din minți. Credeam că glumește, îmi spusese că făcuse cunoștință pe internet cu o franțuzoaică apetisantă și că voia să se întâlnească cu ea doar pentru sex, așa cum se întâmplă cu cele mai multe relații începute în cursul vreunei misiuni. Ultimul lucru la care mă așteptam era s-o lase gravidă și s-o aducă în Benning.

Nu voiam să fiu un nemernic, dar era mult prea devreme pentru Phillip să aibă un copil. El însuși era un copil.

Dar nu era deloc treaba mea, așa că, după șocul inițial, mi-am ținut gura.

— Ăă, Jerry Seinfeld este unul dintre cei mai buni și mai de succes actori de comedie din istoria Americii…, l-am auzit pe Austin spunându-i lui Elodie.

Elodie părea fericită și mulțumită; își revenise complet din starea în care fusese în camera de gardă. Îi scrisesem un mesaj după ce văzusem că Austin și Karina plecaseră și se opriseră în rezerva ei. Chiar îmi doream să se simtă bine; o aștepta un drum greu.

— Nu spun că nu e grozav. Dar umorul din *Prietenii tăi* e pur și simplu cel mai tare. Nu se învechește, ci spune o poveste cu fiecare episod!

Accentul ei franțuzesc m-a făcut imediat să-i dau dreptate, chiar dacă știam că *Seinfeld* era un serial de calitate superioară.

— Iar Jerry Seinfeld nu e cu nimic mai bun decât Adam Sandler. El e simbolul Americii…, a început Elodie să spună.

M-am întors spre Mendoza în timp ce ea vorbea cu Austin. Mendoza părea nerăbdător.

— Da. Încă merg acolo. De obicei stau în partea cu provizii, dar azi m-am întâlnit cu Kathy. M-a întrebat;de tine, i-am spus.

Mendoza avea privirea ușor încețoșată; în mână ținea o bere Coors Light. Și-a încleștat dinții. Ori apăsam un buton greșit, ori el mima că-i convine faptul că merg în continuare la târg. Știam că ține la ea.

— Ce mai face? Nu-mi vine să cred că Larry nu mă mai lasă să intru. Credeam că până acum a trecut peste prostia aia, frate.

— Mda, oamenii de obicei te iartă că te-ai urcat cu mașina pe gardul și pe tarabele lor, am spus relaxat, de parcă ar fi fost ceva amuzant.

Dar când se întâmplase fusese oribil, iar Mendoza era atât de beat încât credeam că o să continue pe autostradă după ce i-a dărâmat gardul lui Larry. Mendoza tăiase niște plăci de lemn pentru Larry și aproape își retezase degetele, ceea ce l-a făcut să se enerveze și să se care. A băgat mașina în vitrza greșită când a încercat să dea cu spatele, iar duba lui a dărâmat mai multe tarabe cu materiale de construcții. Și povestea nu s-a oprit aici – când s-a panicat, a luat-o spre copaci, ratând la mustață mașina lui Larry, și a distrus și gardul. A fost un miracol că asigurarea a acoperit dezastrul. Un miracol și câteva minciuni.

Și asta s-a întâmplat înaintea celei de-a doua misiuni în Afghanistan și a nenorocirilor pe care le-am văzut acolo.

Și a nenorocirilor pe care le-am făcut.

Mendoza a luat o înghițitură zdravănă de bere.

— Da, dar i-am spus c-o să muncesc gratis, să curăț chestiile de-acolo. Așa că nu pricep.

Am ridicat din umeri.

— Mai lasă-l puțin. Au trecut doar câteva săptămâni de când ne-am întors.

Capitolul optsprezece

Kael

După o oră de când începuse așa-zisa petrecere pentru bebeluș, mai mulți invitați plecaseră, lăsându-ne doar pe câțiva dintre noi în curtea din spate a lui Tharpe. Nici copiii nu mai erau, în afară de cei ai lui Mendoza.

Gașca de tineri soldați beau shoturi de Maker's Mark direct din sticlă. Jack Daniels și Maker's Mark: două chestii pe care le puteai găsi întotdeauna la o adunare de soldați. Sigiliul de ceară roșie al sticlei fusese aruncat undeva în iarbă. Julian, fiul lui Mendoza, l-a luat cu mâna lui micuță. Gloria, care o ținea în brațe și pe Viviana, care adormise, l-a prins înainte ca puștiul să-l bage în gură. Mi-a amintit de mama, care nu se așeza niciodată să-și tragă sufletul și nu-și lua niciodată liber de la îndatoririle părintești. Făcea mereu mai multe lucruri în același timp.

Odată am văzut-o pe Gloria luând prânzul în timp ce alăpta și îi spunea să se ducă dracului unui individ care se plângea că=și hrănește bebelușul în restaurant. Gloria și-a spus calm punctul de vedere în timp ce-și sorbea ceaiul cu gheață și-l hrănea pe Julian, iar tipul s-a înroșit și a început să se schimonosească înainte ca ea să ridice glasul. Eu, unul, eram mai îngrețoșat de felul în care el își vâra în gură friptura în sânge decât faptul că ea alăpta discret – dar, desigur, domnule, spuneți ce vă deranjează.

— Ai grijă, iubire, i-a spus ea lui Julian, aruncând dopul într-un castron cu sticksuri fărâmițate.

s-a uitat la soțul ei și a oftat, văzându-l că ia încă un pahar cu băutură. Trecuse pe cola cu whisky și bea cot la cot cu ceilalți militari, dar nu-i cunoșteam după nume. Mendoza n-avea de gând să plece, deși nevasta lui părea din cale-afară de obosită.

— Gloria.

I-am făcut cu mâna ca să-i atrag atenția.

— Poți să pleci. Mă asigur eu că ajunge acasă. E târziu și știu că mâine-dimineață copiii trebuie să meargă la școală.

Ea l-a mai privit o dată pe Mendoza, apoi s-a uitat la Julian, care stătea lângă ea, apoi la Vivi, cuibărită în brațele sale. Porecla celui mai mare dintre copii, micul Manny, venea de la felul în care-l strigau părinții lui – „little man”[3]. Și așa i-a rămas. Oamenii presupun că numele mic al lui Mendoza e Manny când îl cunosc pe fiul său care-i seamănă leit.

— Ești sigur?

— Da. Știi că mă pricep foarte bine să-l bag în pat.

Am zâmbit, deși știam amândoi că nu era nimic amuzant când îl târam acasă, după o noapte grea.

Soția lui Tharpe stătea la masă, încercând să-și împiedice soțul să mai ia o bere din racitor. Când el s-a aplecat, scaunul de plastic s-a clătinat sub greutatea lui, așa că ea l-a tras de tricou ca să-l aducă din nou cu picioarele pe sol. Spumega de furie, dar nu spunea nimic. Eram destul de convins că era stânjenită de comportamentul soțului său. Eu aș fi fost, în locul ei.

— Vrei să încetezi? Copii dorm ți noi suntem acasă. Calmează-te, i-a spus Tharpe, îndepărtându-i mâna de pe tricou.

Judecând după privirea ei, am crezut c-o să-l pocnească, dar ea s-a mulțumit să-și tragă mâna și să se ducă valvârtej în casă. A trântit ușa, în timp ce el a ridicat capacul răcitorului și și-a scos o bere.

De la ușa din spate, Gloria s-a uitat drept la soțul ei.

— Știi ceva, Martin? Cred că o să-ți accept oferta.

S-a ridicat în picioare, mutându-și fiica pe șold. Vivi s-a trezit și s-a încolăcit în jurul mamei ei.

— Micule Manny, mă poți ajuta sa-l ducem pe fratele tău în mașină? Ia geanta aia, a spus Gloria. Manny! i-a strigat ea lui Mendoza. Eu duc copiii acasă.

— Poftim? Nu, mai stai. Iubitoooo...

Și-a ridicat brațele, încercând s-o atingă. Gloria a șovăit preț de o clipă, dar i-a acceptat îmbrățișarea, zâmbind la idiotul de bărbată-său. Era idiotul ei. Și al meu. Era un om de treabă. A lăsat-o pe Vivi jos și s-a dus la el.

— Sunt obosită. Te aduce Martin acasă. Mai rămâi, iubitule. Nu prea mult.

I-a cuprins gâtul cu brațele. El a apucat-o de fesele bombate, iar ea i-a lins buzele. Așa erau mereu, unul peste altul călare, în public. M-am uitat în altă parte și în minte mi s-a ivit Karina.

— Ah, o să mă grăbesc să vin acasă, a zis el, mușcându-și buza.

Micul Manny și-a dat ochii peste cap. Semăna incredibil de mult cu tatăl lui. Nasul lat, nuanța pielii, obrazul ferm.

— Sunt scârboși, i-am zis eu.

Era de acord cu mine; deși nu a zâmbit deloc, mi-am dat seama că-i venea să râdă după felul în care îi tresărea colțul gurii. Uneori era un omuleț tare încăpățânat. Exact ca taică-său.

Mendoza a sărutat-o pe fiica lui pe cap. Apoi a bătut pumnul cu băieții. Era blând cu Vivi, dar dur cu puștii. Așa fusese crescut, la fel ca mine, chiar dacă mama fusese singură. Băieții trebuiau să fie niște duri, fetele erau delicate. Așa că se cuvenea să te porți frumos cu ele. Știam pe pielea mea cât de toxică era descrisă masculinitatea și felul în care trebuie să se poarte un „bărbat”. Mentalitatea asta te mânca de viu și distrusese foarte multe familii de-a lungul timpului. Văzusem nenumărate cazuri și ni se amintea de asta în fiecare zi pe

Twitter și la știri. Uitați-vă la politica noastră, pentru numele lui Dumnezeu.

M-am așezat cuminte, făcându-le cu mâna Gloriei și copiilor. Am sorbit dintr-o doză de Sprite, în timp ce ascultam ce discutau băieții. Mulți erau singuri, iar cei căsătoriți își scoseseră nevestele din minți, astfel că multe dintre ele îi părăsiseră.

O să intrăm în război împotriva Iranului. Chestia asta o să se întâmple în următorii câțiva ani, mai ales sub administrația asta, a spus unul dintre ei.

I-am cercetat din priviri pe toți, cum erau îmbrăcați, cât de beți erau judecând după gesturi și după cum vorbeau. În fundal îi auzeam pe Austin și pe Elodie; el era doar un pic pilit. Am fost atent la ei câteva clipe, deși mă concentram asupra grupului de soldați. Creierul meu era antrenat să perceapă toate detaliile dimprejurul meu, fie că voiam asta, fie că nu.

— Nu vorbi așa despre șeful tău, a zis altul.

Părea a fi cel mai tânăr dintre ei și semăna straniu de mult cu Ferb,personajul de desene animate în carne și oase.

— Nu e șeful sub comanda căruia m-am înrolat. Nu vreau să am nimic de-a face cu propaganda lui de căcat și cu răspândirea fricii, a spus altul.

Acesta era slăbănog, cu un nas mai degrabă pătrățos. Fineas și tovarășul lui, Ferb.

— Răspândirea fricii? El deschide tuturor ochii asupra porcăriilor pe care le face guvernul! Oferă mai multe slujbe și protejează ceea ce ar trebui să reprezinte țara asta.

Ah, eternele discuții despre președinte. Era întotdeauna un subiect sensibil pentru soldați și pentru familiile lor. Din punct de vedere legal, nu aveam voie să vorbim în public despre președinte, din cauza contractelor cu Armata, dar de obicei asta nu-i oprea pe oameni s-o facă.

— Răspândirea fricii? Haide, asta e o poziție liberală exagerată. Chiar și din partea ta, a zis Ferb.

— Mai întâi, eu nu sunt liberal. De obicei, sunt conservator, până la alegerile astea. Pentru că insul acesta este un copil mare, chestie cât se poate de penibilă. Face crize de nervi toată ziua pe Twitter de parcă ar fi singura lui ocupație. E nebun cu diplomă și tu ești la fel de nebun dacă îl aperi. Bunicul tău n-a luptat în al Doilea Război Mondial?

Cel scund a dat din cap.

— Imaginează-ți cum s-ar simți dacă ar mai trăi. Să-i vadă pe toți neonaziștii ăștia mărșăluind pe străzi, încurajați chiar de președinte? Nu orice președinte, ci unul care e *mândru* că a scăpat de serviciul militar? În plus, și-a arătat lipsa de respect față de John McCain, care a fost prizonier de război. Cum a spus? Ha?

Ochii soldatului aveau acea sclipire pe care numai înflăcărarea și whisky-ul ți-o puteau da. Iar acum amândouă îi curgeau prin vene.

— Terminați cu discuția asta, a zis Mendoza, intervenind înainte să-mi dau seama dacă eu voiam sau nu s-o fac.

Apoi s-a apropiat de ei. Unul se uita în telefon, nefiind prea atent la ce se întâmpla în jurul lui. Această petrecere pentru bebeluș se putea transforma într-un scandal, iar el părea să nu observe. Ceilalți doi se uitau la puștiul care semăna cu Ferb.

— N-ar fi fost fericit deloc, a continuat cel înalt. S-ar fi întrebat *pentru ce pula mea* și-a riscat viața dacă noi tot la mizeria asta ne-am întors.

Mendoza a intervenit din nou înainte ca tipul să răspundă.

— Care-i rostul acestei discuții și acestor certuri de căcat? Dacă trăncăniți despre asta la nesfârșit, nu se va schimba nimic. Vreți schimbare? Faceți ceva în privința asta în loc să stați și să vă văicăriți despre o chestie pe care nu o putem controla.

M-am ridicat de la masă și m-am îndreptat spre grupul lor.

— Putem schimba asta prin vot, și nu suportând porcăria asta, a spus tipul cel înalt.

Austin și Elodie amuțiseră și urmăreau schimbul aprins de replici.

— *Să nu suportăm porcăria asta*? Dar cum? Ești *proprietate* guvernamentală. Nu avem de ales dacă suportăm sau nu suportăm. Faci ce ți se spune. Ca noi, restul.

— De ce nu-i spui despre zid? Tu vrei să se construiască zidul acela, nu-i așa? spune-i chestia asta lui Mendoza. Uită-te în ochii lui și spune-i asta.

Am pășit între ei.

— OK, OK, băieți.

Trăsăturile lui Mendoza s-au înăsprit.

— Eu sunt din California, frate. Familia mea e din Mexic. Ești ignorant ca dracu'.

Fix ca zidul acela. Ai grijă ce scoți pe gură.

S-a întins după sticla de whisky și a smuls-o din mîinile unuia dintre soldați.

Avea să iasă urât. Simțeam cum tuturor le crește nivelul de adrenalină. Inclusiv mie. Intram în modul de luptă, dar și celorlalți li se modifica limbajul corporal. Am încercat să-i potolesc. Un drum la camera de gardă pe săptămâna asta îmi era suficient.

— Tot o să mergeți în misiuni, le-am zis eu. Și o să stați în gaura aia de iad văicărindu-vă despre aceleași prostii. Și cine o să vă țină spatele? i-am întrebat.

S-au uitat unul la altul.

— Cu siguranță nici președintele și nici vreun alt politician. Asta e cu adevărat important, nu vreun nenorocit de Birou Oval unde suntem cunoscuți după număr. Dacă mori, nu mai contează cine e președinte, iar singurul motiv pentru care el nu vrea să muriți este că statisticile negre îi vor influența negativ mandatul. Nu pentru că ar vrea să rămâneți în viață. Toți suntem în situația asta, așa că nu vă mai încăierați între voi înainte să murim cu toții când plecăm în următoarea misiune.

— Noi nu mai plecăm în misiuni, a spus tanchistul cel tăcut.

Știam asta după simbolul de pe tricoul său. Existau soldați care nu lăsau pe nimeni să uite asta vreodată și rămâneau militari în toate privințele vieții. Am izbucnit în râs.

— Ah, ba da, veți pleca. Poate că nu în următoarele șase luni. Dar ordinele de concentrare vă vor veni în scurt timp. Acum votați cu cine vreți și protestați împotriva cui vreți, dar nu stricați petrecerea asta.

M-am uitat mai ales la puștiul cel înalt.

— Dar nu lăsați pe nimeni să vă oprească din ce aveți de făcut. Voi sunteți acolo, în misiuni. Nu ei. Nu-i mai lăsați să ne îndârjească unul împotriva celuilalt ca să nu murim cu toții. Și mai știți ce?

M-am uitat la băieții ăștia care-și doreau atât de mult să fie bărbați.

— La final, unii vor ajunge în cartea neagră a istoriei.

Tanchistul era un tembel, cu siguranță, dar discuția în contradictoriu despre politică n-avea să-i schimbe perspectiva. De obicei, oamenii trebuie să se convingă singuri ca să-și deschidă mințile și nici măcar atunci unii dintre ei nu se schimbă. Dar un

lucru era limpede: în Armată, controversele de natură politică te băgau într-o grămadă de belele și-ți puteau distruge cariera.

— Mă rog, din câte am auzit, nici pe tine nu te vor mai trimite nicăieri.

Tanchistul a rânjit disprețuitor, privindu-mi piciorul. S-a întors spre ceilalți și toți au zâmbit, ba chiar cel înalt a pufnit în râs. Mi-am încleștat pumnii. Așadar toată lumea știa că fusesem lăsat la vatră. Zvonul ajunsese la ei și-i făcuse să creadă că acum erau mai buni ca mine din cauza rănii mele de la picior. Nu mai eram Martin, sergentul în vârstă de 20 de ani care salvase vieți și primise medalii mai devreme decât oricare militar din companie. Acum eram un veteran inutil. Un veteran inutil, dispensabil, invalid și negru.

Mendoza s-a ridicat, lipindu-și sticla de bere de pieptul tanchistului. Mintea mea era pe modul de luptă, dar trupul meu stătea neclintit.

— Mai bine ați tăcea dracului din gură. Cu toții.

Tot corpul i s-a cutremurat când a aruncat sticla. Aceasta s-a făcut țăndări în clipa în care a lovit asfaltul din curtea interioară.

Toni tocmai se întorcea în curte și a țipat văzând cum sticla a zburat aproape de picioarele ei.

— Ce mama dracului faci? a spus Tharpe, repezindu-se spre Mendoza.

M-am băgat între ei înainte ca Tharpe să-l atingă pe Mendoza. Tharpe avea să-mi mulțumească mai târziu pentru asta. Și soția lui la fel.

— Oameni buni, oameni buni, a spus Fisher, venind în grabă și înșfăcându-l pe Tharpe de tricou. Haide. Uitați-vă la ea, a zis, făcând semn spre Elodie. E petrecerea pentru bebelușul ei. N-o stricați, ce naiba!

Elodie părea îngrijorată, dar a zâmbit, privind spre noi.

— Nu știți că suntem cu toții blestemați? a adăugat Fischer.

Mi-a amintit de sora mea și de ideea ei potrivit căreia cu toții eram condamnați. Cred că amândoi fuseseră învățați de mamele lor că pedepsele vor veni din Ceruri.

— Calmează-te sau pleacă dracului de pe proprietatea mea! l-a amenințat Tharpe pe Mendoza.

Berea îi dădea curaj.

— Atunci, ai grijă de băieții tăi. Cred că nu le-ai spus cine sunt eu, pentru că nu m-ar fi amenințat în felul ăsta dacă ar fi știut.

Și-a ridicat pumnul încă bandajat și l-a izbit de cealaltă palmă.

— Niciunul dintre voi nu vrea să se pună cu mine! a strigat, lovindu-și din nou mâinile între ele.

L-am prins de braț și l-am tras îndărăt.

A rămas neclintit, fără să se împotrivească. Era încă nervos pe ei. Mendoza și-a îndepărtat mâna, uitându-se direct la băieți, și cu două degete a imitat forma unei arme de foc. Tanchistul a tresărit când Mendoza s-a prefăcut că apasă pe trăgaci, plescăind din limbă.

— Opriți-vă! Doamne, opriți-vă! a strigat Toni, trăgându-și soțul înapoi când acesta a încercat sa se repeadă la Mendoza.

Elodie îi privea șocată, cu ochii mari. Probabil că nu-l văzuse decât pe Mendoza cel drăguș, nu și pe omul cu degetul pe trăgaci. Dacă i se părea greu de dus, atunci poate că nu era pregătită pentru întoarcerea acasă alui Phillips.

— Unde dormi?La naiba cu tot. Eu plec. Hai, Elodie, i-a zis Fisher. Toți sunteți niște cretini. O să chem un Uber și te las acasă.

— Unde dormi?

Și eu mă întrebam același lucru.

— Acasă la Martin, a spus Fisher, părând să-și dea seama că eram încă acolo.

Era copleșit, dar nu voia să fie în mijlocul acestui conflict. Pregătirea de bază avea să-i schimbe perspectiva. Speram să păstreze și atunci un strop de diplomație. L-ar fi ajutat pe viitor, ca lider, dacă rămânea în Armată.

— Hai să mergem. Vă duc eu pe amândoi. Petrecerea s-a terminat, oricum.

M-am uitat la debandada din curte, cu sticle sparte, pungi de chipsuri și farfurii de carton peste tot.

— Îl ducem întâi pe Mendoza, apoi pe tine, i-am spus lui Fischer.

— Poți să lași cadourile aici și ți le aduc eu mai târziu, a zis Toni, făcând semn spre masă.

Nu erau prea multe cadouri și niciunul nu era prea voluminos. Doar câteva plase și o cutie împachetată în hârtie cu buline.

— Putem lua noi cadourile, a zis Fischer și a început să le adune.

Elodie a îmbrățișat-o pe Toni în tăcere, apoi a luat două plase mici cu cadouri ca să le ducă la mașină. Toni și-a cerut scuze, spunând că ar fi dus-o ea pe Elodie acasă, dar nu putea pentru că dormeau copiii; nu pentru că băuse cel puțin o sticlă de vin de una singură doar de când venisem eu.

Băieții s-au risipit, bombănind porcării pe sub mustață. Nu le-am dat atenție. O să merg la comandantul lor și o să-i spun ce soldați de căcat are în subordine. Asta era calea cea mai corectă prin care puteam să-i ard. Inima îmi bătea violent în piept și m-am simțit cuprins de o senzație necunoscută. Îmi era frică de băieții ăștia? Așa părea, deși nu aveam motive. Era oare vorba de rușine? La naiba cu toate.

— Hai să mai luăm de băut până nu se închide la magazin, au căzut ei de acord

trecând pe lângă noi.

Am încercat să-mi potolesc bătăile violente ale inimii și m-am uitat urât la ei.

— Dă-i naibii. Îmi pare rău Toni, dar dă-i dracului.

Mendoza a îmbrățișat-o pe Toni, iar eu am intrat după ei în casă. Elodie și Fischer erau în urma mea. M-am uitat la Toni, cu machiajul ei întins, cu părul ei ciufulit. Mi s-a făcut puțin milă de ea. Avea un rol de jucat și se căznea să-l joace. Soțului ei nu-i păsa de ea și știam că și-o trăsese cu o doctoriță în timpul ultimei noastre misiuni. Și nu doar o dată. Sunt convins că știa ce jeg de bărbat are la ușă. Era atât de evident că suferă. M-am întrebat dacă și el suferea, ca noi, restul. Ca ea, ca Mendoza, ca mine. La naiba, și ca Fischer, deși traumele lui nu se vedeau, deocamdată, din Armată. Tharpe nu era vreun înger, dar fuseserăm în iad împreună de două ori.

Soția lui stătea acolo, privindu-l fix, cu ochi obosiți. Toni își ordonase întreaga existență în jurul statutului de soție de militar. Da la întâlnirile Grupului pentru Familie la petreceri și la întâlnirile cu copiii și nevestele altor militari. Eu nu eram combinat cu nimeni, dar tot știam că era mereu ocupată cu bârfele. Cu toate astea, făcea multe lucruri pentru noi, mereu trimitea pachete și se asigura că aveam parte de cele mai frumoase petreceri la grătar și tot așa. Soțul ei era exact la granița dintre a fi și a nu fi un mare dobitoc. Nu era deloc preferatul meu, dar nu era persoana cea mai detestabilă din lume. Locuiserăm împreună cu alți șase tipi, în timpul primei noastre misiuni. Nu avusesem ocazia să-mi petrec timpul doar cu el, pentru că la război oricum nu prea ai timp liber, iar el prefera să stea cu un grup de fete din rândul personalului medical care nici măcar nu arătau extraordinar. Dar în deșert, acolo unde încerci să supraviețuiești, ele par dintr-odată cele mai sexy femei pentru bărbații excitați. Phillips, Mendoza și cu mine am stat departe de belele și de personalul medical. Dintre camarazii mei, doar Phillip a rămas în Afghanistan. La naiba. Era o nebunie să mă gândesc la el, aflat acolo, lucrând cu un nou grup de oameni, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Noi ceilalți, ne-am întors cu toții acasă după ultima misiune. Aceea în care nu numai că au pierit jumătate dintre oamenii noștri, dar care ne-a luat și mințile.

Și mi-a distrus trupul.

Misiunea la care se presupune că nici nu trebuie să ne gândim, darămite să vorbim despre ea. Cea care o obseda acum și pe Karina, indiferent cât de mult încercam s-o țin departe de toate astea. Greșelile tatălui său îi urmăreau pe amândoi copiii lui.

Fischer a luat restul plaselor și a ieșit pe ușă după Elodie. Habar n-avea ce făcuse tatăl lui, iar eu eram hotărât să nu mă mai amestec în treburile familiei Fischer; trebuia să mă îndepărtez de ei cât de mult puteam. Am ridicat cutia cu buline și am vârât-o sub

braț. Voiam să plec dracului mai repede de-acolo și să ajung la mine în pat. Ziua asta fusese prea lungă.

— Ne mai vedem. Mulțumesc de invitație, i-am spus lui Toni când am trecut pe lângă ea.

Toni a oftat.

— Mulțumesc ca ai venit.

Și-a ridicat mâna pe jumătate, într-un gest la care însă a renunțat.

— Hai să mergem. Pleacă taxiul! le-am zis eu, în timp ce Elodie a îmbrățișat-o pe Toni pentru a treia oară.

Era aproape ora zece, iar eu aveam o întâlnire de dimineață. Fischer trebuia să demoleze baia din cealaltă parte a duplexului meu, iar eu trebuia să particip la o întâlnire în vederea lăsării la vatră unde ne învățau pe noi, soldații, cum să completăm formulare de solicitare a unor slujbe noi. La Lowe[4]. Sau slujbe în domeniul securității. Acestea erau variantele pe care mi le ofereau pentru viitor. La doar 21 de ani și cu diagnosticul împovărător de PTSD, era puțin probabil să primesc oferte de muncă variate, cu piciorul meu distrus cu tot.

Bancheta din spate a camionului meu era deja plină de cadouri. Mendoza stătea lângă portbagajul deschis.

— Scuze, am mâinile ocupate, a zis el când m-am apropiat.

Luase o sticlă de Maker's Mark de pe masă fără să-l observ. A tras o dușcă din ea.

— Lași porcăria aia deoparte cât timp conduc sau nu urci în mașină, l-am avertizat.

N-aveam chef să fiu arestat de Poliția Militară.

Elodie ne-a spus că vrea să stea în spate în caz că i se face rău, iar Mendoza vroia locul din față ca să nu fie nevoit să stea alături de o femeie gravidă cu rău de mașină. Fisher s-a strecurat lângă Elodie și în scurt timp am ajuns în cealaltă parte a garnizoanei, aproape de complexul de căsuțe unde locuia Mendoza.

— Ce mai gașcă de cretini, a zis el, după ce ne-am urcat cu toții în camion.

— Pune-o pe podea, i-am spus lui Mendoza, uitându-mă la sticla de băutură pe care încă o avea în mână.

— Bine, Doamne-Dumnezeule. Ești mai rău ca taică-meu, a spus el protestând, dar s-a executat.

— N-au fost atât de enervanți. Doar pe final, a zis Elodie.

— Au avut noroc că n-am avut eu chef să las sticla din mână, a spus Mendoza, mimând că trage un pumn unui inamic invizibil, iar Elodie a chicotit.

— Mai bine lași pumnii ăia jos până nu te vede nevastă-ta, am zis eu, făcând un gest spre casa lângă care am parcat câteva minute mai târziu.

Gloria, îmbrăcată în pijamale, a ieșit pe verandă și a venit spre noi de îndată ce am intrat pe alee. Cred că mi-a auzit toba huruind când ne-am apropiat. Era singurul lucru pe care-l uram la camionul acesta, era prea gălăgios.

Și-a încolăcit un braț peste spinarea soțului ei când ne-am luat la revedere. El se poticnea, trăgând o dușcă din sticlă în clipa în care s-a dat jos din mașină.

După ce ușa casei lor s-a închis, Fischer m-a privit în ochi în oglinda retrovizoare.

— Ar trebui să ne facem griji pentru el? a întrebat, cu voce moale.

Am băgat în marșarier și m-am întors spre el.

— Da, ar trebui, am spus, întrebându-mă dacă nu cumva mă voi întoarce aici în noaptea asta.

Capitolul nouăsprezece

Karina

— *Sărutul lui era atât de dulce când mă atinge, că sarea din apa dimprejurul nostru se transforma în zahăr*, a spus Elodie, citind cu glas tare dintr-o cărticică de poezie pe care o cumpărasem când locuiam în Texas.

A găsit-o pe canapea azi de dimineață, când am aspirat pe sub pernuțe. În ultimele câteva zile făcuserăm curat în living. Ba chiar mutaserăm mobila, ca să fim meticuloase, deși, pentru că era gravidă, Elodie nu a mișcat nici un obiect greu. În schimb, a șters praful din toate colțurile încăperii și m-a ajutat să curăț cărțile de pe rafturile de sub televizor, ștergându-le una câte una cu o cârpă. Mă simțeam bine făcând curățenie, dar deja era târziu și speram ca entuziasmul să nu-mi dispară înainte să încep să mă pregătesc să merg la tata. I-am spus lui Austin că mă duc, deși nu prea aveam chef să fiu în preajma tatei sau a lui Estelle. Mă duceam fiindcă mă simțeam vinovată și pentru că fratele n-avea să mai fie prezent la multe cine de-acum înainte.

Îmi stătea pe creier că trebuia să fiu acolo la o oră exactă. În trecut mă deranja faptul că ora nu putea fi schimbată, că nu puteam pur și simplu să anulez, dar n-am făcut niciodată nimic în legătură cu asta. Era doar ceva ce trebuia bifat, iar eu acceptasem asta. Dar faptul că nu mă dusesem în ultimele câteva săptămâni mi se părea o schimbare pozitivă, de parcă luam în sfârșit atitudine față de tata și de această strictețe pe care o impusese în viața mea.

În ultima vreme simțeam nevoia unei schimbări. Mi-o doream. Nu-mi găseam locul și știam că nu mi se va lua această piatră de pe inimă până când spațiul din jurul meu nu se va schimba – ca și cum aș fi putut șterge amintirile despre Kael, despre fostul meu iubit, Brien, despre tot. Culorile întunecate din livingul meu aveau nevoie să fie reîmprospătate, așa ca părul meu sau ca noul meu fotoliu.

Elodie și cu mine aveam amândouă zi liberă pentru că Mali închisese tot salonul; fiica ei năștea. Trecuserăm pe la Starbucks ca să devenim mai productive și am postat o mulțime de poze pe Pinterest fără să știu că prietenii mei de pe Facebook le puteau vedea pe toate. Părea să le placă tot ceea ce postam, iar telefonul meu mă anunța într-o veselie de câte ori ei repostau chestii sau salvau ce găsisem eu. Desigur, cu bugetul meu mic, casa n-avea să arate niciodată cum arătau locuințele de vis de pe Pinterest, dar orice ar fi fost mai bun decât decorul cam aiurea pe care-l creasem de-a lungul ultimilor câtorva ani. Unele obiecte rămâneau, dar altele trebuiau să dispară.

Intrasem într-o nouă perioadă. De azi înainte, noua Karina, cea lipsită de griji, relaxată și aeriană, care nu mai exagera cu gândurile,

se va lăsa purtată de val și se va concentra asupra propriei existențe. Mă inspira faptul că petreceam ore întregi pe Instagram, uitându-mă la meme-uri motivaționale și legate de sănătatea mintală. Așa că am aranjat pernele auriu cu gri de la Target, decorațiunea de masă de piatră (deși nu știam exact ce era) și tot ce avea o nuanță relaxantă adică tot ce părea așa la momentul respectiv).

Am vopsit unul dintre pereți în culoarea cremei de zahăr ars, cu niște vopsele pe care le-am găsit în niște cutii vechi pe care le aveam sub chiuveta din bucătărie de când cumpărasem casa. Planul original fusese să vopsesc întregul living ieri, dar am lucrat toată ziua. Muncisem aproape 12 ore. Am început în dimineața aceasta și n-am terminat decât un perete.

În timp ce vopseaua se usca, am tras canapeaua și am mutat-o lângă peretele ce desparte livingul de bucătărie. În ultimele câteva zile de când am descoperit târgul de vechituri, am tot mutat lucrurile. Azi era ziua de salariu; am scos banda de pe partea de jos a peretelui și am aranjat canapeaua proaspăt curățată. Reușisem să-mi abat gândurile obsesive de la Kael pe care le avusesem în ultimele zile. Apariția lui la târgul de vechituri mi l-a readus în minte, dar eram aproape la capătul procesului de uitare – așa speram.

După o scurtă odihnă și puțin aspirat, Elodie găsise cărticica de poezie și devenise fascinată de ea. Am avut o fază poetică pe la 18 ani și mi-am petrecut o vară întreagă crezând că fie voi deveni poetă, fie mă voi mărita cu un poet.

— *Ea era electricitatea care mă ținea în viață Dar ceea ce nu știam era c-o împărțeam cu el. Fantoma lui avea mai mult din ea decât aveam eu, până când s-au evaporat amândoi.*

— Câtă melodramă, am pufnit, amintindu-mi cât de profundă mi se păruse cărticica aceea când o citeam la nesfârșit, în acea vară.

Pe-atunci, fiecare poem mi se adresa personal. Acum, totul suna atât de diferit. În acea perioadă, problemele mele păreau atât de mici în comparație cu cele de acum.

— A, haide, Karina. Nu fi atât de acră.

Și-a lipit cartea de piept.

— Sunt atât de frumoase.

— Sigur, am râs eu. Mi-au plăcut mult când le-am citit, dar nimic nu e așa în realitate.

Elodie și-a dat peste cap ochii superbi. Salopeta albastră de bumbac pe care o purta îi făcea ochii să pară mai strălucitori ca de obicei.

— Ei, normal. Dar putem cel puțin să ne prefacem și putem citi poezii care să ne facă să tânjim după asta. Romantismul

trebuie să existe undeva, chiar dacă nu în viețile noastre.

Cu aceste cuvinte, a strecurat cartea pe un raft, între un manual vechi de-al meu, intitulat *Ghidul corpului omenesc*, și o altă carte de poezie plină de praf.

— Cum merg lucrurile cu Martin? a întrebat ea cu spatele la mine, ștergând cu cârpa televizorul și boxele.

— La fel ca înainte, sunt inexistente.

Am aruncat pernele la loc pe canapea. Livingul era aproape gata și în curând trebuia să fac un duș. Încercam să nu mă gândesc la cina în familie până când nu eram obligată s-o fac. Elodie s-a încruntat.

— Nici după ziua de ieri? Nu te-a mai sunat sau ceva de genul ăsta?

Mi-am dorit să nu-i fi spus că ne-am petrecut după-amiaza împreună deunăzi. Asta era a treia oară când mă întreba despre el de atunci și de aceea, în cele din urmă, i-am și răspuns.

— E un om bun. Nu gândești limpede…

Am devenit foarte repede defensivă.

— Nu-i place de mine, bine? Deci nu, nu m-a sunat, nici nu mi-a scris și nici n-a trecut pe-aici. Și nici nu o va face.

S-a întristat.

— Sunt sigură că nu de-aia nu…

— El, uite, suntem prietene, probabil că ești cea mai apropiată prietenă a mea, dar nu vreau să vorbesc despre Kael. Nici cu tine, nici cu altcineva. De câte ori trebuie să-ți spun asta?

Desigur, puteam discuta despre unele lucruri cu Elodie. Unele chestii personale despre tata. Unele detalii despre mama. *Orice* despre fratele meu. Dar ideea că ea cunoștea fiecare parte din viața mea mă făcea să-mi vină să vomit. Nu-mi plăcea ca oamenii să-mi cunoască slăbiciunile și nu-mi plăcea ca Elodie să-mi reamintească de Kael sau să-mi zâmbească, sau să-mi dea false speranțe.

— Îmi pare rău, dar n-o să trec peste asta dacă vorbesc despre el la nesfârșit, i-am spus.

Pe chip i se citea îngrijorarea pentru mine. Era o experiență derutantă, felul în care se schimbau rolurile; în mod normal eu îmi făceam griji pentru ea, nu invers.

— Atunci cu cine vorbești? Pentru că tu te închizi în tine acasă sau la muncă și nu vorbești cu nimeni. Trebuie să-ți faci un profil pe un site de matrimoniale. Sau măcar să folosești Instagram.

— Vorbesc cu oameni…

În realitate, nu aveam nicio persoană pe care să vreau s-o deranjez cu problemele mele.

— Cu cine? m-a încercat ea, cu un zâmbet.

M-am așezat pe canapea, lăsând perna de la mijloc liberă între noi.

— Cui îi pasă? Și n-o să-mi dau întâlniri pe o aplicație sau pe Instagram.

S-a strâmbat.

— Și Instagram e o aplicație.

— Sst, am făcut eu, fluturând din mână.

Deși știam că trebuie să fiu blândă cu ea, pentru că era extrem de sentimentală, iar eu voiam să-mi îngrop emoțiile, trebuia să găsesc calea de mijloc. Făceam asta cu mama și cu majoritatea oamenilor, în afară de Kael, al cărui nume câștiga mult prea multă putere în casa mea chiar acum.

— Nu-mi *fac griji* cu adevărat…

A făcut o pauză și s-a uitat de jur împrejur, la peretele vopsit, apoi la fotoliul cel nou. Apoi m-a măsurat din priviri de sus până jos.

— Dar renovezi casa și părul și tot stilul…

— Da? *Și ce dacă*? *Tu* vei avea un copil. Lucrurile se schimbă pretutindeni.

— Hm. Vreau doar să fii fericită, OK?

— Sunt fericită. Am avut doi clienți noi săptămâna asta și am unghii mov. Sunt bine-merci.

— Unghii mov? Asta da schimbare.

S-a uitat la telefon și a râs.

— Ar trebui să-ți dai întâlniri online. Toni m-a întrebat dacă ești pe Tinder.

— De ce vorbește Toni despre viața mea sentimentală? *Ce mama dracului*?

M-am așezat în genunchi pe canapea. Elodie a părut ofensată.

— A venit vorba. Cineva a întrebat dacă ești singură. De fapt, îți făcea un compliment. Calmează-te.

— Calmează-te *tu*, a fost singurul lucru pe care l-am putut spune.

O prostie. Dar mă apăram. Ea vorbise despre mine cu prietenele ei amărâte.

A ridicat din umerii ei subțiri.

— Sunt calmă. Voiam să văd dacă ești bine.

Nu părea supărată, pentru că răspunsul ei, deși foarte direct, fusese rostit pe un ton liniștit.

— Păi, sunt bine, OK? Tu și Toni nu trebuie să vă faceți griji pentru mine. Sunt bine. N-are decât să se întoarcă la plănuit

petreceri pentru bebeluși și grătare și ce naiba mai face ea toată ziua.

Zâmbetul lui Elodie s-a stins.

— Le judeci foarte aspru. Și mi-a spus că te-a invitat pe Facebook și tu nici măcar nu i-ai deschis mesajul.

— Facebook? Nu-mi citesc mesajele de pe Facebook, Elodie.

Am ridicat mâinile și le-am lăsat să-mi cadă pe lângă corp.

— Ce mama dracului se întâmplă cu lumea asta dacă Facebook e singura modalitate de a trimite invitații la petreceri și Instagram e folosit ca să cunoști bărbați?

Nu era vina ei că vedea binele în oricine, chiar și în mine. Zâmbea. Noi nu prea ne certam. De fapt, nici nu-mi puteam aminti când mă enervase vreodată. Era unul dintre puținii oameni față de care simțeam asta.

— Spun doar așa. Te-am invitat și eu. Iar Toni vrea pur și simplu doar s-o placi, asta e tot.

— De ce i-ar păsa dacă îmi place de ea sau nu? Nici măcar nu mă cunoaște.

Și nici nu aveam de gând s-o cunosc.

— Ce au femeile astea?

— Pentru că tu ești fata cea cool și de-aceea vrea să te impresioneze.

Am izbucnit în râs.

— Eu?! Fata cea cool?

— Da. Ție nu-ți pasă dacă ele te plac, dar ele vor să le placi. Nu ca mine – eu voiam să mă placă, așa că la început nu m-au prea înghițit. Tu însă transmiți…

Și-a legănat părul încet într-o parte și în alta, ca într-o reclamă la șampon, și și-a modificat vocea ca să semene cu a mea.

— Transmiți „Nu-mi pasă".

Replica ei a sunat în același timp profund și caraghios.

— Te îmbraci mereu frumos și i-ai atras atenția lui Martin, despre care toată lumea credea că va muri singur. Nici măcar nu se uită la alte fete.

— Ce anume știu ele despre mine și Kael? Și vum?

Veștile de genul acesta se răspândesc iute în interiorul garnizoanelor. Benning nu făcea excepție. Speram ca Elodie să nu fie cea care le povestea despre viața mea personală. Aveam încredere în ea și nici prin minte nu-mi trecuse că poate discuta despre mine cu noile ei prietene.

— Doar că-i plăcea de tine și tu ai pus capăt relației. Când oamenii cunosc puține

detalii, își creează de obicei propria poveste exagerată.

Asta era foarte adevărat. Mama avea o vorbă: *Gura lumii nu o poți opri.* Sau ceva de genul acesta.

M-am ridicat de pe canapea.

— Da, mă rog, n-o să mai primească nici un detaliu. Oricum, nu mai există detalii.

— Bine.

Elodie a făcut un gest cu mâinile, zâmbind înfrântă.

— Bine.

— Mulțumesc.

i-am zâmbit și eu, sarcastic. Apoi mi-am făcut de lucru, mutând noul fotoliu câțiva centrimetri, apoi l-am așezat la loc, unde era la început. După care m-am tot gândit unde ar trebui să-l pun și nu mi-am mai băgat în seamă colega de apartament, atât de bine intenționată.

— Deci pot să-ți fac un profil pe Tinder? m-a întrebat ea.

— Nu, Doamne ferește.

Am scuturat din cap.

În nici un caz. Nu vreau să ies la întâlniri deocamdată.

A ridicat din sprânceană.

— Deocamdată? Sau niciodată?

— Și una, și alta.

Am râs puțin. Cine și-ar fi imaginat că viața mea sentimentală era subiectul fascinației tuturor, inclusiv a lui Elodie?

— Aaah, a gemut ea, aruncând cu o pernă în mine. Mă omori cu zile.

Câteva secunde mai târziu, a vorbit din nou.

— Se presupune că oamenii sunt legați între ei, nu crezi?

A pus întrebarea invers, așa cum făcea cu unele fraze. Era evident că avea o opinie despre viața mea sentimentală, deși eu crezusem că era prea ocupată ca să dea atenție acestui aspect.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

Pur și simplu trebuia să întreb.

— Păi, oamenii ar trebui să fie îndrăgostiți. Pentru asta suntem făcuți. *Literalmente*.

A zâmbit.

E tare frumos să ai pe cineva cu care să-ți împarți viața. Nu vorbesc doar despre bărbați. Mă refer la prieteni… familie. Oameni, în general. Îmi fac griji pentru tine pentru că nu ai pe nimeni așa. Ai spus cu gura ta că eu îți sunt cea mai apropiată prietenă, dar tu nu-mi spui aproape nimic despre viața ta. Fratele tău pleacă și a zis…

— Fratele meu? am întrerupt-o. Deci prietenii tăi și fratele meu stați așa, laolaltă, și vorbiți despre mine?

A clătinat din cap.

— Nu.
— Păi, mie așa mi se pare. Nu toți oamenii sunt dornici să vorbească despre viața lor personală.
Am lovit cu mâna în perna fotoliului ca s-o îndrept.
— Am o grămadă de lucruri pe cap și ultima chestie de care am nevoie e să fiu *legată* de cineva. Sunt legată de suficienți oameni care-mi fac suficiente probleme în viață, așa că tu, fratele meu, femeile acelea și Kael puteți să nu vă mai îngrijorați pentru mine înainte să-mi pierd mințile de tot.
Adevărul era că nu simțisem niciodată nevoia să fiu înconjurată de prieteni sau de pretendenți. Kael a fost o excepție, dar eu nu mi-am făcut niciodată planuri cu puținii prieteni pe care îi aveam.
Când m-am uitat la Elodie, era încruntată și bosumflată.
— Vreau doar să fii fericită, OK:
— O să fiu, i-am spus ca s-o fac să se simtă mai bine.
A oftat. M-am uitat la telefon ca să văd cât e ceasul. Dacă nu mă duceam acum să fac duș, nu mai aveam timp să-mi usuc părul și aș fi regretat clipa în care aș fi intrat la tata în casă. Eram în cea de-a patra zi de șampon uscat și mă bucuram că aveam un motiv întemeiat ca să scap de discuția asta cu Elodie.
— Trebuie să mă duc la duș. Cina în familie de marți s-a întors.
M-a privit, încă supărată. Apoi s-a întors cu fața la mine, ascunzându-și zâmbetul adorabil în spatele unui umăr ridicat.
— Dacă le mai rămâne ceva dulce, îmi aduci și mie?
Am dat din cap și m-am îndreptat spre coridor, cu telefonul în mână. Când am ajuns la ușa băii, m-am răsucit spre Elodie, care încă se uita la mine.
— Oamenii nu sunt deloc atât de minunați pe cât crezi tu, am zis. Poate că nu ratez mare scofală, de fapt.
Ea a deschis gura, luată prin surprindere, dar eu am închis ușa înainte să apuce să-mi dea vreo replică.

Capitolul douăzeci

Karina

Casa tatei era la fel cum fusese întotdeauna. Același peisaj cu niște pomișori sfrijiți și niște flori care nu se asortau între ele, plantate de Estelle din plictiseală, dar niciodată îngrijite. Aceleași steaguri ce flturau sus pe stâlp. Aceeași alee de-a lungul căreia îmi veneau în minte pretexte de ultim moment de a nu intra.

Nu știu de ce credeam că această experiență se va schimba, cu toate câte se întâmplaseră în ultima vreme. Cel puțin speram ca această senzație de anxietate pe care o aveam în preajma tatei să se diminueze.

Oricâte predici îmi țineam despre schimbare, schimbare, schimbare , iată-mă din nou la loc, la cinele de marți seara. Înăuntru totul avea să fie, de asemenea, la fel. Chiar dacă Estelle înlocuise câteva obiecte ca să-și pună amprenta asupra casei și să-și merite noul nume de familie, interiorul era în general plin de mobila pe care mama și tata o adunaseră cât fuseseră împreună. Vechile rame pentru fotografii care le cumpărase mama erau acum ocupate cu chipul noii lui soții. Nu mă gândisem niciodată cât din mama rămăsese în această casă, dar când am ieșit din mașină, m-am întrebat cum se simțea Estelle conviețuind cu fantoma mamei sau dacă se gândea vreodată la asta.

Ca și cum ar fi fost mișcate de o fantomă adevărată, perdelele din față s-au dat la o parte și l-am văzut pe tata stând acolo. Austin era lângă el, cu umbra lui mai impunătoare ca a tatei. Austin mi-a făcut cu mâna și tata i-a spus ceva, făcându-l să zâmbească. Era aproape straniu să-i văd împreună, amândoi zâmbind la fereastră. Austin semăna atât de mult cu tata încât a trebuit să mă uit în altă parte ca să nu mă urc în mașină și s-o iau la sănătoasa.

Pariez că vorbeau despre recenta înrolare a lui Austin.

Îmi venea să vomit.

Când am ajuns la ușă, Austin era acolo așteptând, îmbrăcat într-un hanorac alb Nike și în pantaloni de trening. Dintr-odată m-am simțit îmbrăcată prea elegant. Făcusem duș, îmi spălasem părul, mă dădusem cu rimel, ba chiar îmi pusesem și un nenorocit de medalion. De emoție, îl aranjasem la baza gâtului și mă simțeam prost pentru că-mi dădusem atâta interes pentru ceea ce purtam. Era vorba doar despre o rochie și despre bocanci, dar atunci tânjeam după jeanșii mei sfâșiați și comozi și după un tricou. Chiar și tata era mai relaxat ca de obicei, îmbrăcat într-o pereche de jeanși albaștri și un tricou polo portocaliu. Eram la Bizarro World[5]?

— Hei, surioară.

Austin mi-a cuprins umerii și m-a îmbrățișat de îndată ce am pășit pe verandă. Mirosea puțin a bere și a apă de colonie.

— Hei?

M-am uitat la tata când am salutat, împușcând doi iepuri dintr-o lovitură.

— Karina, mă bucur că ai ajuns, a zis el.

Vocea lui era la fel de dură ca întotdeauna.

— Ca și cum aș avea de ales, am zis, lipită de gâtul fratelui meu.

— Poartă-te frumos, a spus el, pe sub mustață.

Când de la televizor s-au auzit aplauze și încurajări, tata s-a răsucit și a arătat într-acolo, cu mâna pe umărul lui Austin.

— Ah, uită-te. Au marcat.

— De când te uiți din nou la sport? i-am șoptit fratelui meu, care încă mă îmbrățișa.

— De acum.

A ridicat din umeri.

— Mă bucur că ai venit.

Austin m-a eliberat din strânsoare, iar eu am verificat pe telefon cât e ceasul. Am rămas în picioare lângă canapea, uitându-mă absentă la televizor.

— Kare, intră și fă-te comodă, a spus tata. Te porți ca și cum n-ai fi crescut în casa asta.

— *Nu* am crescut aici, i-am reamintit, dar am intrat în living fără alte discuții.

El nu mi-a răspuns, dar mi-am dat seama după privirea pe care mi-a aruncat-o că regreta că se răstise la mine.

Am rămas acolo singură, în timp ce tata și Austin trăncăneau ca niște vechi prieteni. Nu-i mai văzusem niciodată așa. De obicei își săreau reciproc la beregată sau făceau conversație de complezență, despre care Austin se plângea mai târziu. Niciunul nu vorbise despre lucrul care-i unise, adică faptul că fratele meu îi călcase pe urme și se înrolase.

Estelle i-a adus tatei obere și s-a oprit să mă salute.

— Arăți minunat, a zis ea. Îmi place la nebunie rochia ta.

Mi-am vârât mâinile în buzunare.

— Mulțumesc, are buzunare, am spus.

Acesta era de departe cel mai grozav lucru la rochia mea.

— Îmi place și cum ți-ai făcut părul. Îți scoate ochii în evidență, a adăugat ea.

S-a întins să-mi atingă părul, iar eu m-am ferit din instinct. Estelle m-a privit, șocată și jignită, și eu mi-am cerut scuze mormăind rușinată.

— Scuze. Mulțumesc.

Mi-am trecut limba peste buze, neștiind ce să mai spun.

Nu voiam să stea pur și simplu acolo și să continue să mă complimenteze. M-am uitat la ea, sperând să găsesc ceva de lăudat, doar ca să mă conformez și s-o fac să se simtă mai bine, dar ea arăta la fel ca întotdeauna. Îngrijită, drăguță și pe punctul de a nu-și mai

putea mișca fața din cauza injecțiilor în frunte. Produsele cosmetice injectabile făceau ravagii printre prietenele ei. Ea era însă foarte drăguță și cine eram eu s-o judec? Era o soluție bună pentru unii oameni și nu era deloc treaba mea. I-aș fi putut spune asta, că e la fel de drăguță ca întotdeauna sau că părul ei negru are o strălucire specială în seara aceasta, dar aș fi preferat să-i spun ceva care să aibă mai multă substanță. Încă îi simțeam reacția de după gestul meu de respingere. De-abia ajunsesem și mă cuprinsese anxietatea din cauza faptului că nu mă descurcam bine. Nu era deloc un semn bun.

— Ăăă, și părul tău e drăguț, am mormăit eu.

Estelle a zâmbit puțin, dara asta a făcut să mă simt și mai penibil. Ochii îi rămăseseră triști și a zâmbit puțin cam mult și cam fals. Ochii o dădeau de gol. Ochii erau una dintre cele mai frumoase trăsături ale sale. Aveau culoarea mierii și erau umbriți de niște gene lungi și negre. Prietenii necioplIți ai fratelui meu spuneau că seamănă cu Salma Hayek. Austin ura glumele despre mama noastră vitrega, dar tatei îi plăcea la nebunie să aibă o soție atât de frumoasă. Mama era o femeie senzațională și energică, a cărei personalitate te izbea, dar nu l-am văzut niciodată pe tata mândrindu-se cu mama așa cum se mândrea cu Estelle, în fustele ei conice și în rochiile mulate.

După ce am fost ignorată în continuare de bărbații din casa și dorindu-mi să rup tăcerea încordată dintre mine și Estelle, am urmat-o în salon. Casa tatei avea multe camere, dar toate erau înghesuite una într-alta. Pe pereți erau agățate numeroase obiecte: premii, tablouri cu flori, fotografii de familie. Harababura de pe pereți făcea ca această casă să mă sufoce. Decorațiunile erau în general în tonuri de maroniu, cu tot felul de bibelouri risipite pe rafturi, totul destul de ordonat ca să pară că așa fusese gândit, dar foarte înghesuit. Nu eram Joanna Gaines, dar dacă aș fi câștigat banii pe care îi câștiga tata, m-aș fi mutat din garnizoană și aș fi aruncat majoritatea vechiturilor. Chiar și lucrurile rămase de la mama, cum ar fi un tablou înfățișând o cometă care zbura pe un cer întunecat și plin de stele. Îl luase de la un târg de vechituri când eram copil și îl atârnase în bucătărie, în fiecare dintre casele în care locuiserăm.

M-am așezat la masa din bucătărie, am inspirat profund și am încercat să nu mă gândesc prea mult la tabloul înrămat care-mi amintea de mama. În camera de alături, Austin și tata vorbeau tare despre meci. Presupun că relația dintre tata și fratele meu se schimbase în cele câteva săptămâni de când chiulisem de la cina săptămânală. Nu-mi puteam imagina discuția care dusese la această apropiere. Poate că faptul că fratele meu s-a alăturat, în cele din urmă, Armatei l-a făcut pe tata să se simtă mândru. Dar tata era mândru când Austin lua un 7, atâta vreme cât juca fotbal american. Așa că Austin, cu notele lui slabe, primea mai multe laude și bătăi prietenoase pe umăr, precum și mai multe dintre mâncărurile sale

favorite, decât primeam eu, cu 9 și 10 pe linie. Mă gândeam la tot felul de modalități pentru a atrage atenția familiei mele, cum ar fi să fug de acasă sau să fumez o țigară furată înăuntru, doar ca să observe tata. Era mai bine să țipe la mine decât să mă ignore. Lucrurile s-au înrăutățit după ce a plecat mama. Deși stăteam în altă cameră, simțeam o relaxare între ei care nu mai existase de când Austin era preadolescent și se presupunea că va practica vreun sport la un colegiu de stat. Mama mi-a spus odată, cu un damf de whisky în răsuflare, că tata și-ar fi dorit să fiu băiat. Ți-a dus mâna la gură și a încercat s-o dreagă, dar îmi voi aminti întotdeauna sinceritatea cu care mi-a spus-o.

Mi-a trecut prin cap să-i scriu lui Kael ca să mă plâng de ei toți. Să mă plâng de firea ciudată a lui Estelle și de faptul că fratele meu nu face practic nimic și tot el e copilul preferat. Mi-am amintit cum stăteam întinsă în patul meu cald, cu trupul lui fierbinte lângă al meu, în timp ce mă plângeam de cinele de marți de acasă de la tata. îi eram în continuare recunoscătoare că mă convinsese să nu mă duc la cină o vreme, chiar dacă acum mă întorsesem. Scurta perioadă de distanțare îmi oferise lucrul de acre aveam nevoie pentru a crea niște granițe între tata și obiceiurile sale. Mi-am scos telefonul din buzunarul rochiei și m-am uitat la el. Elodie și Kael erau singurii oameni la care puteam alerga ca să mă plâng, dar Kael o dăduse în bară și acum nu mai făcea parte din viața mea. Nu-i puteam scrie, ar fi fost o idee foarte, foarte proastă să încerc să-l contactez. Nu doar că n-ar fi vrut să discute cu mine, dar devenisem și o fată căreia îi plăcea să posteze citate pe Instagram, nu una care plângea din cauza unor soldați tâmpiți care nu aduseseră în viața ei decât haos și îndoială. Am ieșit din mesagerie și am intrat pe Instagram.

Aveam din nou câteva notificări, iar poza cu cactusul și cea cu fotoliul mov erau în continuare cele mai populare din mica mea bulă. Austin s-a trântit vizavi de mine și tata s-a așezat, ca de obicei, în capul mesei, prefăcându-se că ascultă în timp ce eu mă uitam la poze. Mi-am dorit să fi făcut mai multe fotografii ale experiențelor mele în general, nu numai pentru Instagram. Cina în familie a început și a continuat în jurul meu, fără să-i pese cuiva sau măcar să observe că eram preocupată de altceva. Puiul era gustos ca de obicei, iar piureul nu, tot ca de obicei. Estelle detesta untul și nu-l folosea niciodată, lucru care mă făcea s-o urăsc puțin. Decorațiunile de pe masă erau însă potrivite, cu inele pentru șervețele și așa mai departe. Aranjase frumos masa, cu tacâmuri și pahare de vin în dreptul fiecărui scaun. Tata a scos capacul unei sticle de bere.

— Deci, Austin, povestește-ne despre noua ta slujbă.

Aproape terminaserăm de mâncat și pentru prima oară în viața lui tata nu mă bombardase cu întrebări și insulte pasiv-agresive. Probabil era foarte mândru de copilul său preferat care se întorsese, mai bun ca oricând. *Soldat*! cred că radia de mândrie.

Ultimele lucruri despre care voiam să vorbesc erau fratele meu și Armata. Tata știa asta, dar probabil acesta era și motivul pentru care deschisese discuția.

— Acum muncesc cu un prieten. Renovăm un duplex. Îl refacem, practic.

M-am uitat la Austin, întrebându-mă de ce nu pomenise de Armată. Am învârtit un morcov pe jumătate mâncat prin farfurie, în timp ce Estelle îi punea fratelui mau mai multe întrebări despre slujba lui.

— Da, amicul meu Martin se pricepe foarte bine la imobiliare și e pe punctul de a fi lăsat la vatră.

Aproape că m-am înecat cu mâncarea cât timp ei vorbeau relaxat despre Kael. Ca și cum tata și Kael n-ar fi urlat unul la altul, la mine în living, cu câteva săptămâni în urmă.

M-am uitat atent la chipul tatei. Nici n-a clipit, ci doar a continuat să se comporte ca și cum nu știa că Martin e Kael, prietenul despre care vorbea fratele meu. Eram atât de derutată, dar instinctul îmi spunea să nu intervin și să-l las să continue.

De ce nu pomenise Austin încă de Armată? Nu voia să afle tata și Estelle? Era sinistru ce actor bun era tata, sorbindu-și berea și continuând să converseze relaxat. Ca și cum nu distrusese viața unor oameni, ca și cum aceștia nu-l urau de moarte, ca și cum medicii de la Spitalul Martin aveau vendete misterioase împotriva lui. Nu că aș fi crezut că va aduce vorba despre crime de război în mijlocul cinei, și totuși. Expresia lui relaxată și lipsită de șovăială îmi dădea fiori. Era un maestru al disimulării.

Câștigasem marele premiu la loto cu părinții mei, nu-i așa? Mama dispărută, tată manipulator.

M-am întins după sticla de vin alb de pe masă și mi-am turnat un pahar. Dacă tot le așezase Estelle acolo, măcar sa le folosim. Tata m-a privit întrebător, dar n-a spus nimic. M-am uitat la el cu o expresie sfidătoare, având în vedere că Austin era la cea de-a treia bere și că tata îi dăduse două dintre ele. În plus, aveam să împlinesc 21 de ani peste câteva zile.

M-am uitat spre Estelle, care-i punea tatei în farfurie o altă bucată de pui. El nici măcar nu a privit-o, vorbea cu Austin despre o fabrică din Vestul Mijlociu, unde avusese loc o explozie în cursul weekendului. Estelle i-a strecurat tatei farfuria pe sub braț fără ca acesta să se miște, ca într-un dans foarte bine pus la punct. Apoi i-a luat sticla de bere și a clătinat-o ușurel în lumină, ca să vadă cât mai era din ea. După ce a stabilit că bărbatul ei copil era bine-mersi, și-a sprijinit bărbia în palme și s-a uitat în jur, prin încăpere, fără să observe că mă holbam la ea. M-am întrebat oare la ce anume se gândea. Să fugă, ca mama, sau la cât era de fericită aici, slujindu-l pe tata?

Nu că n-aș fi considerat că e OK să fie casnică, era vorba despre faptul că știam cât de puțin oferă tata înapoi. Da, el plătea facturile, așa că i se dădea mult credit pentru asta, dar nu-l auzisem

niciodată să-i spună un lucru profund sau să pară că apreciază faptul că Estelle gătește non-stop pentru el și că spală toate vasele pe care el le folosește. Uneori mi se făcea milă de ea și mă întrebam dacă se gândise vreodată să fugă, așa cum făcuse mama. Privirea mi s-a oprit asupra decolteului său, unde strălucea un diamant în formă de inimă, apoi la brățările de la încheietură, și am tras concluzia că era o prizonieră fericită.

Era ca și cum fratele meu, tata și Estelle fuseseră înlocuiți cu versiuni Sims ale lor, care acum se comportau ca o familie fericită. Chiar și eu îmi jucam azi rolul și rezistam la cină zâmbind, deși nu contribuiam cu nimic la conversație. Din când în când, Austin încerca să mă facă să particip. Discuția s-a întors la noua slujba a fratelui meu. Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi crezut că tata îl împinge pe Austin să vorbească despre înrolare.

Apoi tata m-a întrebat cum îmi merge la slujbă, iar eu am zis.

— Bine.

După care discuția a revenit la fratele meu și eu am început din nou să-mi fac de lucru cu telefonul. I-am trimis lui Austin un mesaj întrebându-l de ce nua deschis subiectul despre Armată, dar semnalul pe care l-a scos telefonul său uita în living a fost de-a dreptul inutil. Fratele meu a continuat:

— E un loc de mincă destul de bun, de fapt. Am un acoperiș deasupra capului.

S-a uitat la tata, iar privirile li s-au întâlnit.

— Un acoperiș?

— Mda, Martin mă lasă să locuiesc cu el, pentru că nu am o casă deocamdată.

De obicei, Austin ar fi făcut un comentariu tăios la adresa faptului că tata era de vină pentru ghinionul lui în viață, dar nu l-a făcut.

— Serios? mă rog…

Glasul tatei a sunat destul de sec.

— Frumos din partea lui.

Austin a dat din cap, luând o gură de bere.

— Da. E un tip de treabă.

Farfuria îi era aproape goală.

— În orice caz, a continuat el. Tencuim și alte rahaturi – *lucruri*, adică. E destul de tare să vezi cum se ridică o casă. Și mă ține ocupat.

— Unde ai învățat să tencuiești? l-a întrebat tata.

— Nu sunt complet neajutorat, la ironizat Austin. Învăț repede.

Replica asta l-a deranjat pe tata. Dar avea mult autocontrol și l-am văzut cum se abține. Fie învăța să-și trateze fiul ca pe un adult și nu mai voia să-i reamintească de toate greșelile pe care le făcuse, fie punea altceva la cale. Desigur, am mers pe ultima variantă.

— Dacă ai nevoie de reparații sau renovări, cheamă-l. Și eu mă pricep destul de bine la unele lucruri, dar el e expertul.

— Sigur.

Tata s-a uitat la Estelle, apoi la mine. O privire scurtă, dar am observat-o.

— O să țin minte, a zis el.

Tata a achimbat subiectul și i s-a adresat lui Austin:

— Ai vreo veste de la unchiul tău?

După ce au vorbit puțin, au trecut la alt subiect. M-am simțit egoistă și puțin geloasă privindu-i, dar una peste alta eram bucuroasă că fratele meu găsise o cale de a-l potoli pe tata. Nu se înțeleseseră multă vreme și mai demult nici nu suportau să se afle în aceeași încăpere împreună, așa că, într-un fel, eram ușurată.

Când fratele meu îi va spune în cele din urmă tatei despre înrolare, lucrurile o vor lua într-o direcție sau alta. Și cine putea ști în care?

Capitolul douăzeci și unu

În cele din urmă, tata mi-a rostit numele, întrerupând un joc pe care-l inventasem: număram de câte ori Estelle râdea la ce se spunea și de câte ori se uita în gol cu un zâmbet fals pe față. Mă făcea să mă întreb din nou ce se întâmpla în capul ei.

— Karina, ce mai face Eloise? Prietena ta din Franța?

Deci acum se prefăcea că exist? Măcar a ales un subiect de care chiar îmi păsa.

— Elodie, l-a corectat Austin înaintea mea.

Fratele meu mi-a zâmbit și s-a strâmbat când tata nu era atent.

— E bine. Tot gravidă.

Nu știam ce altceva mai puteam spune despre ea. Simțeam nevoia s-o protejez, chiar dacă nu era de față.

— E o fată atât de drăguță. Uau. E uluitoare, a spus Estelle.

Austin a dat din cap. Tata la fel.

— Da, e foarte frumoasă, a zis Austin, ridicând berea și sorbind din ea.

— Da. Chiar e, am fost eu de acord.

— Soțul ei se va întoarce acasă în curând, nu-i așa? a întrebat Estelle.

Tata și-a întors brusc capul spre ea. Estelle a făcut ochii mari spre el și a ridicat din umeri.

— Ce e? a avut Austin tupeul să întrebe, de vreme ce eu nu l-am avut.

— Sper că va veni acasă în curând, a spus Estelle.

Am ridicat din umeri.

— Cred că trebuie să se întoarcă peste câteva luni. A fost în misiuni cu Martin sau Kael, cum îl știți voi, am zis, sprijinindu-mă cu coatele de masă.

Tata m-a fixat cu privirea.

— Dar Mendoza și Martin – mi se părea atât de ciudat să-i spun așa – au venit acasă mai devreme, iar Phillip e tot acolo.

Tata se întunecase puțin la față și imaginația mea o luase razna, creând niște teorii mai repede decât aș fi putut ține pasul cu ele. Am ridicat paharul cu vin și l-am dat pe gât dintr-o singură înghițitură.

— Mă rog, sperăm să revină cu bine la soția sa, a spus Estelle.

— Ca noi toți, a zis Austin cu sticla de bere lipită de buze.

Estelle a început să strângă vasele, iar tata a schimbat din nou vorba.

— În orice caz, mă bucur că ai o slujbă alături de prietenul tău. Poate că în scurt timp îți iei și mașină?

Habar n-aveam dacă Austin știa ceva despre amestecul tatei în tot ce se întâmplase în misiunea lui Kael și în lăsarea acestuia la vatră, dar i-a convenit că discuția o luase pe alt făgaș. În cele din urmă, tata și Estelle s-au scuzat și s-au ridicat de la masă. Estelle s-a dus la bucătărie, aranjându-și pe drum fusta conică. Tata nu ne-a oferit nicio explicație, dar m-am bucurat că rămăseserăm puțini singuri. Am așteptat să urce scările și podeaua de la etaj șă scârțâie ca să deschid gura și să vorbesc.

— De ce nu i-ai spus că te-ai înrolat? L-am întrebat pe fratele meu în șoaptă, ca să nu mă audă nici tata, nici Estelle.

El a ridicat din umeri.

— Aștept.

— Ce anume? am întrebat.

— Habar n-am. Pur și simplu n-am chef de asta acum.

Am dat din cap. Faptul că nu voia să-i spună tatei îmi alina puțin furia.

— De când tu și cu tata sunteți așa de prietenoși? M-am cam speriat, sincer.

L-am lovit ușor peste umăr.

Hanoracul lui alb avea o pată bej lângă guler, care părea a fi fond de ten. Am sperat că nu-și pierde vremea iarăși cu fata aia măritată, Katie. Ea și cei cinci tovarăși de tăvăleală aduseseră numai necazuri – când avea timp să facă așa ceva?

— Nu știu.

Fratele meu s-a uitat dincolo de mine ca să se asigure că nu pândesc nici tata, nici Estelle.

— În ultima vreme a fost de treabă. Foarte de treabă. Cred că e bolnav sau ceva.

I-am cercetat fața să văd dacă glumește sau nu. El a izbucnit în râs.

— Nu, dar pe bune, habar nu am de ce se poartă atât de frumos cu mine în ultima vreme.

Am dat din cap.

— Măcar e amabil.

Am încercat să par cât mai optimistă, exact așa cum mi-aș fi dorit să fiu.

— Scuze din nou că nu ți-am spus că m-am înrolat. Vorbesc serios, a spus el tocmai când Estelle și cu tata reveneau în salon.

Estelle avea mâinile pline, iar tata zâmbea blând în spatele ei.

— V-am luat ceva de zilele voastre de naștere. Nimic ieșit din comun. Doar un tort și niște înghețată.

Lumina lumânărilor s-a reflectat pe chipul mamei mele vitrege când a început să cânte „Mulți ani trăiască”. Tortul era de mărime medie, rotund, cu glazură de ciocolată și cu biluțe albe de glazură pe marginea de jos. Austin era fericit și zâmbitor și cânta și el, iar eu mimam versurile, din politețe. Tortul părea să îi facă fericiți pe toți cei din cameră, în afară de mine. Am zâmbit când s-a terminat cântecul, iat tata ne-a bătut pe spate pe mine și pe fratele meu.

Estelle a zâmbit, mândră. Chiar și tata părea să se simtă bine. Estelle încerca din când în când tot felul de rețete de dulciuri și nu voiam să fiu rea cu ea doar pentru că eram eu într-o pasă proastă și am zâmbit și i-am mulțumit. Austin a făcut onorurile și a suflat în lumânarea în formă de 2 și 1 înfiptă în tort.

— La mulți ani, a spus tata. Nu-mi vine să cred că o să împliniți 21 de ani. Doamne, îmi amintesc ziua în care v-am adus acasă. Vă tot încurcam în primele câteva zile.

Era un sentiment plăcut, dar faptul că tata se referise la el și la mama – lucru cu care de obicei era foarte atent, în mod normal prefera să ignore ideea că mama existase vreodată – m-a luat pe nepregătite.

— Zboară timpul, a spus Estelle, privindu-l pe tata.

— Mi-am pus dorința să-mi găsesc o iubită, a glumit Austin, vârându-și degetul în glazură, așa cum făcea aproape în fiecare an. Și să fie pace în lume, a adăugat el.

Mi-am dat ochii peste cap în timp ce Estelle tăia tortul. Simțeam că tata se uită la mine. L-am ignorat. Aveam de gând să fiu drăguță, dar nici nu mai voiam să stau aici multă vreme și mai aveam o grămadă de lămurit înainte de a pune bazele unei relații bune. Aveam un milion de motive să fiu supărată pe tata și antecedente de ani întregi în care m-am purtat frumos. Încercam să-mi vindec furia pe care o simțeam față de el, pe măsură ce înaintam în vârstă, iar el îmi oferea din ce în ce mai multe motive să-l detest.

Uneori mă certam cu el, cum a fost atunci din cauza lui Kael sau când fratele meu primea inevitabil pedepse mult mai mici decât mine când o dădeam în bară. Dar în ultimii câțiva ani fusesem o fiică ascultătoare, apărând la oră fixă în fiecare marți, la cina în familie. Asta până de curând, fiindcă ținusem cont de sfatul lui Kael, care mă încurajase să stabilesc niște limite față de tata.

— Tu ai făcut tortul acesta? a întrebat-o Austin pe Estelle.

A luat o îmbucătură enormă și firimiturile i-au căzut de pe buze.

— Aș vrea eu, a râs ea, întinzându-mi o farfurie. E de la o cofetărie din afara garnizoanei. E a unei soții de militar. Toate produsele de acolo sunt foarte bune.

— Da, e foarte gustos, a fost el de acord.

Telefonul i-a sunat în buzunar și Austin a răspuns.

— Hei, aproape am terminat. A, da, cu siguranță. Sunt aici. Poți intra și tu un minut, îmi halesc tortul de ziua mea…

S-a uitat la mine când a lăsat telefonul jos. Cumva știam cine fusese înainte ca el s-o spună.

— E Martin.

M-am uitat la tata, a cărui expresie nu se schimbase. Mi-am amintit de tata și de Kael urlând unul la celălalt, la mine acasă. Vorbele lor îmi reveneau în minte și i-am aruncat o privire fratelui meu, care aștepta să spun ceva. M-am întrebat din nou cât de multe știa Austin despre povestea dintre Kael și tata, dar probabil urma să aflu.

Tata părea să nu fie impresionat, dar m-am întrebat cum ar reacționa dacă Martin i-ar fi intrat în casă. Netulburat, un general aspru așezat în capul unei mese mari. Dar în loc să discute cum să procedeze cu câteva sute de soldați care nu erau pentru el nimic mai mult decât niște jucării, el se îndopa cu tort. Și-a înfipt furculița de argint într-o felie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum Kael ar fi fost un prieten de familie. Nu-mi venea să cred.

Nu mi-a scăpat faptul că mânca felia pe care era scris numele meu, cu glazură verde. A zdrobit-o, mestecând-o cu gura pe jumătate deschisă. Firimiturile îi cădeau scârbos de pe buzele subțiri pe tricoul portocaliu. Venirea iminentă a lui Kael avea asupra mea efectul de a-l simți mai acut pe tata. Prezența lui în încăpere era sufocantă.

Și exact când imaginea lui Kael a început să mi se formeze în minte, afară s-a auzit un huruit. Ochii tuturor s-au îndreptat spre fereastra livingului; Kael își parcase camionul gălăgios.

— O să intre să mănânce și el ceva. E-n regulă, da? a întrebat fratele meu, uitându-se la mine.

Ochii mei s-au ațintit asupra tatei, care era în continuare netulburat.

— Da, nu văd de ce nu. Nu-i așa, tată?

Expresia *dacă privirea ar putea ucide* era singura explicație a felului în care tata s-a uitat la mine.

S-a șters la gură cu șervețelul, dar a ratat o dâră de glazură chiar sub buze.

Nu și-a desprins privirea de la mine când a răspuns:

— Nu văd de ce nu.

Capitolul douăzeci și doi

Kael

— La naiba!

Mi-am aruncat telefonul pe scaunul de piele al pasagerului din dreapta.

De ce nu era gata Fischer și nu ieșea, pur și simplu, de acolo? Știa că vin să-l iau la ora nouă. Am fost amândoi de acord că-l voi aștepta afară. Nu aveam chef să mă alătur cinei aniversare din cadrul familiei lor disfuncționale. El era cel care spunea că vrea să plece dracului mai repede de-acolo și mi-a dat mesaj să mă întrebe cât de departe eram. O chestie pe care speram să i-o îndrepte Armata era lipsa lui de considerație față de alți oameni. Sunt de acord că trebuie să te pui pe tine pe primul loc, dar e nevoie să existe un echilibru, iar la el nu exista așa ceva.

Am parcat chiar în spatele mașinii Karinei și mi-am lipit capul de volan. Nu-mi venea să cred că mă aflam lângă casa acestui om. Că umblam cu fiul lui sau că mă combinasem cu fiica lui – ce mama dracului aveam în cap? Ar fi trebuit să-i spun lui Fischer să-și târască hoitul afară și să plecăm dracului de-aici.

Mi-am luat telefonul și m-am uitat la el, ieșind din mașină. Un mesaj de la Elodie. M-am oprit să-l citesc, trăgând de timp, căci era și Karina înăuntru. Am închis mesajul lui Elodie și am tastat K. Mi s-a părut un lucru de bun-simț, să-i scriu Karinei și să mai potolesc tensiunea înainte de a intra în casă. Am zăbovit cu degetele desupra numelui ei, dar n-am putut să-i scriu nimic. Mi-am vârât telefonul la loc în buzunarul pantalonilor de trening și-am urcat pe verandă.

Casele ofițerilor erau exagerate ca naiba. Niște miniplantații fără pământ, așezate în șiruri sau pe străzi fără ieșire, pentru a-i răsplăti pe soldații care avansaseră repede în grad și merseseră la facultate pentru a face fapte bune pentru țara lor.

Meritau mai mult de-atât, dar tot era uneori greu de înghițit, știind că mare parte din acești bani veneau din vărsare de sânge și conflicte inutile. Statele Unite fuseseră clădite pe sacrificii de vieți omenești, iar oamenii ca tatăl Karinei profitaseră de un sistem care fusese înființat ca motiv de mândrie, dar acum distrusese viețile multor oameni și devenise o scuză pentru mulți ticăloși să facă o grămadă de bani. Când eram copil întotdeauna mi-am dorit să fiu soldat și nu mă gândeam la nimic din toate acestea. Știam doar că vreau să fac ceva de care să fiu mândru, ceva de care mama și sora mea să poată fi mândre. Voiam să-i ajut pe americani să se simtă în siguranță și ocrotiți, iar mie să-mi asigur un salariu stabil și niște servicii medicale decente. Acesta a fost răspunsul meu public, dar, în adâncul sufletului meu, motivul numărul unu a fost să plec dracului mai repede din Riverdale înainte să sfârșesc la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, așa cum li se întâmpla multor tipi de vârsta mea.

Tatăl Karinei era câștigat pe viață – spre deosebire de mine, cu corpul și mintea făcute praf. Puteam ieși din Armată undeva la începutul anului viitor, dar el urma să obțină un întreg pachet de pensionare. Își va trăi tot restul vieții lipsit de griji, în vreme ce mii de bărbați și femei continuau să-și slujească țara și să se chinuie s-o scoată cumva la capăt. Să nu mă înțelegeți greșit, soldații merită să se pensioneze în condiții bune, dar oamenii răi nu. Și nu mă îndoiam că omul acesta se încadra în categoria din urmă.

Am ridicat din nou capul, am închis ochii și am încercat să-mi reamintesc că nu eram ca el. M-am străduit din răsputeri. Majoritatea oamenilor pe care-i cunoșteam nu erau ca el. Echilibrul încă era intact când venea vorba despre conflictul dintre bine și rău din Armată. Tatăl ei își putea păstra noul camion pe alee, medaliile strălucitoare și onoarea falsă atâta timp cât rămânea pe teritoriul lui și nu făcea vreun rău altcuiva. Puteam suporta gândul acesta. Dreptate adevărată nu fusese niciodată. Și părea că nici nu avea să fie vreodată.

La naiba, eram gata să intru în casa lui, cu toată familia de față.

Inclusiv Karina, normal că și ea era aici. Mă enerva la culme că revenise la porcăria asta care i se impunea. Ar fi trebuit s-o lase în pace, să-și *trăiască* viața.

Uram că erau înrudiți. Cum era posibil așa ceva? nu era corect că nu avea un tată de treabă. Era atât de inocentă. Mai dură decât oricine altcineva pe lume, dar cu o inimă pură. În străfundul sufletului său își dorea cu disperare aprobarea lui, deși era prea încăpățânată ca să recunoască. Credeam că eu avusesem ghinion când venea vorba de tata, dar prefer oricând o fantomă unui demon.

Am privit din nou spre casă.

— Dracu' să mă ia!

Lumina din fereastră era galben-închis, ca la o nenorocită de casă bântuită. Un avertisment de care probabil ar fi trebuit să ascult. De ce nu puteam să mă îndepărtez pur și simplu de întreaga familie? Sau mai bine, de ce Karina trebuia să facă parte din ea? Aș fi preferat să fiu condamnat să am de-a face cu Fischer cel bătrân în locul ei. Am rămas destul de șocat când am remarcat că se întorsese acasă la tatăl ei, după toate cele întâmplate continuând rutina aceasta pe care o urau.

A pleca sau a nu pleca…

La naiba. Acum, că ajunsesem aproape pe verandă, trebuia să intru. Am sunat la sonerie. În scurt timp, zăvorul s-a răsucit și mama vitregă a Karinei a apărut acolo, semănând mai degrabă cu un ghid de la muzeu decât cu o persoană care deschide ușa propriei case. Avea ochi strălucitori și părul ei închis la culoare era mai lung decât mi-l aminteam. Nu puteam ține minte trăsăturile chipului ei. Arăta ca multe dintre soțiile de ofițeri pe care le cunoșteam. Îmi aducea aminte de faptul că mi-am petrecut șase luni la granița cu Coreea și am învățat multe despre Coreea de Nord, unde soțiile ofițerilor aveau toate aceeași tunsoare și aceleași haine, cumpărate

de la același magazin. Mama vitregă a Karinei s-ar fi potrivit perfect acolo, având în vedere felul în care părea să urmeze regulile impuse de soțul său ei, fără să cârtească.

— Martin, bună! Bine ai venit, intră, a spus ea, zâmbind.

— Mulțumesc, am zis, neștiind ce să fac.

— Toată lumea e la masă, mănâncă tort. Ne bucurăm că ai venit și tu.

— Sunt sigur că toată lumea se bucură.

I-am zâmbit, deși îmi doream s-o iau la fugă. Umorul meu negru mi-a reamintit că n-aș fi putut fugi nici dacă încercam.

— Se bucură. Măcar jumătate dintre ei.

Sinceritatea ei m-a făcut să râd. Nu-mi puteam da seama dacă era naivă sau nebună de legat. Deseori existau o legătură și o graniță fine între astea două.

— Intră, a zis ea, dându-se într-o parte ca să pot trece.

A pornit înaintea mea, iar eu am închis ușa, încuind-o din obișnuință. Apoi m-am ținut după ea până în salon.

Și acolo era Karina, așezată la masă. Se încrunta, holbându-se la un tort pe jumătate mâncat. Se uita în gol... apoi și-a ridicat privirea spre mine.

Privirile ni s-au despărțit iute, iar ea și-a dat emoționată părul după ureche. Arăta foarte bine – de ce trebuia să arate atât de bine? Era singura femeie pe care o cunoscusem vreodată care emana o strălucire aparte și nu-mi puteam lua privirea de la ea. Chiar dacă mă orbea.

Mă gândisem la ea toată săptămâna și încercasem să-mi amintesc cu exactitate cum arăta ultima oară când o văzusem. Părul vopsit, pijamalele rupte și picioarele goale. Arăta atât de sexy. Frate, acum arăta parcă și mai sexy, ignorându-mă. Mă făcea să-mi doresc și mai mult atenția ei. Karina găsea întotdeauna feluri de se exprima prin înfățișare sau prin atitudine, spre deosebire de mine, care purtam aceeași uniformă în fiecare zi, în casă sau afară.

Lumina s-a reflectat în medalionul pe care-l purta. Era un obiect delicat în formă de semilună, ce i se odihnea la baza gâtului. Era machiată și, pentru că o cunoșteam, era clar că se îmbrăcase pentru ocazia asta specială. Rochia roz pe care o îmbrăcase avea pe ea niște floricele albe și era foarte decoltată. Am încercat să nu mă uit spre ea, iar ea și-a ridicat capul și s-a uitat la fratele ei, nu la mine. Îi simțeam furia în atitudinea rece. Avea de gând să mă ignore ca să-mi arate că are dreptate. Așa era ea. Iar eu eram prostul care tânjea după jocurile ei complicate.

— Salutare! mi-a strigat Fischer, ridicând brațele.

— Te urăsc, i-a șoptit ea, dându-și ochii peste cap și fără să se uite nici acum la mine.

A început să se joace cu medalionul. Poate că purta rochia asta fără mâneci, doar cu bretele, doar ca să-și bată joc de mine. Dacă Fischer îi spusese că vin, deși îi zisesem de două ori să nu cumva s-o facă, aveam să-l omor.

— N-ai de gând să saluți?

Fischer a împins-o în joacă în umăr. Îmi venea să-i spun s-o lase dracului în pace, dar mi-am zis că mai bine aștept câteva minute înainte să le stric petrecerea aniversară.

La întrebarea fratelui său, ea și-a întors fața de la mine. Toți ceilalți din încăpere se holbau la mine ca și cum aș fi intrat în casa greșită. Karina voia să mă evite, știam asta. Dacă depășeam cinci minute, aveam să-l aștept pe Fischer în mașină, îi spusesem asta și la telefon.

Fischer a râs.

— Ia loc. Vreau să-mi mănânc tortul.

General-locotenentul Fischer a intrat în cameră cu o bere în mână. Și uite așa, m-am trezit captiv cu trei membri ai familiei Fischer – patru, dacă o puneam la socoteală și pe soția care nu știa cum să dispară mai repede la bucătărie.

Domnul Militărie s-a așezat în capul mesei ca un membru al familiei Lannister, iar asta m-a făcut să mă panichez într-un fel pe care uram să-l recunosc. De-abia mă uitasem spre bătrân de când intrasem în încăpere, dar m-am asigurat că stau cu spatele drept și că nu par prea intimidat, altfel mi-ar fi mirosit frica. Ticăloșii ca el se hrăneau din chestia asta.

— Ia și tu niște tort, Martin. E foarte bun. Crema de unt e *senzațională*, a zis Fischer.

Karina nu părea încântată de ideea ca eu să mănânc din tortul de ziua ei, care nu mai avea pe el numele său.

Pe el scria *La mulți ani Austin &…*

Literele din numele ei fuseseră mâncate. M-am uitat la farfuria ei, dar nu era nicio urmă de glazură verde. Dar farfuria tatălui său era plină de dâre verzi.

— Ăăă, mersi, dar nu pot. Tocmai am mâncat, am mințit eu.

Austin a arătat spre desert.

— Haide. Ia niște tort.

A mai luat o înghițitură și apoi a dat pe gât o gură de bere.

Nu-mi venea să cred că deja era ziua ei, mă rog, ziua lor de naștere. A trebuit să mă gândesc la asta preț de o clipă; eram destul de sigur că urma să fie vineri. Karina nu-mi spusese niciodată data exactă, dar auzisem suficiente detalii din amintirile ei ca să pun lucrurile cap la cap. Eram destul de sigur că era vinerea asta, dar știam că se supăra pe mine dacă o întrebam de față cu toată lumea. Aveam să aștept până plecam, ca să-l întreb pe Fischer.

El părea să se bucure de ziua lui sărbătorită în avans, în timp ce Karina își plimba felia de tort în farfurie. Îmi vorbise mult despre trecut, despre felul în care mama ei le transforma ziua de naștere într-o întreagă săptămână de sărbătoare.

Soția tatălui lor s-a întors în cameră și dintr-o singură mişcare fluidă a tăiat o felie de tort, a așezat-o pe farfurie și a pus-o pe masă, lângă mine.

— Uite, niște tort, a spus ea, ca o gazdă perfectă ce era.

— *Dumnezeule.* Nu vrea nenorocitul ăsta de tort! a pufnit Karina.

Toată lumea s-a uitat la ea, inclusiv eu. Fratele ei a râs ca să pară amuzant, iar eu am fost de acord să mănânc nenorocitul ăla de tort, dat fiind că nici un membru al familiei n-avea de gând să mă lase să plec de-acolo înainte de a-l mânca și era foarte clar că ospitalitatea lor o scotea din minți pe Karina.

Fischer a bătut în spătarul scaunului de lângă el și mi-a făcut semn să iau loc. Trebuia să înghit tortul pe stomacul gol, dar era o variantă mai bună decât să rămân acolo mai mult decât era cazul. Cu cât stăteam mai mult, cu atât erau mai mari șansele ca iadul să se dezlănțuie. Dacă Fischer ar fi știut de scandalul dintre mine și tatăl lui, nu mi-ar fi spus să mănânc tort cu rahatul ăsta cu ochi. M-am tot frământat dacă să-i spun sau nu și am fost destul de surprins că sora lui nu-i povestise nimic. Merita ca fiul lui să fie la fel de scârbit de el precum eram eu și cum era toată lumea pe care o cunoșteam. Singurul motiv pentru care nu-i spusesem era că nu voiam să-i dau Karinei un motiv în plus să mă urască și mai tare și nici nu trebuia să mă amestec în problemele lor de familie. Aveam și așa destule necazuri și de-abia țineam pasul cu treburile mele și ale mamei.

La prima vedere, familia Fischer părea perfectă – un exemplu perfect la suprafață nu înseamnă nimic.

— Vrei o bere? m-a întrebat Fischer.

— Conduc.

Am scos cheile maşinii, învârtindu-le pe degetul arătător El a dat din cap.

— Îi povesteam tatei cât de frumos te-ai purtat cu mine, a spus Fischer după ce am luat o înghițitură.

— Serios? am întrebat cu gura plină.

Nu venisem aici să mă dau mare, iar Karina se va bucura de lipsa mea de maniere.

— Da. Și că ești tipul pe care trebuie să-l sune dacă are nevoie de ajutor.

Doamne, ironia acestei situații mă îndurera profund.

Karina se holba la mine, aşteptându-mi reacția. Nu voiam să-i ofer această satisfacție, nici ei, nici altcuiva.

— Mulțumesc. Da, mi-a prins bine să mai am un ajutor. O să-l muncesc ca pe hoții de cai până când pleacă.

— Pleacă? a întrebat generalul Fischer. Unde te duci? a spus el, întorcându-se spre unicul său fiu.

S-a lăsat tăcerea și mi-am dat seama că am lansat o bombă enormă în mijlocul cinei.

Capitolul douăzeci și trei

Karina

— Cum adică „pleacă”? a repetat Estelle.

Am rămas cu gura căscată.

Doamne sfinte!

Austin s-a făcut roșu la față. Tata a început să clipească dintr-un ochi sinistru de repede.

— Adică...

Îmi doream să salvez situația, deși știam că e degeaba, pentru că habar n-aveam ce să fac. Nu era cale de scăpare, cu excepția unei minciuni pe care Austin să i-o servească tatei direct, deși, după toată seara asta, poate chiar era în stare s-o facă, la urma urmelor…

— Eu, ăăă... m-am înrolat în Armată.

Vorbele lui Austin au lovit în plin, iar tatei i-au ieșit ochii din cap, în timp ce Estelle a scos un scâncet din cealaltă parte a mesei. Tata și-a dres glasul.

— Ce anume ai făcut?

Austin a oftat, împingând farfuria. M-am uitat la Kael, care mă privea atent. După expresia lui, mi-am dat seama că habar nu avea că fratele meu nu-i spusese tatei despre înrolare.

— M-am înrolat. Am vorbit cu un agent de recrutare. Voiam să-ți spun…

Tata s-a ridicat în picioare.

— *Când*? *Când* aveai de gând să-mi spui? Pentru că tocmai ai luat nenorocita asta de cină la mine în casă și n-ai suflat o vorbă.

A bătut cu pumnul în masă. Farfuriile s-au zgâlțâit și berea a fost gata să se răstoarne. Estelle a sărit în picioare.

— Iubitule, l-a rugat ea, uitându-se la Kael și apoi la fratele meu.

Fratele meu tăcea mâlc. Vârfurile urechilor îi erau roșii ca focul.

— *Spune-mi când*! a tunat tata.

S-a îndreptat spre fratele meu, dar, înainte să ajungă la el, Kael a intervenit între ei, lipindu-și mâinile de pieptul tatei.

Inima mi s-a oprit în loc.

— Calmați-vă, domnule. E cazul să vă calmați, i-a spus Kael. Acum.

Mă așteptam ca tata să-i râdă în nas lui Kael, să-l împingă la o parte, poate chiar să-l pocnească. Dar n-a făcut-o. Părea să se potolească, în timp ce Kael stătea acolo, sfidându-l. Acesta era Martin, soldatul pe care-l cunoștea tata.

Tata a rămas pe loc, răsuflând ca un dragon mânios, dar înfrânt. Poate că se gândea dacă Austin ar trebui sau nu să afle despre episodul cu Kael sau poate își aduna forțele ca să-l dea afară și să-și reverse furia doar asupra lui Austin?

Oricum ar fi fost, era prima alegere bună pe care o făcuse în ultima vreme.

— Nu e treaba ta. Mulțumesc pentru grijă, sergent Martin, dar nu te amesteca în probleme familiei mele, i-a zis tata, în cele din urmă.

Părea o amenințare, dar dacă Martin nu l-ar fi cunoscut pe tata, ar fi putut fi interpretată greșit drept ceva mai puțin sinistru. Apoi s-a uitat către Austin.

— Ce mama dracului ai în cap? Te înrolezi fără ca măcar să discuți cu mine? Sunt tatăl tău, a spus el, lovindu-se în piept ca un animal în cușcă, aflat la ananghie și încercând să arate că e masculul dominant.

Austin s-a ridicat și a vorbit răspicat:

— Credeam că o să fii mândru de mine! Nu ți-am spus pentru că nu voiam să faci din țânțar armăsar. Nu-i mare scofală, fir-ar al dracului.

Austin nu și-a corectat limbajul, așa cum făcea de obicei când eram acasă la tata.

— Ar fi trebuit să-mi spui! Știi ce înseamnă asta? Te-ai gândit până la capăt? a urlat tata.

Kael se apropia încet de el, dar tata nici nu observa că era vânat ca o pradă. Era prea ocupat să zgâlțâie masa lovind din nou cu pumnul în ea. Austin a rămas tăcut. Ca toată lumea, de altfel.

— Știi câți dușmani are numele nostru de familie? *Spune*! Știi, băiete?

Am avut senzația că încăperea se zguduie.

Dușmani?

M-am gândit la doctorul care l-a întrebat pe fratele meu dacă era fiul tatei. M-am gândit la toți oamenii implicați în acel incident din Afghanistan și la câți își doreau să-l vadă pe tata prăbușindu-se. Am simțit fiori reci pe șira spinării.

— Poate că *tu* ai dușmani! Nu eu! Nu toate amănuntele vieții mele trebuie să aibă legătură cu tine!

Austin și-a luat berea de pe masă și s-a uitat spre Kael.

— Hai să plecăm dracului de-aici.

Austin a ieșit din salon, în timp ce toată lumea, în afară de Kael, a rămas uluită, neștiind ce să facă sau ce să spună. Kael mi-a aruncat o privire preț de o secundă, apoi a ieșit după fratele meu. M-am gândit să-i urmez, dar nu mă puteam mișca din loc.

Ușa de la intrare s-a trântit, iar Estelle a tresărit, speriată.

— Tu știai ceva despre asta? a zis tata, îndreptându-și atenția spre mine.

Am clătinat din cap.

— Nu, până când s-a înrolat.

S-a uitat la mine, încercând să-și dea seama dacă sunt o mincinoasă, ca el și fiul lui, sau nu.

Apoi a ieșit fără să mai spună vreun cuvânt și a dispărut la etaj.

Capitolul douăzeci și patru

Am rămas o vreme pe verandă, până când ușa s-a deschis și cineva a ieșit din casă..

Spre surprinderea mea, era Estelle.

Își schimbase hainele și purta un hanorac pe care scria *Iubește la maximum.* Ce porcărie. Nu mai era machiată, iar părul ei lung și negru era prins într-o coadă lejeră.

— Hei, a zis ea, apropiindu-se de leagănul în care mă așezasem.

— Hei.

De-abia m-am uitat la ea.

— Pot să stau și eu cu tine un minut? m-a întrebat, cu glas blând.

Am dat din cap. N-avea sens să spun nu. M-aş fi simțit apoi lipsită de bună-cuviință și, sincer, voiam oarecum să vorbesc cu cineva, de vreme ce fratele meu nu răspundea la telefon de când plecase.

Când Estelle s-a așezat, leagănul a scârțâit sub greutatea ei. M-am gândit la mama și la clipele în care stăteam pe leagănul de pe verandă. Era aproape ca și cum aș fi trădat-o, lăsând-o pe femeia asta să stea aici cu mine. Rochia îmi flutura și se ridica atunci când ne ridicam odată cu leagănul. Ea a inspirat profund înainte de a vorbi.

— Îmi pare rău pentru felul în care a reacționat tatăl tău. A fost șocat și rănit că nu l-a anunțat nimeni.

M-am decis ca de-acum înainte s-o tratez cu sinceritate. Fie că era brutal, fie că nu.

— De ce îți ceri scuze în locul lui?

Chipul lui Estelle s-a întristat.

— Pentru că știu că-i pare rău? a zis ea.

— Îi pare? Pentru ce anume îi pare rău? A țipat la Austin, nu la mine. Sau nici măcar nu ți-a zis el să vii și să-ți ceri scuze de vreme ce eu nu am nimic de-a face cu decizia lui Austin?

— Nu mi-a zis. Dar nu cred că știe că ești aici. Nu că ar îmbunătăți cu ceva situația, dar sunt sigură că va regreta că s-a purtat așa. Nu știți multe, nici tu, nici fratele tău…

— Știu destule.

Voiam să mă ridic și să-i spun să mă lase dracului în pace, dar ochii ei triști m-au făcut să rămân.

— Uite, îmi dau seama că n-a fost întotdeauna cel mai bun tată și că nu ia mereu cele mai bune decizii, dar a trecut

prin multe și chiar vrea să aibă o relație funcțională cu voi.

A trebuit să mă abțin ca să nu izbucnesc în râs. *Vorbea serios*? expresia ei asta arăta, dar ce spunea n-avea nici un sens.

— Deci nu numai că-ți ceri scuze în numele lui, dar acum și vorbești în numele lui? Uite, Estelle, am spus, pe același ton condescendent ca al ei, poate că asta e adevărat în privința fratelui meu, dar te pot asigura că tata nu dă doi bani pe relația cu mine. Vrea doar să mă facă să mă aliniez, ca restul soldaților lui. Nici măcar nu mă cunoaște și sunt sigură că dacă m-ar cunoaște, i-ar plăcea de mine și mai puțin.

S-a întins să mă prindă de braț când m-am ridicat în picioare, dar și-a lăsat mâna în jos înainte de a mă atinge.

Mă doare că așa simți, a zis. Eu n-am avut o relație bună cu tata și știu cât de mult ne poate influența lucrul acesta deciziile majore din viață și în ce fel de femei ne transformăm. Tatăl meu a murit înainte să ne ,ai putem repara relația.

M-am întors și am privit-o.

Știu că ești furioasă și ai tot dreptul să fii, a continuat ea. Înțeleg: viața nu e corectă și îți dorești alți părinți. Îmi pare foarte rău pentru mama ta și, înainte să urli la mine, n-o să mai spun nicio vorbă despre ea, în afară de faptul că-mi pare rău că nu e aici să vadă ce fel de femeie ai devenit.

Uram să recunosc că vorbele ei mă loviseră din plin. Și mie îmi părea rău că mama a trebuit să-și abandoneze familia ca să-și găsească liniștea interioară. Nu puteam uita că tata fusese un motiv important pentru care ea făcuse asta.

M-am așezat la loc lângă ea. Leagănul s-a mișcat ușor.

— Îmi dau seama că noi două n-am vorbit prea mult și e OK, dar vreau să știi că aș fi dorit s-o facem.

N-am spus nimic.

— Era mai degrabă o fantezie, dar îmi amintesc că la vremea respectivă stăteam la masă cu cea mai bună prietenă. Era un restaurant fițos, pe docurile care dau spre lac. Îmi aduc aminte că eram atât de entuziasmată când el mi-a povestit că are copii – nu-mi era deloc teamă – și îi spuneam prietenei mele că de-abia aștept să-mi fac unghiile împreună cu tine.

Glasul îi căpătase alt ton. Simțeam că-i vine să plângă.

Îmi dădeam seama că mi se va schimba perspectiva dacă ea va vorbi mai departe, cu ochii plini de lacrimi. Am apreciat că încerca să nu plângă, ceea ce însemna că nu era o tentativă falsă și isterică de a mă implora să trec peste problemele cu tata.

— M-am gândit la toate lucrurile astea, cum ar fi cumpărăturile pentru ținutele de la balurile de absolvire sau pentru rochia de mireasă sau cum aș vorbi cu tine dacă ai trece printr-o despărțire sau pur și simplu despre băieți.

A râs ușor.

— Și în privința asta chiar am experiență din belșug. Credeam că fratele tău va fi probabil mai apropiat de tatăl tău, însă tot aș fi încercat să vorbesc cu el despre sport sau să-i gătesc mâncărurile preferate. Dar *tu…*

A arătat spre mine, mișcând dintr-un deget. Părea mai însuflețită decât o văzusem vreodată. Una peste alta, era aproape o altă persoană.

— Aveam toate lucrurile astea în minte, cum că aș fi un soi de mamă pentru tine și cu fiecare lună care trecea îmi spuneam că o să-ți revii și că trebuie doar să mă străduiesc mai mult.

Era gata să plângă și mi-am dat seama că și ochii mei se umpluseră de lacrimi.

— M-am gândit la toate aceste scenarii, dat niciodată nu mi-am imaginat că va fi așa, că nu te voi vedea, că nu te voi cunoaște mai deloc. Că tu, fratele tău și tatăl vostru veți sări mereu unul la gâtul celuilalt.

Întrezăream ceva în ea, ceva trist și lipsit de orice speranță, totuși *viu.* Aveam în cap ideea că ea era motivul pentru care mama ne părăsise și că nu făcea altceva decât să încerce să umple golurile din viețile noastre, care nu fuseseră niciodată umplute. Indiferent cu câte mese sofisticate ne îndopa, pur și simplu nu-și găsea locul lângă noi. Nimeni nu şi-l găsea pentru că tata merita să rămână singur acolo, în casa aia mare și posomorâtă.

— Acum m-am obișnuit în mare măsură cu situația și am ajuns să conștientizez că n-o să am nimic din ce am visat în viață, dar e greu să-ți imaginezi că vei trece singură prin toate astea. Mi-aș fi dorit ca mama ta să fie aici ca să vă sprijine. Sau ca tu și tatăl tău să puteți discuta despre asta.

Afară era atât de liniște încât mi se părea că și greierii se opriseră din cântat ca să ne asculte.

— Știu că e o prostie și că probabil o să te superi și n-o să mai vii pe aici o vreme, dar am simțit că trebuie să spun ceva și că urăsc felul în care s-au precipitat lucrurile.

Și dacă vrei să nu mă mai amestec deloc în viața ta, pot să fac asta.

S-a șters la ochi și a privit drept înainte.

— Doar că mi-aș fi dorit ca situația să fie alta.

— Și eu, am spus.

Îmi doream sincer ca totul să fie diferit, de la cât de puțin o cunoșteam pe Estelle la cât de dor îmi era de mama și cât de mult visam să se întoarcă, într-o bună zi.

— Nu m-am gândit niciodată că simți asta. Am presupus că eram fiica vitregă, o adolescentă furioasă cu care nu vrei să ai de-a face vreodată, i-am mărturisit.

Ea a zâmbit.

— Habar n-ai cât de mult mi-am dorit să am o fiică adolescentă furioasă.

Telefonul mi-a vibrat, întrerupându-ne. L-am scos din buzunarul rochiei și am văzut numele lui Kael, urmat de numele lui Austin.

O să-l aduc pe fratele tău la tine. E destul de beat. Putem să încercăm să ne purtăm OK?

Am citit de două ori mesajul lui Kael înainte de a-l deschide pe cel de la Austin.

Sunt pe drum. Te iubesc.

Am lăsat telefonul jos și m-am uitat la soția tatei, care tocmai își deschisese sufletul în fața mea pentru prima oară. Trebuia să plec, dar o parte din mine ar fi vrut să rămână și să clarifice niște lucruri cu ea. Sau măcar să ne apropiem puțin mai mult.

— Nu trebuie să spui nimic. Voiam doar să-mi iau povara asta de pe suflet. Du-te și ai grijă de fratele tău, iar eu o să am grijă de tatăl vostru, a zis ea, ridicându-se din leagăn.

Am așteptat până când se pregătea să intre în casă, apoi am strigat-o.

— Estelle?

S-a întors spre mine.

— Mulțumesc că mi-ai spus toate astea. Mă gândesc la ele și nu vreau să spun ceva greșit, dar apreciez că ai făcut-o, am zis cât am putut de sincer.

Era adevărat și nu merita cuvintele confuze care mi-ar fi putut ieși din gură dacă aș fi încercat să-mi lămuresc totul atunci și acolo. Ea a dat din cap.

— Mă mulțumesc cu asta, a spus, zâmbind larg și intrând în casă.

Capitolul douăzeci și cinci

Kael

Am parcat lângă casa Karinei. Simțeam un ghem în stomac.

— Mă întreb ce a spus după ce-am plecat. Nenorocitul ăla.

Fischer încă era furios pe tatăl său pentru reacția acestuia la auzul veștilor și dăduse pe gât două beri la mine acasă, înainte de a mă implora să-l duc la sora lui.

Karina avea să se bucure că venea la ea când avea nevoie de cineva, așa că mi-am ridicat fundul de pe canapea și l-am dus acolo. Mi-am petrecut o oră cerându-mi scuze că îl dădusem de gol cu înrolarea, iar el și-a petrecut o oră spunându-mi să nu-mi fac probleme în privința asta.

— Hai să intrăm. Sora ta te așteaptă.

Am zărit-o în prag, cu mâinile în șolduri.

— De când ești tu cavalerul în armură strălucitoare care-mi protejează familia? a zis Fischer poticnindu-se și ieșind pe portiera din dreapta. Ar fi trebuit să-l lași pe taică-meu să mă pocnească. L-aș. Fi. Distrus. În bătaie.

Ne-am dat jos din mașină și mi-a venit să râd puțin când am traversat peluza. Silueta ei din dreptul ușii era ca o clepsidră ce măsura un timp pe car eu nu-l voi mai prinde în viața asta. Mă ațâța, mai ales în rochița pe care o purta, mai ales pentru că știam că dacă aș fi atins-o, toată această furie, tot acest haos ar fi dispărut. Mi-era din nou nespus de dor de ea și în seara asta eram cu toată viteza înainte. Așadar, normal că sfârșisem aici.

— Ce ai băut? l-a întrebat Karina pe fratele ei când am intrat în living.

Fischer s-a dus direct la bucătărie.

— Doar bere, am zis, ridicând din umeri.

Ea m-a privit cu suspiciune.

— Mulțumesc că l-ai adus.

— Știu că-ți faci griji pentru el. Chiar dacă n-ar trebui. Fotoliul arată bine, am zis, arătând spre obiectul care ne reunise ultima oară când o văzusem.

Ea își rodea unghiile. Oja mov dispăruse, ceea ce însemna c-o jupuise de când ajunsese acasă. După felul ăn care se uita la mine, mi-am dat seama că are o grămadă de lucruri de spus. Când am privit-o mai atent, mi s-a părut că plânsese. Machiajul îi era puțin întins în jurul ochilor și buzele îi erau umflate și rozalii, ca atunci când și le mușca de supărare.

— Mulțumesc încă o dată, a zis ea.

Își coborâse glasul ca să n-o audă fratele ei.

— Mda, nicio problemă.

M-am legănat pe călcâie, neștiind ce să spun și ce să fac.

Am auzit frigiderul deschizându-se și am știut că nu mai durează mult și Fischer va reveni în încăpere.

— Sper că îți dai seama că nu voiam să-i spun tatălui vostru asta. Credeam că e la curent. N-aș fi spus nimic dacă aș fi știut cum stau lucrurile.

Nu eram convins că mă crede, dar speram s-o facă. M-a studiat cu ochii ei verzi.

— Te cred. Nu știu de ce contează asta, dar te cred. Ia loc.

A făcut un gest spre canapea. M-am așezat în celălalt capăt al canapelei, încercând să las între noi cât mai mult spațiu cu putință. Nu pentru că așa aș fi vrut eu, ci pentru că așa voia ea. A luat telecomanda și a dat sonorul mai încet.

— Te uiți la *Amurg* Din nou? am întrebat-o.

— Da, mă relaxează, mi-a explicat ea.

Am râs.

— Corect.

Ni s-a alăturat și fratele ei, trântindu-se pe canapea între noi.

— O, Doamne! Nu filmul ăsta din nou, a mormăit el, desfăcând o doză de bere.

— Tăceți. Nu aveți bun-gust, a zis sora lui.

— Hei, eu n-am spus niciodată că nu-mi place, m-am apărat eu din partea cealaltă a canapelei. L-am văzut cu tine, deci...

M-am oprit. Austin a oftat.

— Vreți să încetați odată, porumbeilor? E momentul în care eu sunt demn de milă. Nu voi.

Și s-a întins, punându-și mâna peste mâinile ei. Am încercat să ignor gelozia pe care o simțeam, fiindcă îmi dădeam seama că era o prostie.

— La petrecerea mea nu ne uităm la *Amurg*.

I-a luat ușor telecomanda din mână și a oprit filmul.

— Ce rău ești, s-a plâns ea, dar nu s-a opus când Austin s-a conectat la televizor cu contul lui de Spotify. Nu pune muzică de club, a adăugat.

— Sst. Nu pun Shawn Mendes.

— Taci.

Karina l-a pocnit ușor cu perna. Austin a pus o piesă de-a lui Post Malone care ne plăcea tuturor.

— Știți ceva? Să-l ia naiba pe tata. Înțelegeți? N-are nici un drept să-mi spună ce am voie și ce nu am voie să fac. Nici

măcar nu se poate spune că există în viața mea.

Karina s-a apropiat de fratele ei și și-a tras picioarele sub ea, acoperindu-și cu rochia partea de sus a coapselor. Mi-am luat privirea de la ea, încercând să-mi găsesc altceva la care să mă uit. Am ales noul fotoliu, cel pentru care negociasem la târg cu domnișoara Rosa, și m-am așezat pe el.

— M-a surprins reacția lui, a zis Karina. Credeam că va fi în al nouălea cer că te-ai înrolat, sincer. Îmi imaginam c-o să te îmbrățișeze și c-o să deschidă șampania. Mă derutează purtarea lui.

— Pentru că vrea să mă controleze. Pe amândoi, dar de obicei eu îl las și tu nu. De data asta, nu l-am lăsat pe el să ia decizia și nu-i convine. Să se ducă dracului.

Fischer a luat o sorbitură de vin direct din sticlă.

— Hei. Ăla e al meu!

Karina i-a smuls sticla din mână și s-a uitat la etichetă.

— Îți dau banii pe el.

— Tu nu ai nici un ban, i-a reamintit ea, apoi a dus sticla la gură, luând o înghițitură prelungă.

Am încercat să nu mă uit la ei, să le las intimitatea de care aveau nevoie ca să se conecteze, dar ceva dinăuntrul meu mă atrăgea spre ea și nu mai puteam ignora acest fapt. Dar nu aveam energia în seara asta pentru o bătălie. Faptul că eram aici nu putea înrăutăți și mai tare lucrurile și deocamdată simțeam că mă liniștesc doar prin simplul fapt că mă aflu în apropierea ei. Îmi fusese dor să fiu în preajma ei. Tare, tare dor.

Austin s-a uitat în jur.

— Unde e Elodie? a întrebat el.

— Doarme la mine-n cameră. I-am zis să se ducă acolo pentru că ațipise aici și știam că voi o s-o treziți.

— Hm, a scâncit Fischer și a închis ochii. În orice caz, tata e un bou și sper să fiu trimis în misiune doar ca să-i fac în ciudă.

Karina s-a crispat. Am simțit greutatea cuvintelor lui nepăsătoare lovind-o din plin, în timp de Austin vorbea în continuare.

Nu m-am putut abține; era o tâmpenie să spună așa ceva.

Așa spui acum. Dar n-o să mai fii atât de sigur când o să mori de foame și o să te ascunzi prin vehicule stricate de pe marginea drumului, în mijlocul unei zone de conflict, sperând că nu sunt pline de bombe care ar putea să-ți smulgă căpățâna de pe umeri. Atunci nu cred c-o să mai râzi.

Karina a rămas cu sticla de vin în mâna și cu gura deschisă. Îmi plăcea la nebunie că o redusesem la tăcere și eram recompensat cu această expresie uluită a sa.

— Frate, nu mai fi atât de explicit, a mormăit Fischer, dându-și capul pe spate.

În mod clar era mai beat decât credeam.

— A mai zis ceva după ce am plecat? a întrebat-o pe sora lui, cu ochii închiși.

Ea a clătinat din cap.

— Nu, s-a dus la etaj și nu s-a mai întors. Ca un laș ce e. Dar…

S-a oprit preț de o clipă și s-a uitat la mine.

— Am avut un moment cu Estelle care a fost destul de drăguț. Mi-a produs confuzie, dar drăguț.

Voiam să aflu fiecare detaliu despre ea și Estelle și despre ce s-a vorbit acolo. Știam ce sentimente are Karina față de mama ei vitregă și eram sigur că nu avuseseră niciodată astfel de momente și nici nu-și împărtășiseră lucruri, așa cum sugera ea acum.

— Dă-o dracului și pe ea, a zis Austin, neinteresat de ce se întâmplase.

Doamne, uneori era absolut enervant.

Karina a oftat, dar n-a răspuns. La televizor a început un cântec nou de-al fetei ăleia, Billie nu-mai-știu-cum, cu păr verde și teribil de talentată. Am văzut cum Karina închide ochii și se reazemă cu capul de canapea, ascultând muzica. M-am întrebat dacă observă că versurile vorbeau exact despre lucrurile prin care trecuserăm noi doi. M-am întrebat dacă mă vede în spatele ochilor ei închiși. Era incredibil de egoist din partea mea să vreau sau să presupun că se gândește la mine vreun pic. Având în vedere situația complicată din familia ei. Totuși, nu mă puteam abține. Stăteam cu toții acolo, încercând să ne îmblânzim proprii demoni în tăcere. Voiam s-o întreb cum s-a simțit în tot acest timp. Îmi doream să-și petreacă ore întregi vorbindu-mi în detaliu despre ea. Nu boiam răspunsul pe care mi l-ar fi dat în fața fratelui ei. Tânjeam să-i aud gândurile sincere din căpșorul ăla al ei.

— Hai, că amândoi sunteți foarte amuzanți, a mormăit Fischer lăsându-se pe spate.

— Eu nu sunt clovnul nimănui, a zis Karina, uitându-se la amândoi.

În cele din urmă, Fischer și-a scos telefonul și n-a mai spus nimeni nimic. Doar am ascultat următorul cântec, apoi încă unul, apoi încă unul. Și în câteva minute, Austin a început să sforăie între noi. M-am uitat la Karina și ea s-a uitat la mine. Își ținea mâinile în poală, cu degetele în jurul sticlei de vin.

— E foarte enervant când bea, mi-a zis ea și a pornit televizorul.

Am luat cartea de pe măsuța de cafea. Era o carte de poezie. Am răsfoit-o, așteptând ca ea să vorbească în continuare.

— Încă nu pricep cum poți fi cea mai sceptică persoană pe care am cunoscut-o vreodată, dar să-ți placă poemele și basmele cu zâne.

În poezia din fața mea era vorba despre o iubită trădată. Am dat paginile. Următoarea era despre iubirea neîmpărtășită.

S-o ia naiba de carte, mi-am zis și am aruncat-o la loc pe masă.

— N-am spus niciodată că-mi plac basmele cu zâne, m-a corectat ea.

— Ba ai spus. Nu doar asta, dar le și spui tot timpul.

S-a răsucit spre mine.

— Asta e o reclamație?

Zâmbetul de pe chipul ei mă făcea să mă întreb dacă nu cumva era la fel de beată ca fratele ei.

— Nu, doamnă. Nu e o reclamație.

A râs și a ridicat sticla deasupra capului ca să vadă cât mai are din ea. Când s-a uitat la mine, eu mă holbam la gura ei. M-a prins asupra faptului.

— Bravo, a spus, zâmbind și mai larg.

Era categoric beată.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat, întinzându-mi sticla aproape goală. Am și apă. Și cola sau pepsi, din aia din care-i place lui Elodie.

Am clătinat din cap.

— Nu vreau nimic. Mulțumesc.

— OK.

Situația era al naibii de stânjenitoare, dar nu voiam să plec. Chiar dacă frate-său stătea fix între noi.

Apoi am vorbit amândoi în același timp.

— Karina…

— Kael…

Apoi ne-am oprit amândoi și l-am așteptat pe celălalt să vorbească.

— Spune tu primul, a zis ea.

— Mai bine tu.

Mi-am lins buzele, așteptând să aud ce avea de spus.

— Mi-ar plăcea ca lucrurile să fie ca înainte. Mă tot trezesc că-mi doresc să vorbesc cu tine. Nu știu de ce, dar nu mă pot abține. Astăzi sunt epuizată și depășită de situație. Putem să facem un armistițiu? Măcar în seara asta putem fi prieteni? Nu ești obosit? m-a întrebat ea.

— Foarte obosit, am recunoscut eu.

Nu m-am așteptat să spună nimic din ce a spus. Apoi a ridicat o mână.

— Nu o să vorbim despre noi, bine? Poți fi doar prietenul meu acum?

Tristețea din glasul ei mă îndemna să mă întind și s-o ating iar dacă s-ar fi ferit de mine, aș fi acceptat bucuros respingerea pentru că măcar ar fi știut că încercasem s-o ajut.

— Prieteni suntem atunci.

Ne-am uitat amândoi la Fischer care dormea între noi.

— Vrei să ieșim pe verandă? am întrebat, puțin speriat c-o să arunce cu ceva în mine.

În schimb, i s-a luminat fața și a dat din cap, luând sticla de vin și ridicându-se de pe canapea.

Capitolul douăzeci și șase

S-a așezat prima pe ciment și și-a încrucișat din nou picioarele. Nu era prea mult loc, dar voiam să-i ofer destul spațiu, pentru că nu mai vorbiserăm de o săptămână și eram sigur că era foarte, foarte supărată pe mine.

— Deci, hai să stabilim niște reguli. Regulile *acestei* prietenii sunt următoarele: tu asculți, iar eu vorbesc. Fără vrăjeală, fără priviri ca asta, a zis ea, lipindu-și degetul de vârful nasului meu.

— Fără atingeri? am tachinat-o eu.

Ea și-a lăsat degetul în jos și și-a vârât mâinile sub pulpe.

— Categoric fără atingeri. Ești de acord?

Mi-a întins mâna ca să i-o strâng, ceea ce era destul de caraghios, așa că m-am prefăcut că mă feresc. Asta a făcut-o să-mi arunce un zâmbet.

— Credeam că ai spus fără atingeri.

— Ha-ha, a zis ea și m-a pocnit în joacă peste mână.

Ne-am pecetluit înțelegerea cu o mișcare a capului, iar ea a părut fericită sau măcar mulțumită. M-am bucurat și eu puțin, știind că-i fusese dor de mine, fie că recunoștea, fie că nu.

— Deci, prieteni, a rânjit ea, mândră de invenția ei și de cât de departe o ducea. În seara asta ai văzut un spectacol foarte prost. Nu i-aș mărturisi niciodată asta fratelui meu, dar de fapt mă bucur că i-ai zis tu tatei. Știu că sunt egoistă, totuși m-am simțit bine să nu fiu eu sursa de dezamăgire sau de enervare a tatei, măcar o dată. Austin a mai scăpat de el cât a stat la unchiul nostru. Eu nu.

— Nu ești egoistă. Ești sinceră.

— N-ai voie să vorbești, ai uitat?

A scos limba la mine.

— Ah, și fii atent. Estelle și cu mine am avut momentul acesta ciudat de pe verandă când mi-a povestit cum visa să fie apropiată de mine și cred că vorbea serios. Sunt confuză și încă mă gândesc la asta. Dar m-a făcut să mă întreb cât de greșit am judecat-o și cât de îngrozitor m-am purtat cu ea. E doar vina tatei. Nu a ei. Ea doar s-a măritat cu el, lucru care mi-a fost suficient ca s-o judec.

A zâmbit.

Era o femeie cu totul diferită, stând acolo și spunându-mi ce simte. M-a făcut să-mi doresc să-i dau o șansă. Adică, desigur, nu vom fi prietene, dar dacă se poartă mai mult ca aseară și mai puțin ca soția-robt a tatei, cred că mi-ar putea plăcea de ea. Merită măcar să încerc s-o cunosc mai bine.

M-am bucurat că simte astfel, deși nu-mi plăcea de Estelle și credeam că fata asta e mai bună decât toată familia ei la un loc, în afară de fratele ei.

Karina se uita la mine ca și cum ar fi vrut să spun ceva. Mi-am mușcat buzele, amintindu-i de codul tăcerii pe care mi-l impusese.

— Corect. Nu poți vorbi.

A chicotit. I-am simțit căldura trupului când s-a întins pe spate, cu ochii la cer.

— Cel mai rău e că m-a făcut să-mi fie și mai dor de mama. Nu știu ce-am pățit în ultima vreme, dar gândurile mele au luat-o razna de tot. Mi-e dor de ea mai mult ca niciodată, însă încep să devin maniacă și îmi fac griji că mă transform în ea. Era atât de grozavă în multe privințe…

Aproape că-i vedeam vorbele plutind între noi. M-am întins pe spate lângă ea și mi-am lăsat picioarele să atârne peste marginea verandei.

Dar era distrusă în foarte multe privințe. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât o iau razna mai tare. În unele zile, simt că-mi pierd mințile. Ieri am plâns în bucătărie o oră întreagă. Chiar dacă Elodie mi-a zis că nu e nimic în neregulă cu mine. Are dreptate când spune că nu am prieteni. Kael, nu am nici un prieten în afară de ea și după nașterea copilului și întoarcerea lui Phillip și asta se va termina, pentru că ea nu va mai fi aici. Și atunci ce-o să mă fac? Austin va pleca și el, iar eu voi rămâne singură în casa asta. N-o să mai am pe nimeni. O să mă duc la serviciu și o să mă întorc într-o casă pustie. O să fiu exact ca tata, dar fără Estelle și fără copii care să mă urască.

M-am împotrivit dorinței de a o lua de mână. Nu voiam s-o ating pentru că doream ceva de la ea, voiam doar s-o fac să se simtă mai puțin singură. Neliniștea venea dinspre ea în valuri. Voiam s-o liniștesc.

— Acum o să vorbesc eu, am zis, în cele din urmă.

Ea nu m-a contrazis.

— N-o să-ți spun să nu-ți faci griji pentru copiii pe care nu-i ai încă, fiindcă știu că nu e atât de simplu și că mintea ta nu funcționează așa. Dar o să-ți spun să nu te mai torturezi în halul acesta pentru că nu ai prieteni. Oamenilor le place doar să le dai, la infinit, de-asta e mai bine uneori să stai singur. Nu ai decât 21 de ani. Ai timp să-ți

faci prieteni, iar oamenii sunt niște nemernici lacomi mare parte din timp.

Și-a întors capul spre mine.

— Ești atât de tânără. Amândoi suntem foarte tineri. Am cunoscut viața, dar am văzut și multă moarte și am învățat că nu putem controla nimic din ce ni se întâmplă. Poți controla doar alegerile pe care le faci tu – nici pe ale mamei tale, nici pe ale lui Austin. Elodie e bine intenționată, dar nu prea înțelege prin ce treci, așa că nu mi-aș pune prea mare bază chiar acum pe ce spune ea. Îți pasă prea mult, oferi prea mult din tine altora și, la final, ție ce-ți rămâne?

Karina s-a răsucit, proptindu-se într-un cot. Eu am rămas culcat pe spate, dar o puteam vedea cu coada ochiului. Vârfurile șuvițelor ei de păr mi-au căzut pe față. Le-am îndepărtat cu degetele, ridicându-mi privirea spre ea.

— În mod clar, nu suficient pentru tine.

Cuvintele ei m-au lovit în plin.

— Vai, vai, vai. E vorba despre noi? Nu face parte dintre regulile pe care le-ai inventat. Și aceea e cu totul o altă discuție. Sau despre mama și fratele tău? Fiecare lucru la vremea lui.

— Și tu ai defecte. Știi? N-o să le numesc, pentru că ești oarecum prietenos cu mine și chiar încerc să nu mai… acționez impulsiv.

Și-a privit picioarele.

— Și de fapt…, a zis ea, cercetându-mă de sus până jos.

Am tras aproape inconștient de tricou ca să-mi acopăr mâinile.

— Ești destul de înțelept când nu ești…

S-a oprit brusc.

Îmi simțeam inima bubuindu-mi în piept. Am strâns din pumni, așteptându-i replica. Ori era pe cale să spună ceva care să bage în ceață contururile clare pe care se străduise atât de mult sa le traseze, ori era pe cale să continue în aceeași notă. Trebuia să-i cânt în strună. Iar eu? Eu ce voiam? La naiba, eu îmi doream s-o trag de păr în jos până și-ar fi lipit buzele de ale mele, dar din fericire pentru ea, nu eram un tip care obținea foarte des ceea ce-și dorea. În plus, știam când e cazul să fiu îndrăzneț cu ea. Avea nevoie de stabilitate, ceva dinăuntrul ei dansa în ritmul ăsta ca o cobră pe note de fluier, iar dacă o atingeam, nu puteam prezice ce urma să facă.

— Poftim? Ce voiai să spui?

M-a privit de sus.

— Voiam să spun o răutate. Un lucru pe care urma să-l regret, deși nu era decât în

parte răutăcios. Nu cred că e o idee bună.

S-a ridicat în capul oaselor. Părea atât de vulnerabilă, dar era o simplă iluzie.

— Ce anume nu e o idee bună? Să vorbești cu mine? Sau să fii deschisă în general cu cineva?

M-am ridicat și eu și m-am întors cu fața la ea.

— Amândouă, a zis, cu bărbia împinsă înainte.

— Atunci ce-ți dorești ? am întrebat-o.

Și uite așa, zidurile din jurul Cetății Fischer s-au ridicat imediat la loc.

— Nimic. Nu te mai uita așa la mine.

Am râs în sinea mea pentru că mă lăsasem din nou vrăjit de ea, știind al naibii de bine că nu-mi va permite niciodată să pătrund prea adânc în mintea și-n sufletul ei. Îmi dăduse foarte clar de înțeles că eram acolo doar în trecere și mi-a trimis avize de evacuare ori de câte ori mă apropiasem prea mult.

Am dat din cap, ridicându-mă în picioare.

— Bine. Atunci eu plec.

Eram oricum pe punctul de a pleca din gaura aceea de iad, departe de tatăl ei și de viața de soldat, deci la naiba cu tot. Nu trebuia să-i cad din nou în mreje. Frate, îmi place la nebunie să mă autopedepsesc.

Ea și-a pus mâinile pe genunchi ca să se ridice mai ușor.

— Bine, s-a răstit la mine.

A ridicat din umeri, apoi i-a lăsat la loc în jos. S a răsucit și a apucat mânerul ușii de plasă. Aceasta a scârțâit când s-a deschis. În clipa în care Karina s-a întors cu spatele la mine, ardeam de curiozitate să aflu acel ultim cuvânt.

— Spune-i fratelui tău să-și găsească pe cineva care să-l aducă la mine mâine-dimineață, am zis, furios.

Ușa aceea trântită a spus tot.

Am turat motorul mai tare ca de obicei când am demarat.

Capitolul douăzeci și șapte

Karina

Joi, în ajunul zilei mele de naștere, stăteam pe canapea, uitându-mă în telefon la fotografiile cu diverse celebrități pe covorul roșu, la un eveniment caritabil. Am ridicat telefonul ca să-i arăt lui Elodie poza unei actrițe promițătoare care a jucat într-unul dintre filmele ei preferate de pe Netflix, iar ea a mijit ochii ca s-o vadă mai bine de pe locul ei, din celălalt capăt al canapelei.

— E atât de drăguță, am oftat, cercetându-i pielea curată și părul lucios.

— Rochia ei nu e cine știe ce, a spus Elodie, privindu-și propria ținută.

Niște pantaloni scurți Nike despre care eram sigură că erau ai mei pentru că ai ei n-o mai încăpeau și un tricou cu o pată care era fie de iaurt, fie de vomă. Am râs, uitându-mă și la ea, și la mine.

— Corect.

Și eu eram în pijamale, cu un vechi tricou de-al fratelui meu și pantaloni scurți de bumbac. Nu mă epilasem pe picioare. Am șters ecranul cu poalele tricoului. Mă trezisem cu o durere îngrozitoare de cap care persista de două zile și n-aveam nici un chef să ies din casă; ieșeam doar ca să merg la serviciu.

— Ah. Îmi place la nebunie cum stăm noi pe canapea, arătând în halul acesta și judecându-i pe cei mai frumoși oameni din lume.

Mi-am dat ochii peste cap, uitându-mă din nou la tenul actriței. Vorbesc serios. Nici măcar un por nu i se vedea pe chipul perfect conturat.

— Vorbește pentru tine.

Elodie a scos limba la mine și și-a trecut mâna prin parul ei blond și ciufulit.

— După ce vine copilul, s-a terminat cu toate fetele astea.

A făcut un gest din încheietură, râzând. Uneori mă făcea să mă simt atât de normală. Nu mă mai gândisem la Kael de când ea se întorsese de la muncă, se schimbase în pijamale și mi se alăturase în corul suferinței.

— Ce e atât de amuzant? Amândouă sunteți frumoase, nu fiți enervante și gândiți-vă la cât de caraghioase păreți acum, a zis Austin, intrând în living cu castronul de cereale în mână, deși era patru după-amiaza.

S-a așezat pe jos în fața canapelei, vizavi de Elodie. Apoi a ridicat privirea spre mine.

— Mă rog, una și jumătate.

— Mulțumesc, a zis Elodie zâmbind, iar eu am râs sarcastic.

Ea mi-a tras un picior.

— Adică eu și bebelușul?

— Ha. Ha. Voi doi sunteți foarte amuzanți.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu suntem? a spus Austin, zâmbind batjocoritor.

— Dacă aș avea bani, aș fi mai drăguță.

A oftat, arătând spre telefonul meu.

— Acum au laser pentru orice.

Și-a ridicat poalele tricoului ca să ne arate vergeturile subțiri de pe pielea ei albă. M-am strâmbat.

— N-ai nevoie de laser. Eu am. Un pic aici, un pic acolo. Șolduri mai mici, am zis, imitând vocile pe care le auzeam seara la E!

— Măcar tu ai șolduri din care să tai. Ale mele vor dispărea de tot după nașterea copilului. Poate îmi dai de la tine.

A strâns din buze și și-a împins pieptul înainte.

— Și de la țâțe.

A ridicat capul din nou, iar eu l-am surprins pe Austin holbându-se la sânii ei mai mult decât ar fi fost cazul să se uite cu o asemenea satisfacție la trupul unei fete măritate.

— De ce sunt fetele așa? a protestat Austin, întorcându-și atenția spre telefon și tastând ceva pe ecran. Vorbiți ca niște nebune.

Am început să tastez în bara de căutare de pe Instagram.

— Ei bine, pentru că toate femeile de pe internet arată așa.

I-am arătat cea mai recentă poză în bikini a unui model popular de pe Instagram, pe care o urmăream fără un alt motiv, ci numai pentru a mă compara cu viața ei extravagantă și cu trupul ei șlefuit chirurgical. În timp ce ea era în Bali, într-un costum de baie portocaliu și minuscul, eu stăteam pe canapea cu degetele murdare de pufuleți cu brânză. Am ridicat mâna stângă, arătându-le vârfurile degetelor vopsite în portocaliu.

— E o veche zicală: „Nu ești urâtă, ești doar săracă.”

Am râs, lingându-mi degetele cu nerușinare.

Era de-a dreptul stupid cât de mult îmi criticam propriul corp, deși mă grăbeam să-i apăr trupul lui Elodie când și-l critica pe al ei. Știam că e ceva toxic, dar nu mă puteam abține. Mulți oameni plăteau o grămadă de bani în presă ca să-mi spele creierul încă din copilărie, așa că era nevoie de ceva mai mult decât de un argument logic pentru a mă opri să gândesc astfel.

— Și al cui este, mai exact, acest citat?

Glasul lui Kael a monopolizat atenția tuturor.

Mi-am ridicat brusc capul și m-am uitat la el. Ce mama dracului căuta aici?

— Cred că una dintre surorile Kardashian, a zis Elodie, în timp ce eu am sigilat la loc punga cu pufuleți.

M-am uitat fix la Kael și am pus intenționat o întrebare cu un răspuns dureros:

— Ai auzit vreodată de bătutul la ușă?

— Am sunat, a zis el ridicând din umeri. Probabil aveți soneria stricată.

M-am uitat pe lângă el ca să evit contactul vizual și ca să nu-i permit să-mi citească reacția.

Naiba să mă ia. Știam că bateria era pe terminate, dar nu avusesem timp s-o schimb. Atitudinea lui era la fel de disprețuitoare ca a mea și extrem de enervantă.

— Asta nu înseamnă că ai voie să intri la mine în casă, am zis.

De fapt, nu voiam să spun asta, dar voiam să priceapă că lucrurile nu vor mai fi niciodată OK între noi. Afirmasem asta cât se poate de clar în urmă cu două seri, la mine pe verandă. Oricât de bine m-am simțit să discut cu el și să-mi iau povara de pe umeri în privința lui Estelle, detestam faptul că uitam cât de rău fusese cu mine și că nu puteam avea încredere în el. La naiba, tocmai provocase o altă ceartă între frate-meu și tata, care încă nu-și vorbiseră. Știam că nu era corect să dau vina pe el, dar îmi alimenta furia pe care o simțeam față de el și de care aveam nevoie ca să simt că trăiesc.

— Poate că nu. Dar faptul că fratele tău mi-a trimis un mesaj acum mai puțin de un minut, în care îmi spunea să intru, îmi dă dreptul.

A ridicat telefonul, arătându-mi un schimb de mesaje.

Austin, nenorocitul, s-a înecat de râs.

— Lasă-l în pace, Kare. M-am săturat de voi certându-vă non-stop, s-a plâns el.

— Să-l las în pace? am mormăit. Voi n-aveți decât s-o ardeți împreună la tine acasă.

— Cum a mers la programare? l-a întrebat fratele meu, ignorându-mi criza de nervi.

Eram prea curioasă să le aud discuția ca să mai continui cearta cu Kael și știam că eram atât de enervantă doar ca să-i atrag atenția și, într-un fel, uram chestia asta. De fapt, în urmă cu două nopți, el nu greșise cu absolut nimic.

Pentru că acum se concentra asupra lui Austin, am profitat de ocazie și l-am studiat. Purta uniforma și era bărbierit regulamentar, ca de obicei. Ochii lui negri se aprindeau când vorbea. Puteam să

jur că uniforma îl schimba, părea mult mai intimidant și încrezător în sine.

— Bine. Lungă ca naiba, dar am primit niște vești bune.

Și-a frecat mâinile, mulțumit.

— Haide! Spune-ne! l-a rugat Elodie.

Deci, întâlnirea asta era un lucru despre care știau amândoi și pentru care se bucurau? Am simțit un val de gelozie, deși nu știam dacă am dreptul sau nu. Kael a zâmbit larg și și-a mușcat buza de jos.

— Ei bine… a început el, iar Austin s-a ridicat în genunchi, cu o expresie nerăbdătoare. Mă lasă la vatră.

Austin a chiuit, iar Kael a continuat:

— Am cam scăpat, mai am de făcut niște cursuri de reintegrare și niște ore de terapie fizică pentru a termina, dar mă lasă la vatră. Nu-mi vine să cred.

Și-a dus mâna la bărbie, ascunzându-și zâmbetul victorios.

Era molipsitor, astfel încât a trebuit să strâng din buze ca să nu rânjesc. Părea atât de fericit, atât de tânăr, grație promisiunii de a fi din nou liber. Preț de o clipă, mi-am dorit să fim singuri ca să împărtășim acest moment special. Când s-a uitat la mine, am simțit că Elodie și Austin sunt în plus. Deși în realitate eu eram intrusa acum în acest grup, când mă privea și zâmbea astfel simțeam exact opusul.

— Ura! Ce bine! Felicitări, durule, a zis fratele meu, făcându-l să-și ia ochii de la mine.

Austin s-a ridicat ca să-l îmbrățișeze. L-a pocnit cu toată puterea peste spate, iar eu m-am șters la ochi; habar n-aveam de ce eram atât de emoționată.

— Așa, pur și simplu? Fără alte obligații? l-a întrebat când Kael s-a desprins din îmbrățișare.

Faptul că Austin îi arăta lui Kael o asemenea afecțiune mă surprindea de fiecare dată pentru că nu-l văzusem purtându-se așa decât cu fetele, cu multe fete, însă niciuna dintre prieteniile sale nu era așa. Era ca și cum m-ai exista cineva care avea grijă de el și m-am simțit puțin mai împăcată.

Pe de altă parte, mă întrista ideea că acum, mai mult ca sigur, se vor îndepărta și, în cele din urmă, vor pierde legătura, căci Austin trebuia să plece la pregătire foarte, foarte curând. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la ziua aceea care se tot apropia. Mi se punea un nod în gât.

— Nu sunt atât de prost să cred că nu există alte obligații. Vorbim despre Armata Statelor Unite, a spus Kael cu glas întretăiat. Dar o să accept ce mi se oferă. E

un pas înainte. Clipa asta a venit mai curând decât îmi imaginam. Sergentul meu major a spus că e posibil să fi tras cineva niște sfori.

Austin l-a bătut pe umăr. El a fost mereu geamănul care se atașa de oameni, după ce mama a plecat. Sunt convinsă că psihoterapeutul ar fi avut ceva de spus în legătură cu asta.

— Unde o să pleci acum? Nu te muți foarte departe de-aici, nu-i așa? a întrebat Elodie. Phillip se va întoarce în curând.

Glasul ei fragil părea mai mult o rugăminte decât o afirmație. Austin s-a uitat mai întâi la ea, apoi la mine. Nu-i puteam desluși expresia.

— O să mă văd cu el înainte să plec. Și nu voi fi atât de departe, a liniștit-o Kael.

A pășit în living, cu bocancii lui grei de luptă care au lăsat o urmă aproape invizibilă pe parchet, pe care nu cred c-o voi putea scoate vreodată. Uneori, când îl priveam, simțeam că locul lui e aici, în căsuța mea.

— Nu-ți face griji, a spus el cu blândețe.

Elodie s-a dus spre el ca să-l îmbrățișeze. Am privit în altă parte când Kael a mângâiat-o pe spate. Chiar dacă o liniștea pe Elodie, când m-am uitat din nou la el, avea ochii ațintiți în gol.

— Da, dar va fi singur aici. Și eu voi fi singură, a zis ea.

I-am privit, pe rând. Austin stătea între ei, iar eu eram gata să ies din propriul meu living ca să nu mai întrerup această poveste de prietenie sau de familie care crescuse fără mine. Uram senzația că sunt lăsată deoparte din orice o fi fost lucrul acesta.

— Mă bucur pentru tine, a spus ea, strângându-i mâinile mai mari decât ale ei.

Am simțit un strop de gelozie față de Elodie, pentru că putea să-l atingă atât de liber.

— Nu mă duc departe. Atlanta e la o aruncătură de băț cu mașina. Nu-ți face griji.

Am ridicat ochii spre el.

— Atlanta? am întrebat.

Nu știu de ce am făcut-o. Știam că iubește Atlanta și nu aveam nici un drept să-mi doresc să rămână lângă mine sau lângă Fort Benning – un factor declanșator major pentru trauma și pentru PTSD-ul lui, dar auzindu-l cum spune cu glas tare că pleacă, m-am panicat puțin. Plecarea lui era un gând care se ascunsese adânc în mintea mea făcându-mă să evit realitatea ori de câte ori mă apropiam prea mult de el.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— Da. Ăsta e planul de o vreme. Mai am să stabilesc când plec. Credeam că vor mai trece câteva luni bune înainte sa am vreo

veste despre lăsarea la vatră. Unora le ia și un an să iasă din Armată.

— Mă bucur pentru tine, am zis, încercând sa alung gândurile iraționale ce-mi dădeau târcoale.

Dacă aș fi întins mâna, l-aș fi putut atinge.

A dat din cap, schițând un zâmbet.

— Mulțumesc.

Tăcerea părea că poate dura la infinit și așa s-ar fi întâmplat, dacă am fi fost singuri. Dar nu eram, iar fratele meu vroia să se bucure el de atenția prietenului său. Da, eu eram cu siguranță surioara alintată.

— Trebuie să sărbătorim – e ceva *senzațional*! Vezi, știam eu că ar fi trebuit să mergem în Cloudland. Ai mai spus și altcuiva? l-a întrebat Austin.

M-am gândit la Mendoza și la ceilalți băieți din pluton.

— Ce e Cloudland? i-a întrebat Elodie pe băieți.

— Nu, am venit direct aici, a spus Kael privind spre mine, în timp ce Austin îi explica lui Elodie despre parcul de distracții.

Nu știam ce legătură avea asta cu ce vorbeam noi, dar nici nu-mi păsa, pentru că eram prea ocupată să analizez faptul că venise prima dată la mine ca să împărtășească vestea despre lăsarea sa la vatră.

Cuvintele lui aveau o anume greutate.

Se uita din nou la mine, nu la Austin. Nici la Elodie.

— În fine, spune-le și lor, ca să putem sărbători. Ar trebui să mergem cu toții la Cloudland într-un weekend! Mendoza și restul se bagă. Ți-am spus eu că trebuie să mergem! a exclamat Austin, vizibil entuziasmat.

— Dar eu sunt gravidă. Nu putem merge când n-o să mai fiu? s-a văicărit Elodie.

— Eu voi pleca până atunci, a zis Austin, iar ea l-a privit cu o expresie îndurerată.

Toată lumea se purta de parcă ar fi fost o familie – chiar si eu, fiica alintată dintr-un colț, pierdută în propria minte. Știam că și lui îi va lipsi Austin, îi devenise ca un frate de când se întorsese. Dar ea, în curând, va avea și copilul, și pe soțul ei. Eu îmi pierdeam fratele geamăn și cea mai bună prietenă (și singura, de altfel) când Phillip urma să revină. Deja îmi pierdusem mama, nu mă deranja să-l pierd pe tata, iar acum și Kael pleca. Atât de multe schimbări. Atât de mult haos.

— Haide, Martin. Hai să mergem în weekendul acesta. Putem sta două nopți. O

să fie ziua noastră de naștere, l-a implorat Austin împreunându-și mâinile. O să poți veni și tu. Te apăr eu de urși, i-a zis el lui Elodie.

Austin nu se pricepuse niciodată prea bine să protejeze pe cineva, dar mereu exista speranță.

— E la patru ore de mers cu mașina, a zis Kael, uitându-se la fratele meu.

— Și ce dacă? Putem termina podeaua din hol și tencuiala în seara asta și mâine-dimineață, apoi putem pleca. În plus, cum am zis, e și ziua mea.

Kael l-a privit țintă.

— Fă-ți de cap atunci. Ești băiat mare, ai 21 de ani, fă-ți de cap.

Austin s-a răsucit spre mine. Privirea îi scânteia. Lui Austin îi plăcuse întotdeauna, de când eram copii, să aibă un motiv de petrecere sau să adune mai mulți oameni laolaltă.

— Vii și tu, nu? m-a întrebat el.

Kael și-a îndreptat atenția spre mine. Era încruntat și enervat.

— Ei bine, eu am o slujbă. Așa că mă îndoiesc, i-am reamintit.

— Nu poți să-ți iei câteva zile libere? a spus Austin.

Elodie a ridicat mâna ca și cum ar fi fost la școală, iar ea ar fi fost eleva genială.

— Păi, nu avem împreună decât doi clienți de dimineață și știu că pe al meu îl pot reprograma, a spus.

M-am uitat urât la ea. Nu voiam să merg nicăieri cu toată gașca lor de prieteni și în nici un caz așa, pe nepregătite. Nici măcar nu știam unde-mi este costumul de baie sau valiza…

— Eu nu știu cine și-a făcut programare la 10:30. N-am verificat numele, așa că nu-l pot reprograma.

Încercam să mă gândesc și la alte motive pentru a nu merge.

N-aveam să fiu niciodată spontană ca fratele meu. Nu-mi stătea în fire.

— Te putem aștepta să termini cu programările. Nu pleacă nimeni până dimineață, așa că o să rămânem cu câteva ore în urmă. Haide, Kare. El vrea să meargă. Și eu vreau. Nu ți-ai mai luat o vacanță de…

S-a holbat în tavan în timp ce calcula.

— Ăă. Niciodată. Haide. Împlinim21 de ani.

Fratele meu însă avea din nou 12 ani, implorându-mă să-i fac tema la biologie.

— Sst. Nu știu ce să zic, am spus, mușcându-mi buza. E vreo apă acolo?

Doar apropierea unei ape mă putea face să vreau să merg. Întreaga idee mi se părea total nerealistă.

— O cascadă, a spus Austin, dând din cap.

— O cascadă!

Elodie abătut din palme și a sărit în sus de bucurie.

— OK, mă bag.

— Stai așa, nu e locul unde am mers cu mama și cu tata? Când a trebuit să dormim în dubiță pentru că ne-a prins ploaia?

Austin a râs, încuviințând. Kael și-a dres glasul.

— Bine. Merg și eu, am spus, ridicând din umeri.

Nu eram convinsă că e o idee bună, dar voiam să obțin o reacție de la Kael și undeva, în adâncul sufletului meu, tânjeam după un soi de legătură cu mama și cu viața pe care o aveam odinioară.

— Da! Da, la naiba!

Austin era fericit și zâmbea tuturor celor care se oboseau să-l privească. Acum era Elodie.

— Nu aveți deloc echipament de camping, sunt sigur, a zis Kael, tăindu-ne elanul.

— De unde știi ce am eu? am întrebat, enervată de faptul că el știa întotdeauna totul.

Deși într-un fel îmi dădeam seama că așa era.

— Am destule. Am un cort în magazie, am zis.

Însă mi-am amintit că era o gaură impresionantă în cort, aproape de vârf, dar Kael nu trebuia să afle asta. Urma să găsesc eu undeva un cort, tata avea câteva.

— Bine.

Suspiciunea din vocea lui m-a enervat la culme.

Eram gata să-l sun pe tata și să împrumut de la el tot echipamentul necesar de camping pe care l-aș fi putut încărca în mașina mea. Dacă aș fi putut conduce autorulota, aș fi luat-o și pe aceea. Doar ca să-i demonstrez ceva lui Kael.

M-am uitat la el exact când se holba la mine.

— Ce e cu tine? Tu oricum nu mergi.

El a zâmbit, și-a lins buzele și și-a mușcat-o pe cea de jos.

— Cine a spus că nu merg?

Am fluturat din mâini.

— Tu ai spus.

— Ba nu. Merg. O să-i spun acum lui Mendoza și stabilim cine merge cu cine în mașină. Va fi mare distracție.

Încă mă privea, cu o expresie provocatoare în ochii lui strălucitori.

Am înclinat capul, zâmbind cât se poate de fals.

— Mare distracție, chiar așa, am răspuns, fără să întrerup contactul vizual.

Încerca să-mi citească gândurile, îmi dădeam seama de asta. M-am străduit să-mi iau o atitudine nepăsătoare. Un weekend cu el se putea preschimba în iad, dar acum mi se părea un adevărat paradis.

Austin era din nou entuziasmat și vorbea cu Elodie despre ce să cumpere pentru weekend și pentru ziua lui. Nu le-am mai auzit glasurile, iar Kael a clipit, dar nu și-a luat privirea de la mine, iar eu refuzam să mă uit prima în altă parte. Alungaserăm toate celelalte lucruri din încăpere și ne priveam unul pe altul, într-un joc al controlului. Mă luptam cu valul de gânduri ce încercau să mă copleșească.

Cum urma să fie, de fapt, acest weekend?

O să plouă? Aici ploua de zile întregi.

O să fie noroi peste tot?

Unde va dormi toată lumea?

Cât va costa?

Cine va conduce patru ore?

Vor fi fete la care să se dea Kael?

— Ești sigură că vrei să mergi? a întrebat Kael, ca și cum mi-ar fi putut ghici gândurile.

Am făcut o pauză.

— Dar tu?

Kael a deschis gura să spună ceva exact când un telefon a început să vibreze. Și-a dus mâna la buzunar și și-a scos telefonul.

— Mă întorc imediat, e mama.

M-a privit încă o dată, apoi a ieșit valvârtej pe ușă.

m-am întrebat dacă aveam să aud vreodată ceea ce voia să spună. Putea fi ceva simplu, cum ar fi fost să mă tachineze în privința pregătirilor mele pentru camping, s-au ar fi fost o frază în care și-ar fi exprimat dorința de a-și petrece timpul cu mine în excursie. Mă bucuram să aflu că imaginația mea încă o lua razna. L-am privit pe Kael, aflat dincolo de prag, până când nu l-am mai zărit deloc, dar m-am apropiat puțin de ușă, ca să aud ce spune.

— Uau. Nu-mi vine să cred că merge și el, a spus Austin, acoperind glasul lui Kael de pe verandă. începe să-mi pară rău că plec, a adăugat, lăsându-și capul în jos.

Elodie s-a uitat la el, atingându-l pe umăr.

— Nu mai vorbi despre asta, ne întristezi și pe mine, și pe bebeluș.

Austin a zâmbit. Mă uitam pe lângă el ca să-l pot zări pe Kael. Chiar dacă venise neanunțat aici, nu puteam nega senzația instantanee de confort pe care o aveam în prezența lui.

— La naiba, e aproape 5. Trebuie să ajung la magazin, mi-a reamintit Elodie.

Îmi spusese despre asta de dimineață și îi promisesem că merg cu ea. Acum, că eram în pijamale, iar Kael se afla aici, nu voiam să plec nicăieri. Mai ales din cauza pijamalelor.

— Am un cupon pentru un videomonitor din acelea fițoase și mâine expiră, i-a zis ea lui Austin. Mai vrei să vii? M-a întrebat uitându-se la mine, apoi la Kael.

Voiam să mint și să mă îmbrac ca să merg cu ea, dar, mai mult decât atât, voiam să rămân aici cu Kael. Nu mă puteam hotărî. Adică, eram hotărâtă, dar numai pentru că voiam să le fac oamenilor pe plac și nu doream s-o dezamăgesc pe Elodie, chiar dacă mie îmi pica prost.

— Vin, am spus, deși nu voiam să mint.

— Vreau eu să merg. E-n regulă? a întrebat-o Austin pe Elodie, fie ca să mă salveze, fie pur și simplu ca să iasă din casă.

Cine putea ști?

— Da, a zâmbit ea. Poți veni cu mine, că *ea* clar nu are chef, m-a tachinat. În plus poți să mă ajuți să car diverse lucruri. Ah, și mai vreau căpșune și chestia aia cu frișcă… cum se numește, Karina?

— Frișcă înghețată.

A zâmbit și s-a îndreptat spre cuierul aflat pe peretele din apropierea ușii. Și-a pus un hanorac peste pijamale și s-a încălțat cu o pereche de teniși albi cu platformă. Arăta întotdeauna atât de drăguță și de stilată, fără nici un efort. Kael se plimba prin curte, iar uniforma lui militară aproape se confunda cu iarba ofilită. S-a răsucit și zâmbea, un zâmbet pe care nu-l mai zărisem vreodată pe chipul lui, care se înseninase în timp ce vorbea la telefon cu mama lui. Nici nu-mi puteam imagina cât de fericită trebuia să fie. Dacă Elodie n-ar fi vorbit, mi-ar fi dat lacrimile gândindu-mă la asta.

— Hai să mergem, te rog. Ești gata?

Elodie și-a înclinat capul spre Austin, zâmbindu-i, iar el a încuviințat.

Ne întoarcem repede. Voi aveți nevoie de ceva? mai vrei pufuleți? a întrebat Elodie, vârându-și cheile și telefonul în buzunarul din față al hanoracului.

Am clătinat din cap, făcând ochii mari ca să tacă în privința dependenței mele de pufuleți, fix când Kael a urcat din nou pe verandă și a deschis ușa.

— Unde vă duceți?

— La magazin. Vrei să vii și tu?

Austin s-a uitat la mine când l-a întrebat asta.

— Vă duceți amândoi? a spus Kael în timp ce Elodie practic îl scotea cu forța pe ușă pe Austin.

— Da. Amândoi. Magazinul se închide! a zis ea, trecând pe lângă el.

— Eu…, a dat Kael să spună.

— Tu rămâi aici. Avem nevoie de spațiul de pe bancheta din spate. Te rog! l-a implorat Elodie cu mâinile împreunate în timp ce se apropia de ușă.

— Nu durează mult, l-a asigurat Austin.

— Plecăm. Pa, pa! a spus Elodie, trântind ușa în urma ei.

Am oftat, încercând să privesc în oricare altă parte, numai nu la soldatul derutat și încruntat din mijlocul livingului. Kael s-a apropiat și eu l-am urmat, trăgând în jos de pantalonii scurți și netezindu-mi tricoul. Mi-am trecut mâinile peste părul ciufulit.

— Când crezi că se întorc?

S-a uitat la ceasul telefonului.

— Trebuia să doarmă la mine diseară.

A privit în jur, atent la fiecare detaliu, ca de obicei.

Era unul dintre lucrurile pe care le găseam cele mai fascinante la el. Nu era o singură carte, ci o întreagă bibliotecă. Cantitatea de informații pe care o depozitase în creierul acela ar fi putut probabil să schimbe lumea, dacă ar fi împărtășit mai mult din ele. Avusesem noroc să am acces la mintea lui de câteva ori și tânjeam să mai experimentez asta măcar o dată. Inteligența lui îl făcea magnetic, spiritual și înțelept. În același timp, îl făcea și enervant, arogant chiar.

De când îl văzusem ultima oară, mă hotărâsem să transform tot ce-mi plăcea la el în ceva neinteresant sau într-un defect, ca o modalitate de a mă împăca, în cele din urmă, cu pierderea lui și cu scurta noastră relație. „Scurtă” era cuvantul-cheie pe care trebuia să-l țin minte aici. Trebuia să-mi setez singură niște limite ca să mi-l fixez în minte așa cum trebuia să fie. Doar că acum era aici, dar asta nu conta, pentru că Austin îl invitase, nu eu.

— Habar n-am, am zis, anunțându-l astfel că nu mă deranja prezența lui aici.

Nu câștiga nimic acum.

M-am uitat fix la el, relaxându-mi sprâncenele dramatic încruntate. N-aveam de gând să fiu gazda perfectă. Nu eram și n-aveam să devin biciodată ca Estelle.

Kael și cu mine eram soarele și luna, rotindu-ne încet unul în jurul celuilalt în jurul podelei din living.

— Și acum? m-a întrebat el.

Am ridicat din umeri, pășind puțin spre dreapta, în timp ce el a făcut câțiva pași spre stânga. Dansam. Cu mințile, cu trupurile noastre.

— Nu știu. Am planuri diseară, am mințit eu.

— Atât de târziu? a râs el, descoperindu-mi minciuna, dar fiind prea politicos ca să

mă dea de gol.

M-am uitat prin living, căutând o treabă neterminată de făcut pe post de scuză.

— Mă rog, voiam să…

— Vrei să plec? m-a întrebat. Dacă ai planuri?

Am clătinat din cap.

— Nu. E-n regulă. N-o să fie plecați prea mult timp.

M-am dus la fereastră și am tras perdelele groase. Austin era la volanul mașinii lui Elodie și ea își prindea centura de siguranță. Nu știu ce-și povesteau unul celuilalt, dar Elodie avea ochii mari, de parcă spunea un secret pe care-l considera deosebit de amuzant. Austin și-a mișcat buzele într-un fel care-mi transmitea că deja știa acel secret și era la fel de amuzat. Ochii ei albaștri străluceau în lumina serii. Apoi m-a văzut prin parbriz, iar eu am tras la loc perdeaua în clipa în care privirile noastre s-au întâlnit.

De ce? nu am nici cea mai vagă explicație. Partea rațională a creierului meu a intervenit, așa că am dat perdeaua la o parte, descoperind că Elodie și fratele meu râdeau amândoi isteric. Se purtau ca niște frați enervanți. El a băgat în marșarier, iar ea mi-a făcut cu mâna, încă râzând în hohote.

— Avea nevoie de câteva lucruri și Austin n-are deocamdată nicio slujbă, am spus uitându-mă la reflexia din geam a lui Kael.

— Face bani împreună cu mine, a zis Kael. Și e foarte priceput.

— Bravo lui, am replicat, încercând să nu par foarte supărată.

Am dat din cap, încercând să mă gândesc ce să mai spun. Ne-am uitat amândoi la reflexiile noastre din fereastră. Sincer vorbind, el arăta senzațional. Era greu să-ți muți privirea de la imaginea noastră în oglindă. Poate că reflexiile noastre puteau trăi alte vieți decât trăiam noi? Poate că acele două nefericite versiuni în oglindă ale noastre puteau avea o viață împreună? Era ceva ce s-ar fi putut întâmpla într-o carte valoroasă sau într-un serial de pe Netflix. Oricum, mă făcea să mă simt mai bine după întorsătura urâta pe care o luaseră lucrurile.

Am rămas amândoi nemișcați. M-am întrebat la ce oare se gândea. Mintea lui zbura în același loc ca a mea? Sau în partea opusă? Doamne, cât aș fi vrut să spună ceva. Când farurile au dispărut din dreptul ferestrei, m-am întors în cele din urmă spre Kael. Aveam atâtea de spus și nimic în același timp și voiam să plece odată dracului de-aici, dar, mai mult ca niciodată, îmi doream să rămână. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce se va întâmpla, din acest moment, și nu-mi plăcea senzația de pierdere a controlului. Uram faptul că mințise și că îl alesese pe Austin în locul meu, așa cum făcea, de altfel, toată lumea. Îl puteam adăuga și pe el pe listă. După seara trecută, nu mă mai așteptasem să-l văd și nu-mi dădeam

seama ce mama naibii îi trecea prin minte, deși simțeam că el îmi citește fiecare mișcare

— Ar trebui să plec, bine?

Și-a scos mobilul din nou din buzunar.

Îmi doream atât de mult să-l întreb cu cine vorbea.

Cine e mai important decât acest moment pe care-l trăiam amândoi? voiam să țip.

— Nu știu. Vrei să pleci? am spus, mai mult ca o șoaptă.

A deschis ochii încet și a ridicat din umeri, legănându-se pe călcâie.

— Nici eu nu știu. Tu vrei să rămân.

Nu știam răspunsul. Ne-am privit intens unul pe celălalt și simțeam cum fiecare gură de aer respirabil părăsea încăperea. El s-a uitat din nou la telefon.

— Mi se pare că trebuie să ăleci undeva. Îl pot aduce eu pe Austin sau poate lua un Uber până la tine acasă.

— Mi-ar plăcea ca noi să putem… a început el, rupând tăcerea.

— Ți-ar plăcea să putem face ce anume?

A oftat din toți rărunchii.

— Voiam să spun că mi-aș dori să…nu știu? să fim prieteni? Nu să ne prefacem că suntem, apoi să ne certăm sau să fugim. Nu ca un clișeu, ca într-un film cu Ashton Kutcher. Să ne putem petrece vremea împreună și lucrurile să nu devină ciudate și niciunul dintre noi să nu o ia la sănătoasa. Ne înțelegeam bine, îți amintești? Pe vremuri.

— Mda, pe vremuri. Dar e clar că acum nu putem, am zis. Uite ce s-a întâmplat seara trecută. În plus, eu nu mai am încredere în tine. În fiecare zi, lucrurile dintre frate-meu și taică-meu devin tot mai complicate și noi doi nici măcar nu ne vorbim.

Mă durea tot corpul. Rămâneam fără dreptul de a mai folosi cuvintele „încredere” și „minciună” față de o singură persoană. Pe bune, nu mai puteam folosi multă vreme aceleași scuze și aceleași fraze cu el. Știam bine asta, dar n-aveam la dispoziție alte metode de a-i explica limpede cum stăteau lucrurile. Era clar că și după ce și-ar fi cerut scuze, eu aș fi rămas blocată aici. Ce altă scuză aveam pentru a-mi proteja inima de el?

— Dar ai avut vreodată încredere în mine? Și, sincer, nici nu trebuie să ai încredere în mine. Nu pe asta se bazează o prietenie. Eu nu am încredere în nimeni de pe pământ, în afară de mama.

M-a durut, căci eu credeam că în mine are încredere, chiar dacă nu are în nimeni altcineva. Doamne, uneori eram demnă de milă.

— Vrei să spui că n-ai avut încredere în mine niciodată? l-am întrebat, privindu-l fix, ca și cum aș fi încercat să-i pătrund în suflet.

— Nu-ți răspund la asta E o altă dovadă de dublu standard din partea ta.

A spus asta pur și simplu, pe un ton sec. Eu n-am zis nimic, iar el a continuat.

Uite, n-o să fim niciodată de acord asupra tuturor celor întâmplate și nici asupra cui are sau nu are dreptate, dar măcar ne putem înțelege în privința divergenței de opinii și putem încerca să fim prieteni, așa cum tu ai propus aseară?

— Dublu standard?

A dat din cap.

— Și acum îmi sugerezi să devenim prieteni? O, Doamne!

Mă plimbam în cerc, din ce în ce mai nervoasă.

— Tu ai adus prima asta în discuție. În plus, ce altceva am de ales? Nu ai încredere în mine și simți că trebuie să ai. Vrei să rămân aici și să ascult ce om de rahat crezi tu că sunt? Sau vrei să discutăm și să ne calmăm până când se întorc ceilalți? Sau preferi să plec și să continuăm să ne evităm reciproc de parcă am avea ciumă? Pentru că acum te descarci povestindu-mi despre familia ta și imediat după aceea îmi spui să mă car. Sunt doar trei opțiuni aici, pentru că nu sunt de acord cu prima.

— De parcă ar fi atât de simplu, m-am răstit eu.

Nu știam exact ce argument să aduc, așa că mi-am dat pur și simplu drumul la gură.

— L-ai ajutat pe fratele meu să se înroleze în Armată știind că eu babar nu am, ai o poveste sucită cu tata pe care încă nu o înțeleg de-a-ntregul și te-ai folosit de mine ca să te răzbuni pe el. Credeam că suntem...

Am făcut o pauză, încercând să-i ofer creierului meu o șansă de a-mi prinde gura din urmă.

— Credeam că avem ceva adevărat. Doamne, vorbesc ca o idioată. Dar chiar am crezut și am lăsat garda jos, iar tu mi-ai tras-o. Și asta înseamnă mult pentru mine,

nu sunt obișnuită ca oamenii să mă rănească fără nici un nenorocit de motiv și să nu arate nici un fel de remușcare.

Kael a făcut un pas în față. Livingul nu păruse niciodată mai mic.

— N-am spus niciodată că nu am remușcări, Karina. N-am făcut-o ca să te rănesc, am făcut-o ca să-ți salvez fratele.

— Serios? de-abia l-ai cunoscut! Cine mama dracului crezi că ești? am întrebat.

Fără să țip, dar nicidecum în șoaptă.

— Și nici noi nu ne cunoaștem prea bine, am încercat eu să-l rănesc.

— Eu de-abia te cunosc pe tine. Cine ești? tu știi măcar?

— Eu? am strigat. Cine mama dracului ești tu? Ai cinci personalități diferite.

Și-a lovit pieptul cu mâinile, chiar sub ecusonul cu numele său de pe sacoul uniformei.

— Eu sunt tipul pe care nu te înduri să-l dai afară. Sunt cel pe care dai vina pentru toate problemele tale. Ăsta sunt eu. Dar cine ești tu?

Felul în care se uita direct în ochii mei îmi interzicea, pur și simplu, să-mi feresc privirea.

— Cineva care nu are nevoie de rahaturile astea acum.

M-am plimbat prin living, punând distanță între noi, ca și cum aș fi încercat să mă apăr.

— OK, atunci plec. Anunță-mă când ești gata să discuți dracului odată.

M-am răsucit cu fața spre el.

— Odată? m-am răstit eu.

Nu-mi venea să cred cât tupeu avea.

— Cauți ceartă. Ca întotdeauna.

Mi-a aruncat aceste vorbe cât a putut de tăios. Replica mea a ieșit printre dinții strânși.

— Încalci limita, Martin.

A râs când a auzit că-i folosesc numele de soldat.

— Încalc limita pentru că sunt sincer cu tine? Sau pentru că nu vrei să auzi adevărul? N-ai avut nimic împotrivă să-ți verși toate problemele în capul meu și să-mi țin gura, și acum nu te cunosc?

Mi-a zâmbit răutăcios. Arăta ca personajul negativ din basme, un bărbat chipeș care se pricepea de minune să-și ascundă răutatea. Mama ar fi avut o explicație pentru felul în care se purta.

A făcut un pas spre mine, iar eu m-am dat înapoi, aproape împiedicându-mă.

— Desigur, iar de-acum înainte o să-mi păstrez pentru mine părerile despre viața ta dacă asta îți dorești, dar de obicei comunicarea nu așa funcționează. Și această sinceritate despre care tot vorbești, nici asta nu funcționează așa, cu siguranță.

A făcut un semn cu mâna.

— Am comunicat cu tine așa cum trebuie. Am tot așteptat să-ți ceri scuze sau măcar să recunoști faptul că a fost greșit ceea ce ai făcut tu. Dar ție nu pare să-ți pese câtuși de puțin. În schimb ești aici, țipând la mine în casă, după felul în care ai plecat aseară. Îmi spui că ai mințit ca să-l salvezi pe frate-meu? Să-l salvezi de ce anume?

— Nu ești pregătită pentru această conversație. Și eu sunt cel care a plecat noaptea trecută? Tu mi-ai spus să plec. Din nou, a fost o ceartă și tu ai fugit în casă. Nici măcar nu am făcut ceva. Pur si simplu stăteam acolo și tu ai luat-o razna. Putem admite că avem păreri diferite sau nu. Nu depinde în întregime de mine. Dar avem de purtat o discuție când te vei simți pregătită, dacă ziua aceea va veni vreodată. Totuși, nu pot să stau pe-aici așteptând să te hotărăști dacă mă primești sau nu în viața ta.

M-am simțit învinsă și neputincioasă, și furioasă, și confuză. Mai ales față de mine însămi.

— Nu știu ce vreau, OK?

M-am uitat la el.

— Știu că viața mea în acest moment e tare complicată și că atunci când ești tu prin preajmă nu mai e chiar atât de complicată. Știu că sunt foarte supărată pe tine și că vreau pur și simplu să-mi spui că-ți pare rău, ca să nu mă mai torturez atât de mult de una singură pentru că-mi doresc să fiu cu tine.

M-am corectat repede, în timp ce el îmi sorbea cuvintele.

— Adică în preajma ta.

Aveam amândoi răsuflarea întretăiată, deși stăteam neclintiți unul în fața celuilalt.

— Îmi pare rău. *Îmi pare foarte rău*, Karina. îmi pare rău că ți-am ascuns așa ceva și îmi pare rău că te-am rănit și că te-am făcut să nu mai ai încredere în mine. Mi-ar plăcea foarte mult să mă întorc în

timp și să schimb asta, dar nu pot. Nu mai pot face nimic. Ce a fost a fost.

Vorbele lui m-au copleșit, indiferent cât au fost de directe și chiar dacă eu i le cerusem. Aveam nevoie să le aud. Pielea le absorbea și senzația era atât de plăcută.

— Și eu mi-aș dori să te poți întoarce în timp și să schimbi asta, am zis.

— Însă nu pot. Deci ce vrei să fac? Nu prea cred c-o să ne putem evita reciproc, măcar până când voi pleca sau până va pleca fratele tău, oricare va fi primul.

Dacă mi se mai amintea încă o dată că plecarea lor era iminentă, urma să-mi pierd mințile.

— Hai să încercăm să fim prieteni și să nu ne mai dondănim. De dragul tău, de dragul meu, de dragul fratelui tău, de dragul tuturor oamenilor de pe pământ.

— Și asta e tot? Să acceptăm că avem păreri diferite?

— Deocamdată da. Ca să nu mai spun că am primit azi niște vești extraordinare și în curând voi pleca dracului de aici, așa că nu te mai certa cu mine și nu-mi strica momentul.

A zâmbit larg.

— Vorbești ca frate-meu, am mormăit, cedând.

Eram prea obosită ca să continui și eram foarte fericită pentru el.

— Fac asta intenționat ca să ți se facă milă de mine și să cedezi la toate replicile mele.

M-am strâmbat.

— Ha, ha.

A râs. Am râs și eu, ducându-mi mâna la gură. Era o lovitură sub centură și o manipulare evidentă mai ales cu acel zâmbet, dar deocamdată am lăsat-o așa. Am dat din cap. Îmi doream din tot sufletul un armistițiu, deși eram la fel de fragilă ca vaza de sticlă suflată de pe pervaz. O altă amintire cu mama. În ultima vreme, îmi tot revenea în memorie. Cu greu o puteam ține departe.

— Cred că ți-ar plăcea de mine dacă m-ai cunoaște mai bine.

Kael și-a îndoit puțin genunchii ca să mă facă să mă uit în ochii lui.

— Bine. Suntem prieteni.

Am întins mâna ca s-o strâng pe a lui.

Era un gest absurd și impulsiv, dar el mi-a dat cu bucurie mâna.

— Suntem prieteni.

Ne-am strâns mâinile și mai tare, pentru un efect teatral sporit.

I-am dat drumul prima și m-am dus să mă așez pe canapea. El a luat loc în capătul celălalt. Canapeaua s-a aplecat puțin sub greutatea lui și asta m-a liniștit ca o pătură moale.

— Câte strângeri de mână mai avem? Și eu am voie să vorbesc în această nouă prietenie? Vreau să negociez noi termeni, pentru că tu te-ai retras din ultima înțelegere pe care am făcut-o.

Și-a lăsat capul pe spate.

— Poate, am zâmbit, ușurată.

Capitolul douăzeci și opt

Mâine e ziua ta, și-a reamintit Kael, la vreo 20 de minute după ce am declarat noua noastră „prietenie”.

Am trăncănit despre vreme, apoi despre evenimentele în desfășurare. Încercam din răsputeri să rămân superficială și să nu intru prea curând în vreo discuție serioasă cu el. Emoțiile au transformat povestea asta într-o porcărie. Atunci am început să-mi doresc să fug.

— Mda. Mă prefac că nu e ziua mea.

Am ridicat din umeri, schimbând canalul pe Netflix. La televizor, era un film romantic pe care știam că Elodie îl va înghiți pe nemestecate.

Kael a dat din cap, apoi a adăugat:

— E penibil. De ce nu vorbești? Tu vorbești tot timpul.

— Încerc ceva nou, vorbește tu. Spune-mi cât de fericită era mama ta sau ce mai face Mendoza.

Mi-am pus o pernă în poală și m-am întors spre el, întinzându-mi picioarele până când aproape l-am atins.

— Cu mama e o poveste prea lungă, a zis el. Dar e fericită. Confuză, dar fericită.

Voiam să aflu mai multe, dar, pentru că încercam să nu mă implic prea tare, am lăsat-o baltă.

— Și Mendoza?

Kael m-a privit.

— Ca să fiu sincer, Mendoza are o zi de rahat.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Se pare că Mendoza nu avea niciun răgaz.

— Ei bine, cred că Gloria tocmai s-a întors de la doctor, unde i s-a spus că vor să-l testeze pe Julian pentru întârzieri în dezvoltare. Gen autism și alte chestii.

Kael s-a uitat la telefon și a inspirat adânc.

— Și asta nu-i de bine? Testarea, vreau să spun?

A dat din cap.

— Ba da, cu siguranță. Dar el simte că a făcut ceva greșit sau că e pedepsit... evident că nu e așa, dar așa simte și nu știu cum să-i spun că se înșala.

Și-a trecut mâinile peste capul ras. Îmi dădeam seama că se tunsese de curând.

Mă durea inima pentru Mendoza. Kael ducea atât de multe pe umeri, laolaltă cu propriul trecut.

— Nu cred că e treaba ta să-i spui asta. Trebuie lăsat să simtă ce simte. Mi-aș dori să discute cu cineva de specialitate, am zis cu gura atât de uscată încât îmi era greu să înghit.

— Mda, dar n-o va face. I-am spus asta de nenumărate ori Nu e prea mândru ca să facă asta, ci doar acesta e felul în care a fost crescut. Ca mine, să suferim în tăcere. Eu am doi psihoterapeuți, merg săptămânal la medic și încă nu m-am făcut bine.

S-a lovit ușor peste creștet și siguranța din glasul lui m-a făcut să mă cutremur.

— Pierde controlul asupra unui alt lucru din viața lui, a continuat el. Despre asta e vorba, mai mult decât orice altceva. Când l-am cunoscut, acum câțiva ani, era o persoană cu totul diferită. Dacă vezi atâta violență, dacă ești mereu între viață și moarte, o iei razna. Pe al l-a distrus, l-a distrus de-a binelea.

Și-a încleștat maxilarul.

— Iar partea cea mai rea este că, deși nu e un ticălos arogant, se teme cumplit că, dacă spune ceva despre felul în care se simte sau despre stările prin care trece, îl vor da afară din Armată și nu-și va mai putea întreține familia. Așa îi fac pe mulți să rămână. Mendoza are copii care au nevoie de îngrijire, acum mai mult ca niciodată, dacă testele acestea spun că Julian trebuie ajutat. E înspăimântător când te gândești la viața de după Armată, chiar și pentru mine. Nu știu cine sunt fără uniforma asta.

A atins materialul pe care era imprimat numele său.

— Și nu am pentru cine altcineva să-mi fac griji, în afara propriei persoane. Le am adică pe sora și pe mama, dar ele vor fi bine. Dacă mor, le va fi și mai bine, datorită asigurării mele de viață oferite de guvern și nu se bazează în totalitate pe mine, așa cum face familia lui.

— Chiar așa te simți? l-am întrebat. Cum știi cine ești?

A dat din cap.

— E înfricoșător. Toată viața mi-am dorit să mă înrolez și acum, când sunt lăsat la

vatră, m-a lovit această realitate. Sunt obișnuit pur și simplu să încerc să supraviețuiesc. Mă pricep la munca mea. Mă pricep la a fi soldat. Nu știu la ce altceva sunt bun.

Glasul lui m-a făcut să mă apropii și mai mult de el pe canapea.

— Îmi pare rău, am spus.

Chiar îmi părea.

— Să nu-ți fie. O scot eu la capăt.

Nu mi-am putut desprinde privirea de la el.

— Apropo, cred că tatăl tău m-a ajutat să ies mai devreme din Armată.

A spus-o atât de relaxat, încât aproape m-am sufocat.

— Poftim? Schimbi subiectul.

— Mda, nu sunt foarte sigur, dar cred că el. Am vorbit cu câțiva oameni și nu sunt prea mulți generali care să tragă sfori. O să-ți spun când voi afla mai multe, dar am sentimentul că a fost mâna lui.

Eram derutata.

— Nu Știu dacă e un lucru bun. Sau...

A ridicat din umeri.

— Cine știe, dar anul ăsta mi s-au întâmplat foarte multe lucruri nasoale și iau asta deocamdată ca pe o victorie. Dacă se va întoarce împotriva mea într-o bună zi, o să rezolv atunci problema.

Mi-am propus să întreb mai multe despre tata mai târziu, nu voiam să-mi mai fure din timp.

— Pare un plan bine pus la punct, am fost eu acord.

Nu voiam să-l presez și mai mult.

Era atât de deschis și-mi doream cu toată sinceritatea să vorbească doar despre ce voia el. Simțeam nevoia să-l protejez pe Kael, chiar împotriva ființei mele.

— Mă bucur că ai rămas. Îmi place să fiu... prietena ta, i-am zis.

Mi-a zâmbit

— Da? Păi, și mie îmi place să fiu prietenul tău.

Tăcerea s-a lăsat între noi și am simțit un fior.

Eram atât de mulțumită alături de el, atât de sigură, încât știam că e o minciună să spun că nu am încredere în el. Voiam să fiu aproape de el, să-i fac viața mai ușoară. Nu știam ce însemna asta în întregime, dar mi-era teamă că, de fapt, îl iubesc. De ce par lucrurile întotdeauna să meargă așa? Iubire neîmpărtășită? Nu credeam să devin vreodată captivă într-o poezie de-a lui John Keats

Eram atât de obosită să trăiesc prin cuvintele altor oameni. Voiam să-mi scriu propria poveste.

— Ce-ți place la asta? l-am Întrebat. La a fi prietenul meu, adică.

Cerșeam cu neobrăzare complimente.

— Pe bune? m-a tachinat el, bătându-se cu degetele în bărbie.

Am dat din cap, încercând să nu zâmbesc.

— Ești cel mai frumușel prieten de-al meu.

— Nu flirta. Asta-i regula.

Am lovit cu mâna canapeaua, mutându-mă mai aproape de el. Coapsa mea a ajuns să se stingă de a lui.

Kael și-a întins mâinile în dreptul pieptului.

— Nu flirtez. E plăcut să ai un prieten care e și frumușel.

— Altceva.

A clătinat din cap și s-a întors spre mine.

— E rândul tău.

— Același lucru, am spus pe un ton jucăuș. E plăcut să am un prieten care e mai frumușel ca mine.

Mi-am dat ochii peste cap și l-am înghiontit în umăr.

Degetele lui mi-au cuprins încheieturile. Mi-a dus mâna la pieptul său, trăgându-mă mai aproape de el. Energia dintre noi s-a schimbat atât de repede încât de-abia mi-am putut menține suflul.

— Și care e pedeapsa pentru încălcarea propriei reguli?

Era atât de aproape de mine încât, atunci când vorbea, răsuflarea lui îmi atingea buzele.

Nu ma puteam gândi la nimic altceva decât la dorința de a-l consuma și de a-l lăsa să mă consume până când n-ar mai rămâne decât eu, Kael și această falsă prietenie pe care nu o puteam păstra mai mult de cinci minute.

M-a privit drept în ochi, apoi mi-a dat drumul la încheietură și și-a lipit mâna de clavicula mea.

— Vrei să mă opresc? Doar spune-mi.

Mi-a cerut consimțământul din ochi.

Fiecare celulă din trupul meu dansa și vibra sub atingerea caldă lui caldă.

— Nu, am zis, apropiindu-mă pentru a mă urca în brațele lui.

Și-a lăsat mâna pe gâtul meu, în timp ce dialogam fără cuvinte. S a oprit la baza gâtului și a strâns foarte ușor. Mi-am lipit trupul de al lui, cu șorțul meu deasupra pantalonilor lui de trening. I-am simțit erecția și m-am afundat și mai mult în el. Atingerea aceasta nu se compara cu nicio altă senzație pe care o trăisem vreodată în viața mea.

Gura lui mi-a atins obrazul, sărutându-mă ușor în drum spre buzele mele.

— Karina, eu... a început el să vorbească, sărutându-mă în continuare.

Vibrațiile telefonului lui ne-au făcut să ne oprim. Și-a dus mâna la buzunar și l-a scos. Îl suna Mendoza, dar a ignorat apelul.

— Dacă are probleme? am întrebat, coborând de la el din poală.

Nu m-am dus prea departe, trupul meu nu-mi dădea voie s-o fac. Telefonul i-a sunat din nou. De data asta, Kael a răspuns.

— Hei, ești OK? a întrebat el imediat.

A ridicat privirea spre mine. Privirea i se îneca într-o mare de cafeniu întunecat și mă făcea să-mi doresc să-l ating din nou. M-am uitat la mâinile lui și el a dus una spre fața mea, trecându-și cu blândețe degetul mare peste obrazul meu. Mi se părea că visez.

Mendoza a vorbit câteva secunde, apoi Kael și-a luat telefonul de la ureche și a atins ecranul de câteva ori, cu degetul mare și cu arătătorul. După care s-a uitat mai bine la ceva.

— Doamne-Dumnezeule. De unde ai asta?

Mă uitam fix la el, așteptându-mă să ridice privirea la mine din nou. Dar el nu a făcut-o. Tăcerea mă călca pe nervi. În timp ce așteptam răspunsul lui Mendoza și replica Iui Kael.

— OK. N-o trimite nimănui și nici nu spune cuiva despre asta până nu aflăm de la cine a început și de unde a venit.

Ce mama dracului se întâmpla? Cuvintele îmi ardeau gatul, murind de nerăbdare să-mi iasă pe gură.

— OK, mulțumesc. Ține-mă la curent daca te sună Lip.

Era prima oară când îl auzeam pe Kael sau pe oricine altcineva spunându-i Lip soțului lui Elodie.

A închis telefonul, făcându-se din ce în ce mai palid la față.

— Ce e? ce s-a întâmplat?

Mi s-a pus un nod în stomac, gândindu-mă la ce era mai rău în privința iui Mendoza sau a soldățelului lui Elodie. Eram foarte derutată.

Kael a ridicat telefonul și am clipit, încercând să pricep ceea ce vedeam pe ecran. Era o fotografie cu doi oameni prinși într-o îmbrățișare, într-un loc ce semăna cu o parcare În câteva secunde, mi-am dat seama ce legătură avea soțul lui Elodie cu această fotografie. Elodie era în ea. Iar băiatul în jeanși negri și în tricou, cu păr blond și răvășit, era fratele meu. Mă holbam la o fotografe în care erau fratele meu și Elodie. Împreună.

El stătea lângă mașina ei.

Aveau brațele înfășurate unul în jurul celuilalt…

Iar buzele lor se atingeau.

Mulțumiri

Această parte a cărții e întotdeauna cea mai grea, pentru că fie uit de cineva foarte important, fie nu-mi găsesc cuvintele pentru a mulțumi tuturor așa cum se cuvine. Așa că, în primul rând, MULȚUMESC!!! pentru că ați ales cartea mea și ați citit-o până la final (doar daca nu ați sărit direct aici, lucru care ar fi ciudat). Datorită vouă, pot continua să fac ceea ce îmi place și să spun povești. Suntem în această poveste împreună.

Aceasta e cea de-a unsprezecea carte a noastră și mi se pare că visez. De-abia aștept să intru într-o librărie și să văd exemplarele din ea și toate pozele voastre alături! Nu uitați să mă etichetați pe Insta!

Iată mulțumirile mele scurte și ciudate, pe care le voi repeta fiecăruia în parte:

Flavia - mulțumesc pentru răbdarea ta și optimistă și încurajatoare din viața mea. Îmi asculți fiecare idee nebunească, îmi suporți fiecare criză de nervi și fiecare ieșire în decor. Ești mereu acolo când o iau razna și-mi reamintești de ce fac nebunia asta în continuare.

Erin și Douglas – ați avut mereu grijă de mine. Cel mai important este să urcăm din ce în ce mai sus și mă bucur că sunteți alături de mine în această încercare.

Jordan – cel mai bun prieten al meu și soțul meu iubit. Mulțumesc despre nenumăratele ore de discuții despre cărți, despre personaje, convingându-mă să revin la realitate (din când în când). N-aș fi reușit fără tine și scrierea acestei serii m-a făcut și mai mândră de lucrurile prin care ai trecut. O să-ți spun restul personal, pentru că tu nu vei vedea asta și ești singurul om absent de pe rețelele de socializare

Jo – pentru părțile amuzante.

Editorilor mei internaționali: mulțumesc că ați continuat să mă sprijiniți și să credeți în felul în care eu spun povești.

Tuturor prietenilor mei față de care am fost o prietenă îngrozitoare cât timp am lucrat la această carte. Vă voi scrie tuturor și vom programa întâlniri la cină pe care promit să nu le anulez. Mulțumesc că ați înțeles felul în care funcționez. Vă iubesc pe toți.

Din nou. Mulțumesc din tot sufletul și pregătiți-vă pentru următorul și ultimul episod al poveștii despre Karina și Kael. *Uau*!

ANNA TODD

Karina practică masajul terapeutic cu multă empatie pentru pacienții ei. Datorită meseriei sale, l-a cunoscut pe Kael, misteriosul soldat tocmai întors din Afghanistan.

După ce amiciția lor s-a transformat într-o relație de iubire pasională, fiecare s-a deschis în fața celuilalt, mărturisindu-și temerile și dorințele cele mai profunde. Kael a îndemnat-o pe iubita lui să-și înfrunte tatăl autoritar și manipulator, iar Karina, la rândul ei, l-a ajutat să depășească mai ușor amintirile dureroase de pe front.

Totuși, fără să vrea, Kael a făcut o greșeală: încercând să ordoneze un pic viața lui Austin, fratele Karinei, a aflat de hotărârea acestuia de a se înrola în Armată și a ales să nu-i dezvăluie nimic iubitei sale.

Consecințele pentru relația lor au fost dezastruoase, iar Kael încearcă acum să repare lucrurile. Deși vrea să pară de fier, Karina duce o luptă înăuntrul său. Va avea ea puterea de a șterge trecutul? Totodată, o descoperire neașteptată legată de cea mai bună prietenă a ei o bulversează...

Notes

[←1]

Personaje din serialul de mare succes *The Vampire Diaries*.(N.t.)

[←2]

Sindrom de stres posttraumatic.(N.t)

[←3]

Omulețul (N.T.)

[←4]

Magazine specializate în vânzarea obiectelor casnice. (N.t.)

[←5]

Lume fictivă din cărțile de benzi desenate. (N.t.)

Table of Contents

Table of Contents